

*MASTER
NEGATIVE
NO. 93-81547-2*

MICROFILMED 1993

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States - Title 17, United States Code - concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material.

Under certain conditions specified in the law, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specified conditions is that the photocopy or other reproduction is not to be "used for any purpose other than private study, scholarship, or research." If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of "fair use," that user may be liable for copyright infringement.

This institution reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

DEMOSTHENES

TITLE:

DEMOSTHENES
OLYNTHIAKOI,...

PLACE:

LIPSIAE

DATE:

1834

Master Negative #

93-81547-2

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88DS
IE34

Demosthenes. Olynthiacae 1834
Δημοσθένους Ὀλυνθιακοί, Graeca recognoverunt et adnotationibus in usus iuvenum liberalibus studiis operantium instruxerunt Karolus Henr. Frotscher [et] Kar. Hermannus Funkhaenel. Lipsiae, Serigiana libraria, 1834.
56 p. 22 cm.

91214

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 10/19/93

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

REDUCTION RATIO: 10X

INITIALS BAP

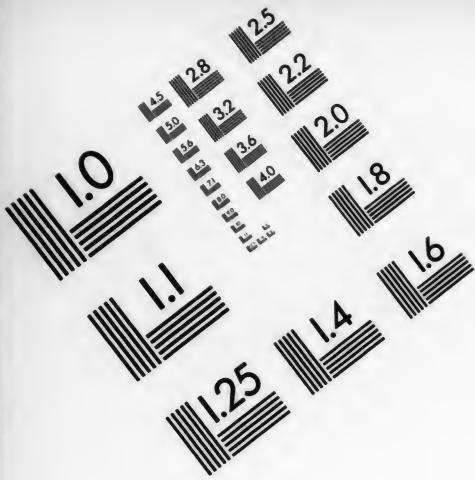

AIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

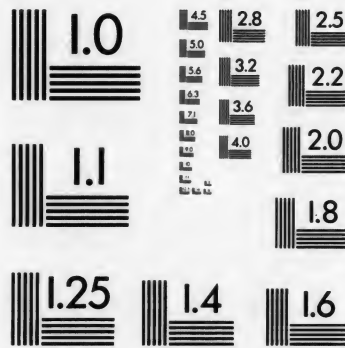
301/587-8202

Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Class 88DS

Book E34

Columbia College Library

Madison Av. and 49th St. New York.

BOUGHT, MAY 6, 1887, FROM THE LIBRARY OF

CHARLES SHORT, M.A., LL.D.

Professor of Latin in Columbia College

1868 to his death, 1886.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΙ

GRAECA RECOGNOVERUNT

ET

ADNOTATIONIBUS IN USUS IUVENUM LIBERALIBUS
STUDIIS OPERANTIUM INSTRUXERUNT

KAROLUS HENR. FRÖTSCHER

KAR. HERMANNUS FUNKHAENEL

LIPSIAE 1834.

SUMPTUS FECIT ET VENUMDAT SERIGIANA LIBRARIA

23 JI 87

Ochthys...

VIRO SUMMO

IMMANUELI BEKKERO

D. D. D

EDITORES

79485

22 96 6 38

KAROLI HENRICI FROTSCHERI

PROOEMIUM

In hoc quem iam emittimus libello componendo ita versata est nostra opera, ut collega meus, ad Demosthenis emendandas illustrandasque reliquias praeter ceteros factus, ex copiis suis depromeret, quaecunque ipsi ad principem oratorem recte atque ordine tractandum idonea viderentur; tum vero instituta inter nos disputatione et undique versatis ac pensitatis singulis, ubi nulla iam superesset neque mea neque collegae dubitatio aut dissensio, de communi consilio emendatas orationes et in eas perscripta commentaria typographo trademus. Quod opus nostrum si iis, quorum in usus instruximus, tantam quantam ipsi speramus utilitatem afferre ac Tibi quoque, **Bekkere**, Vir eruditissime atque excellentissime, non displicere intellexerimus: id nobis videbimur consequuti esse, quod uterque vehementer exoptamus.

Scr. Lipsiae d. XII. m. Octobr. 1834.

EXPLICANTUR NOTAE

QUIBUS LIBRI SIGNATI SUNT QUORUM OPE HANC
EDITIONEM INSTRUXIMUS

REISK. et **SCHAEF.** Demosthenis orationes e rec. I. I. REISKII ed. GODFR. HENR. SCHAEFER. Lond. 1822 — 25. Tom. I — III.

Apparatus criticus et exegeticus ad Demosthenem, Obsopoei, HWolfii, Taylori et Reiskii annotationes tenens. Commodum in ordinem digestum aliorumque et suis annotationibus auctum edidit G. H. SCHAEFER. Lond. 1824 — 27. Tom. I — V.

BEKKER. Demosthenis Philippicae. Ad Codices cum a Reiskio et Angerio tum a se collatos recognovit IMM. BEKKERUS. Apposita est lectio Reiskiana. Berol. 1816. (Bekk. 1.)

Oratores Attici ex recensione IMM. BEKKERI Tom. IV. et V. Demosthenes. Berol. 1824. (Bekk. 2.)

Demosthenis Philippicae. In usum scholarum iterum edidit IMM. BEKKERUS. Apposita est lect. Reisk. Berol. 1825. (Bekk. 3.)

DIND. Demosthenis orationes. Edidit GUIL. DINDORFIUS. Vol. I — III. Lips. 1825.

BREM. Demosthenis orationes selectae comment. in usum scholarum instructae ab I. H. BREMI. Sect. I. Goth. 1829. Continet oratt. in Aphobum, in Onetorem, Phil. I. Olynth. I — III. Phil. II. de Chers. et Phil. III.

VOEM. Dem. Phil. oratt. V. ex rec. Bekk. ed. etc. I. TH. VOEMEL. Francof. 1829. Cont. Olynth. I — III. Phil. I. et de Pace.

RUEDIG. Demosth. Phil. I. Olynth. I — III. et de Pace. Ed. CAR. AUG. RUEDIGER. Editio II. Lips. 1829.

Praeterea his libellis usi sumus:

Annotationes criticae in Demosth. oratt. Olynth. Philipp. de Pace, de rebus Chers. de Symmor. de Rhod. lib. pro Megalop. Scripsit F. G. Engelhardt. Berol. 1828.

Quaestiones Demosthenicae. Scr. CAR. HERMANN. FUNKHAENEL. Lips. 1831.

Quosdam harum orationum locos tractavit etiam

Car. Foertsch in Commentatione critica de locis nonnullis Lysiae et Demosth. Lips. 1827. Quae commentatio distinguenda est ab Observationibus criticis in Lysiae oratt., quas idem scripsit **Car. Foertsch**, Lips. 1829. quarum interdum etiam in hoc libello mentio facta est. Denique egregia est

Censura editionum Voemelii et Bremii, quam **I. Bake** inseruit Bibliothecae Crit. Nov. Vol. V. P. I. pag. 174 — 224.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΙ*)

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ Α.

Pag. 6.
ed. Rsk.

*Ολυνθος ἦν πόλις ἐπὶ Θράκης, Ἑλληνικὸν δὲ ταύτη τῶν ἐνοικούντων τὸ γένος, ἀπὸ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ δὲ Χαλκίδος Ἀθηναίων ἀποικος. *πολλοὶ δὲ πόλεμοι καὶ ἐνδοχοὶ τῆς Ὀλύνθου. Ἀθηναίους τε γὰρ ἐπολέμησεν ἄρχουσι τῶν Ἑλλήνων τὸ παλαιόν, καὶ αὖθις Λακεδαιμονίοις. χρόνῳ τε εἰς δύναμιν προῆλθε μεγάλην καὶ τῶν συγγενῶν πόλεων ἐπῆρχεν. ἦν γὰρ ἐπὶ Θράκης πολὺ τι γένος Χαλκιδικόν. Φιλίππῳ δὲ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ συμμαχίαν οἱ Ὀλυνθιοὶ ποιησάμενοι, καὶ πολεμοῦντες μετ' αὐτοῦ πρὸς Ἀθηναίους τὸ κατ' ἀρχάς, καὶ τοῦτο μὲν Ἀνθεμοῦντα παρὰ τοῦ Μακεδόνοιο εἰληφότες, πόλιν ἀμφισβητήσιμον Μακεδόσι καὶ Ὀλυνθίοις, τοῦτο δὲ Ποτιδαιαν, ἣν Ἀθηναίων ἐχόντων ἐκπολιορκήσας ὁ Φίλιππος Ὀλυνθίοις παρέδωκεν, ὕστερον ὑποπτεύειν ἤρξαντο τὸν βασιλέα,

*) Habita sunt oratt. Olynth. archonte Callimacho Olymp. CVII. 4. ante Chr. 348. (349.) Ceterum vulgarem ordinem, quo se in libris manuscriptis excipiunt orationes Olynthiacae, retinendum esse iudicavimus. Alium habet Dionysius Hal. epist. ad Ammaeum cap. 4. pag. 726. ed. Rsk. ut quae apud nos habentur oratt. α. β. γ., apud illum sint β. γ. α. Multi de hoc ordine orationum scripserunt. Vide quos commemorant Westermann. *Gesch. der Beredsamk. in Griechenland. und Rom.* Vol. I. pag. 299. et Ruediger. Demosth. Philipp. P. II. pag. 196. Accessit Adolph. Ziemann. Commentat. in Demosth. de bello Philippi Olynth. etc. (Quedlinb. et Lips. 1832.) et qui laudantur a Beckero in libro nuper emisso, *Literatur des Dem.*

pag. 283. sqq. Vid. Iacobsii Prolegg. ad oratt. Olynth. in transl. Germ. pag. 151. sqq.

LIBAN. ARGUM. OLYNTH. I. §. 1. ταύτη τῶν ἐνοικ. Reiskius et Voemel. τῶν ταύτη ἐνοικ. Vid. Funkhaenel. pag. 21.

προῆλθε μεγάλην. Sic Rsk. Bekker. 1. 2. Brem. Dindorf. Ruediger. Voem. μεγάλην Bekk. in ed. 3. omisit, sed sine librorum, ut videtur, auctoritate. Mox ὑπερείχεν Rsk. quamquam in adn. praefrens scripturam alteram ἐπῆρχεν, quam ex Bavar. cod. et Bekkeri F editores ceteri dederunt.

§. 2. παρέδωκεν, ὕστερον. Perperam Voem. παρέδωκεν. ὕστερον — sicut ὕστερον δὲ cod. Y apud Bekk.

ὄρωντες αὐτοῦ ταχεῖαν καὶ πολλὴν τὴν αὔξησιν, οὐ πιστὴν δὲ τὴν γνώμην. ἀποδημοῦντα δὲ τηρήσαντες αὐτὸν, πέμψαντες πρέσβεις πρὸς Ἀθηναίους, κατέλυσαντο τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, ποιοῦντες τοῦτο παρὰ τὰς συνθήκας τὰς πρὸς Φίλιππον· συνετέθειντο γὰρ καὶ κοινῇ πολεμεῖν πρὸς Ἀθηναίους, κἂν ἄλλο τι δόξῃ, κοινῇ σπείσασθαι. ὁ δὲ Φίλιππος πάλαι μὲν προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δεόμενος, τότε δὲ ταύτην λαβὼν, ὡς τὰς συνθήκας παραβεβηκόσι καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς ἑαυτοῦ φιλίαν ἐσπειρομένοις πόλεμον ἐπήνεγκεν. οἱ δὲ πεπόμφασιν πρέσβεις εἰς Ἀθήνας περὶ βοηθείας, οἷς ὁ Δημοσθένης συναγορεύει, βοηθεῖν κελεύων τοῖς Ὀλυνθίοις. καὶ φησι τὴν Ὀλυνθίων σωτηρίαν ἀσφάλειαν εἶναι τῶν Ἀθηναίων· σωζομένων γὰρ τῶν Ὀλυνθίων οὐδέποτε ἦξειν εἰς τὴν Ἀττικὴν Φίλιππον, ἀλλὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐξουσίαν ἔσεσθαι πλεῖν ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν κἀκεῖ ποιεῖσθαι *τὸν πόλεμον· εἰ δὲ ὑπὸ Φιλίππῳ γένοιτο ἡ πόλις αὕτη, ἀνεῖσθαι τὴν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους ὁδὸν τῷ βασιλεῖ. φησὶ δὲ δυσμάχτην εἶναι τὸν Φίλιππον οὐχ ὡς ὑπέλληπται, θαρσύνων ἐπ' αὐτὸν τοὺς Ἀθηναίους.

5 Διείλεται δὲ καὶ περὶ τῶν δημοσίων χρημάτων, συμβουλεύων ποιῆσαι αὐτὰ στρατιωτικὰ ἀντὶ θεωρικῶν. καὶ τὸ ἔθος οὐ πρόδηλον ὄν, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἀνάγκη σαφηνίσαι. οὐκ ὄντος τὸ παλαιὸν θεάτρου λιθίνου παρ'

§. 3. συνετέθειντο. Nonnulli libb. συνετέθειτο. Cf. Schaef.

§. 4. εἶναι τῶν Ἀθην. Rued. cum edd. ante Bekk. minus bene τῶν Ἀθην. εἶναι.

εἰ δὲ — γένοιτο. Codd. aliq. Reiskii et Bekkeri εἰ δὲ — γένηται, et sic Auger. ac Rued. in ed. 1. Schaefero difficilis electio videtur; nobis visum est optativum, ubi alterius sententia refertur, ex more positum, concedere Libanio: licet coniunctivus defendi possit. Vid. Hermann. ad Viger. pag. 831.

δυσμάχτην Bekk. ex Y, Auger. Rued. idemque probavit Rsk. in adn.; δύσμαχον (vid. Olynth. I. §. 4.) Rsk. Bekk. 2. Dind. Brem. Voem.

οὐχ ὡς. Sic pro vulg. οὐ-

τως, quod Rsk. retinuit, HWolf. ex conii. et cod. Gonvill. probantibus cum Reisk. (in adn. ubi eam egregiam lectionem dicit) ceteris editoribus. Ceterum Schaef. malebat: φησὶ δὲ οὐχ ὡς ὑπέλληπται δύσμαχον εἶναι τὸν Φίλ.

§. 5. ποιῆσαι αὐτὰ στρατ. Rsk. et Y Bekkeri αὐτὰ ποιῆσαι στρατ. quod num recte dicatur, dubitari potest.

πρόδηλον ὄν. Omittit ὄν cod. Y. Cf. ad arg. orat. II. Mox in eodem cod. sic scriptum est:

οὐκ ὄντος. Itaque non repudianda fortasse videbitur haec scriptura: καὶ τὸ ἔθος οὐ πρόδηλον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι· ἀνάγκη οὖν σαφηνίσαι. οὐκ ὄντος —

αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίνων συμπηγνυμένων ἰκρίων, καὶ πάντων καταλαμβάνειν τόπον σπενδόντων, πληγαὶ τε ἐγίνοντο καὶ πονοὶ καὶ τραύματα. τοῦτο κωλύσαι βουλευθέντες οἱ προεστῶτες τῶν Ἀθηναίων ὠνητοὺς ἐποίησαντο τοὺς τόπους, καὶ ἕκαστον ἔδει διδόναι δύο ὄβολους καὶ καταβαλόντα 6 θέαν ἔχειν. ἵνα δὲ μὴ δοκῶσιν οἱ πένητες λυπεῖσθαι τῷ ἀναλώματι, ἐκ τοῦ δημοσίου λαμβάνειν ἕκαστον ἐτάχθη τοὺς δύο ὄβολους. ἐντεῦθεν μὲν οὖν τὸ ἔθος ἤρξατο, προῆλθε δὲ εἰς τοῦτο ὥστε οὐκ εἰς τοὺς τόπους μόνον ἐλάμβανον, ἀλλὰ ἀπλῶς πάντα τὰ δημόσια χρήματα διένεμοντο. ὅθεν καὶ περὶ τὰς στρατείας ὀκνηροὶ κατέστησαν. πάλαι μὲν γὰρ στρατευόμενοι μισθὸν παρὰ τῆς πόλεως ἐλάμβανον, τότε δὲ ἐν ταῖς θεωρίαις καὶ ταῖς ἐορταῖς οἴκοι μένοντες διένεμοντο τὰ χρήματα· οὐκέτι οὖν ἤθελον ἐξίεναι καὶ κινδυνεύειν, ἀλλὰ καὶ νόμον ἔθεντο περὶ τῶν θεωρικῶν τούτων χρημάτων θάνατον ἀπειλοῦντα τῷ γράψαντι μετατεθῆναι ταῦτα εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν καὶ γενέσθαι στρατιωτικά. διὸ ὁ Δημοσθένης εὐλαβῶς ἄπειται τῆς περὶ τούτου συμβουλῆς, καὶ ὑπερωτίσας ἑαυτὸν ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἶναι *στρατιωτικά; ἐπιφέρει μὰ Δῖ' οὐκ ἔγωγε. τοσαῦ-9

8 Διείλεται δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ περὶ πολιτικῆς δυνάμεως, ἀξίων αὐτοὺς στρατευέσθαι καὶ μὴ διὰ ξένων, ὥσπερ εἰώθεσαν, ποιεῖσθαι τὴν βοήθειαν· τοῦτο γὰρ αἴτιον εἶναι φησὶ τοῦ τὰ πράγματα ἀπόλλυσθαι.

τόπον. Non pauci codd., in his Y, τὸν τόπον. Improbans articulum Schaefer. comparat, quod mox sequitur θέαν ἔχειν. coll. Commentar. in Aristoph. Tom. IV. pag. 537. Deinceps κωλύσαι βουλόμενοι in Ω legitur pro κωλ. βουλευθέντες.

§. 6. λυπεῖσθαι τῷ ἀναλώματι. Sic scripsimus cum Bekk. 1. et cod. Y. Idem probaverat Obsopoeus, tamquam quod sonaret suavius et caderet numerosius quam vulg. τῷ ἀναλ. λυπεῖσθαι.

εἰς τοῦτο. Rsk. Voem. εἰς τοσοῦτον. Mox τοὺς τόπους pro

vulg. τοῦτο, quod Rsk. retinuit, e cod. Y dedit Bekk.

§. 7. καὶ ταῖς ἐορταῖς. Cod. Y καὶ ἐν ταῖς ἐορταῖς.

μετατεθῆναι ταῦτα. Bekk. 1. et Rued. cum Y parum recte μετατεθ. τε αὐτὰ. In nonnullis libb. est μετατεθ. τε ταῦτα.

ὑπερωτίσας. Auger. ἐπερωτίσας e cod. U. ὑπερωτίσεν et paullo post καὶ ἐπιφέρει Y et cod. Obsop. (nisi quod hic ὑπερωτ.) Schaef. ὑπερωτῶν explicat prius interrogare. Vid. eund. ad Schol. Apollon. Rhod. pag. 163.

τοσαῦτα μὲν. Codd. aliquot ταῦτα μὲν praebent.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ Β.

17

Προσήκοντο μὲν τὴν πρεσβείαν τῶν Ὀλυνθίων οἱ Ἀθηναῖοι καὶ βοηθεῖν αὐτοῖς κεκρίκασι· μέλλουσι δὲ περὶ τὴν ἔξοδον καὶ δεδιόσιν ὡς δυσπολεμήτου τοῦ Φιλίππου, παρελθὼν ὁ Δημοσθένης πειράται θαρσύνειν τὸν δῆμον, ἐπιδεικνύς ὡς ἀσθενῆ τὰ τοῦ Μακεδόνοσ προήματα. καὶ γὰρ τοῖς συμμάχοις αὐτὸν ὑποπτον εἶναι φησι καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν οὐκ ἰσχυρόν· τοὺς γὰρ Μακεδόνας ἀσθενεῖς εἶναι καθ' ἑαυτούς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ Γ.

27

Ἐπεμψαν βοήθειαν τοῖς Ὀλυνθίοις οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τι καὶ κατορθοῦν ἔδοξαν δι' αὐτῆς· καὶ ταῦτα αὐτοῖς ἀπηγγέλλετο. ὁ δὲ δῆμος περιχαρῆς, οἱ τε ῥήτορες παρακαλοῦσιν ἐπὶ τιμωρίαν Φιλίππου. ὁ δὲ Δημοσθένης δεδικώς μὴ θαρασήσαντες, ὡς τὰ πάντα νενικηκότες καὶ ἱκανῆν βοήθειαν πεποιημένοι τοῖς Ὀλυνθίοις, τῶν λοιπῶν

LIBAN. ARGUM. OLYNTH. II. ὡς δυσπολεμήτου ὄντος τοῦ Φιλίππου. Sic adhuc legebatur. Sed ὄντος omittunt nonnulli libri apud Rsk. et Bekkerum, in his etiam Y. Vid. supra argum. I. §. 5. Omissionem confirmat Lockermanus ὡς δυσπολέμητον τὸν Φίλιππον exhibens.

ὡς ἀσθενῆ. Codd. Bekk. YΩν, ὡς ἀσθενεῖ. Deinceps αὐτὸν ὑποπτον pro vulg. ὑποπτον αὐτὸν receperimus e Gonvill. et Y.

οἰκείαν δύναμιν. Sic Bekk. 1. 3. cum Y. ἰδίαν δύναμιν Rsk. Bekk. 2. Dind. Brem. Rued. Voem. Vid. Schaeef. ad h. l. et cf. Olynth. II. §. 13. Mox εἶναι ἀσθενεῖς cod. Y.

LIBAN. ARGUM. OLYNTH. III. §. 1. καὶ τι καὶ. Sic Aldina Taylori, quod cur Schaeef. probet, non videt Rued. καίτοι καὶ Gonvill.

ὁ δὲ δῆμος. Auger. e codd. ὁ τε δῆμος. non improbante Schaeef. Mox οἱ δὲ ῥήτ. Y.

παρακαλοῦσιν. παρακαλοῦντες Rsk. et Rued. qui dicit „Nostrum amare participia“ comparans locos plane alienos, ar-

gum. Olynth. I. (III.) 1. 2. suae edit., quorum priorem non reperimus; in tertio, Liban. vit. Dem. III. 2. (pag. 3, 6. Rsk.) participia sequitur verbum finitum.

ἐπὶ τιμωρίαν. Bavar. et Ald. ἐπὶ τιμωρίας (τιμωρία F Bekkeri) quem dativum cur improba-verit Schaeef., nos non satis perspicimus. Vid. Funkh. pag. 25. sq. Adde Spohn. et Baiter. ad Isocr. Paneg. §. 154. Matth. Gr. Gr. §. 585. pag. 1165. sq.

ὁ δὲ Δημοσθένης δεδικώσως. Lectionem librorum quorumdam apud Rsk. et Auger. item codicis Y ap. Bekk. δέδοικε τοῖνυν ὁ Δημ. probatam illam Obsopoeo et Schaeef. receperunt Auger. Bekk. Dind. Brem. Voem. Nos Reiskium et Ruedigerum sequenti plenam tamen ante vv. διὰ τοῦτο interpunctionem sustulimus. Nec vero erat cur Schaeferus propter participium quod antecedit, διὰ τοῦτο repudiaret. Vid. Buttmann. Gr. Gr. pag. 412. adn. 6. ed. XIV. Matth. pag. 1298. Ed. Wentzel. diss. de praepositt. tmesi, quae ap. Herodot. invenitur (Vratisl. 1829. ap. Kupfer.) pag. 22. 25. sqq.

ὀλιγορήσουσι, διὰ τοῦτο παρελθὼν ἐπικόπτει τὴν ἀλαστονείαν αὐτῶν καὶ πρὸς εὐλάβειαν σώφρονα τὴν γνώμην μεδίστησι, λέγων οὐ περὶ τῆς Φιλίππου τιμωρίας νῦν αὐτοῖς εἶναι τὸν λόγον, ἀλλὰ περὶ τῆς τῶν συμμάχων σωτηρίας· οἶδε γὰρ ὅτι *καὶ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλοι πούσονται τοῦ μὲν μὴ τὰ οἰκεία προέσθαι ποιοῦνται φροντίδα, περὶ δὲ τὸ τιμωρήσασθαι τοὺς ἐναντίους ἤττον σπουδαζουσιν.

Ἐν δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τῆς περὶ τῶν θεωρικῶν χρημάτων συμβουλῆς φανερώτερον ἄπτεται, καὶ ἀξιοῖ λυθῆναι τοὺς νόμους τοὺς ἐπιτιθέοντας ζημίαν τοῖς γράψασιν αὐτὰ γενέσθαι στρατιωτικά, ἢ ἀδελῆς ἢ τὸ συμβουλευεῖν τὰ βέλτιστα. παραινεῖ δὲ καὶ ὅλως πρὸς τὸν τῶν προγόνων ζῆλον ἀναστῆναι καὶ στρατεύεσθαι σώμασιν οἰκείοις, καὶ ἐπιτιμήσει πολλῇ κέρχεται κατὰ τοῦ δῆμον τε ὡς ἐκλελυμένου καὶ τῶν δημαγωγῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς προῖσταμένων τῆς πόλεως.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Α.

9

Ἀντὶ πολλῶν ἂν ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι χρημάτων ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γενοίτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. ὅτε τοῖνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν· οὐ γὰρ μόνον εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἦκει

ὀλιγορήσουσι. Vulg. ὀλιγορήσωσι. Nos futurum receperimus ex FY Bekkeri et aliquot Reiskii et Augeri codd.

§. 2. ἐπικόπτει. Minus commode in multis codd. legitur ἐπικόπτει.

τοῦ μὲν μὴ τὰ οἰκεία. In ed. Bekk. 3. μὴ omissum est, typothetae, ut videtur, oscitatione. Libanii verba aut per inversionem explicanda sunt: Ἀθηναῖοι — τοῦ μὲν μὴ τὰ οἰκεία (intell. συμμάχους) προέσθαι ἤκιστα ποιοῦνται φροντίδα, περὶ δὲ τὸ τιμωρήσασθαι τοὺς ἐναντίους μάλιστα σπουδαζουσιν. aut sic mutanda: ἤττον ποιοῦνται φροντίδα, περὶ δὲ τὸ τιμωρήσασθαι τοὺς ἐναντίους σπουδαζουσιν. Cf. Thuc. I. 41. extr.

§. 3. τοῖς γράψασιν. Auger. cum codd. M. U. male dedit γράψουσιν.

ἀδελῆς ἢ τὸ. Rsk. ex conii. Bekk. 2. Dind. Brem. Voem. ἄδεια ἢ τοῦ. Vulgo δεῖχθῆ τὸ. Bavar. et Y δεῖση τὸ, unde Bekk. 1. 3. Rued. ἀδελῆς ἢ τὸ, prob. Schaeef. Deinceps Rsk. dedit τέως ἐκλελυμένου.

DEMOSTH. OLYNTH. I. §. 1. Vide quomodo Lucianus in Iove Tragoedo cap. 15. (Tom. II. pag. 658. Reitz.) hoc prooemio abutatur. Vid. etiam (Demosth.) prooem. 3. — Cf. infra pag. 19.

περὶ ὧν. Rsk. explicat ἐν τούτοις, περὶ ὧν ν. sc. Schaeef. περὶ τούτων, ἢ ν. sc. nos περὶ τούτων, περὶ ὧν. Vid. Olynth. III. §. 18.

τις, τοῦτ' ἂν ἀκούσαντες λάβοιτε, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέρας τύχης ὑπολαμβάνω πολλὰ τῶν δεόντων ἐκ τοῦ παραχοῆμ' ἐνίοις ἂν ἐπελθεῖν εἰπεῖν, ὥστ' ἐξ ἀπάντων ἡράδιαν τὴν τοῦ συμφέροντος ὑμῖν αἴρεσιν γενέσθαι.

2 Ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρὸς ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι μόνον οὐχὶ λέγει φωνὴν ἀφιεῖς, ὅτι τῶν πραγμάτων ὑμῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ἐστίν, εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε· ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὄντινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά. ἔστι δὴ τὰ γ' ἔμοι δοκοῦντα, ψηφισασθαι μὲν ἤδη τὴν βοήθειαν καὶ παρασκευάσασθαι τὴν ταχίστην, ὅπως ἐνθένδε βοηθήσετε καὶ μὴ πάθητε ταῦτόν ὅπερ καὶ πρότερον, πρεσβείαν δὲ πέμπειν, * ἦτις 10 ταῦτ' ἐρεῖ καὶ παρέσται τοῖς πράγμασιν· ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανούργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι, τὰ μὲν εἰκων, ἡνίκ' ἂν τύχη, τὰ δ' ὑπελῶν (ἀξιοπίστος δ' ἂν εἰκότως φαίνοιτο), τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων καὶ τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν, τρέψη τε καὶ παρασπάσθηται τι τῶν ὄλων πραγμάτων. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατος ἐστὶ τῶν Φιλίππου πραγμάτων, καὶ βέλτιστος ὑμῖν· τὸ γὰρ εἶναι πάντων ἐκείνων ἓνα ὄντα κύριον καὶ ῥητῶν καὶ ἀποδύτων, καὶ ἅμα στρατηγὸν καὶ δεσπότην καὶ ταμίαν, καὶ πανταχοῦ αὐτὸν παρεῖναι τῷ στρατεύματι, πρὸς μὲν

ὑμετέρας τύχης. August. 2. ἡμετέρας τύχης, quod praefert Schaeef. ut orator passim glorians bona Atheniensium fortuna, partem huius felicitatis etiam h. l. sibi vindicet. — Ad genitivos tirones εἶναι suppleant. Cf. infra §. 10. τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἂν τις θεῖη.

§. 2. σωτηρίας αὐτῶν. Sic Bekker. 2. 3. Dindorf. Voem. σωτηρίας αὐτῶν HWolf. Rsk. Auger. Brem. Rued. Matthiae Gr. Gr. pag. 920. Engelhardt. pag. 11. Iacobs. in transl. Germ. pag. 178. At orator dicturus fuisset τῆς αὐτῶν σωτηρίας.

βοηθήσετε. Libb. et editores omnes, praeter Bekk. Dind. Brem., βοηθήσητε. Vid. Engelhardt. pag. 12.

§. 3. ἄνθρωπος. Sic edd.

post Bekk. pro vulg. ἄνθρωπος. Vide Schaeef. ad Dem. pag. 42, 25. 274, 3. Engelh. pag. 16. et Bekker. Paullo post Bavar. ἀξιοπίστα et γρ. FΣ pro ἀξιοπίστος.

τρέψη τε καὶ παρασπ. Sic scripsimus de coniect. HWolfi pro τρέψηται καὶ παρασπ. quod retinere Bekk. Dind. Brem. Rued. Voem. δρέψηται κ. π. de suo ingenio dedit Reiskius. Vid. Schaeef. ad h. l. et Wyttenbach. ad Plutarch. de recta audiendi ratione pag. 43. C. (286. ed. Lips.) — Cf. infra pag. 19.

§. 4. ὁ δυσμαχώτατος. August. 2. Ald. Felic. ὅπερ δύσμη. probante Schaeefero.

τὸ γὰρ εἶναι. Falsam esse coniecturam Reiskii et Valckenarii (Orat. de Philipp. Maced. pag. 250.) τῷ γὰρ εἶναι, docet Schaeef.

τὸ τὰ τοῦ πολέμου ταχὺ καὶ κατὰ καιρὸν πράττεσθαι πολλῷ προέχει, πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς, ὡς ἂν ἐκεῖνος ποιήσαιο ἄσμενος πρὸς Ὀλυνθίους, ἐναντίως ἔχει. δῆλον γὰρ ἔστι τοῖς Ὀλυνθίοις ὅτι νῦν οὐ περὶ δόξης οὐδ' ὑπὲρ μέρους χώρας πολεμοῦσιν, ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος, καὶ ἴσασιν ἂ τ' Ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τοὺς παραδόντας αὐτῷ τὴν πόλιν καὶ Πυδναίων τοὺς ὑποδεξαμένους. καὶ ὅλως ἄπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς, ἄλλως τε κἂν ὄμορον χώραν ἔχωσιν. Ταῦτ' οὖν ἐγνωκότας ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τᾶλλ' ἂ προσήκει πάντα ἐνθυμονόμενος φησὶ δεῖν ἐθελῆσαι καὶ παροξυνθῆναι καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν, εἴπερ ποτέ, καὶ νῦν, χρήματα εἰσφέροντας προθύμως καὶ αὐτοὺς ἐξιδόντας καὶ μηδὲν ἐλλείποντας. οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκῆψις ἔθ' ὑμῖν τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέτλειν ὑπολείπεται. νυνὶ γὰρ, ὁ πάντες ἐθρυλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ * Φιλίππῳ, γέγονεν αὐτόμα-11 τον, καὶ ταῦθ' ὡς ἂν ὑμῖν μάλιστα συμφέροι. εἰ μὲν γὰρ ὑφ' ὑμῶν πεισθέντες ἀνείλοντο τὸν πόλεμον, σφαλεροὶ σύμμαχοι καὶ μέχρι του ταῦτ' ἂν ἐγνωκότες ἦσαν ἴσως· ἐπειδὴ δ' ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγκλημάτων μισοῦσι,

καταλλαγὰς, ὡς — ποιήσαιο. Optativum habent Weimar. et γρ. F. Rsk. ποιήσηται. Vid. Engelh. pag. 17. Ceterum quod scripsit Bekk. καταλλαγὰς, ὡς — eum nos accentum falsum iudicamus. Vid. Funkhaen. in Ephemerid. schol. Darmst. a. 1832. pag. 1254. a. 1833. pag. 221.

§. 5. τ' Ἀμφ. Paris. 1. 4. Ω, αὐτ' Ἀμφ. probante Schaeef. et ad h. l. et ad pag. 37, 12. Transpositionem τε particulae statuunt Rued. et Matth. Gr. Gr. pag. 1277. pro Ἀμφ. τε, Rectius Brem. et Voem. de sententia Schaeef. (ad Poët. Gnom. Gr. pag. 73. et in Indice) docent ad καὶ particulam ἂ repetendum esse.

αὐτῷ. Bekk. 2. Dind. Brem. Engelh. pag. 17. αὐτῷ. Sed hic in rebus dubium est eritque iudicium. Deinceps ἔχωσιν cum Bekk. 3. scripsimus; ceteri ἔχουσι.

§. 7. ἐθρυλεῖτε. Sic dedi-

mus cum Bekk. Rued. Voem. ἐθρυλλεῖτε Rsk. ἐθρύλλουον Par. 8. ἐθρύλλουον τέως Par. 9. Harleian. ἐθρύλλουον τε γρ. FΣ ac Bavar. et quia mox in Harl. legitur δεῖν, Schaeferus sic scribendum suspicatur: ὁ πάντες ἐθρύλλουον τέως, Ὀλ. ἐκπολ. δεῖν Φιλ. Sequutus est Dindorf. nisi quod ἐθρύλλουον praetulit. Tu vide Engelh. pag. 20. De verbi θρυλεῖν scriptura praeter locos ab Engelh. commemoratos vid. Dem. or. de male gest. leg. §. 156. pag. 390, 5. in Mid. §. 160. pag. 566, 13. ubi per simplex λ in libris optimis scriptum est; cf. Baiter. ad Isocr. Panegyri. §. 89.

καὶ ταῦθ'. Y cum aliq. Rsk. eodd. καὶ τοῦθ'. Probat Schaeef. ut paulo significantius. Sed constans est usus formulae καὶ ταῦτα. Vid. Funkh. pag. VII. Cf. Lucian. Gall. §. 20. εὐτελές — τὸ ὄργον καὶ ταῦτα τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

βεβαίαν εικόσ τὴν ἔχθραν αὐτοὺς ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται καὶ πεπόνθασιν ἔχειν. Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι παραπεπιτωκότα καιρὸν ἀφείναι, οὐδὲ παθεῖν ταῦτόν, ὅπερ ἤδη πολλάκις πρότερον πεπόνθατε. εἰ γὰρ ὄθ' ἤκομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες καὶ παρήσαν Ἀμφιπολιτῶν Ἰέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα, κελειότες ἡμᾶς πλεῖν καὶ παραλαμβάνειν τὴν πόλιν, τὴν αὐτὴν παρσιχόμεθ' ἡμεῖς ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν ἢ περ ὑπὲρ τῆς Εὐβοέων σωτηρίας, εἶχετ' ἂν Ἀμφιπολιν τότε καὶ πάντων τῶν μετὰ ταῦτ' ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων. καὶ πάλιν ἠνίκα Πύθνα, Ποτίδαια, Μεθώνη, Παγασαί, τᾶλλα, ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατριβῶ, πολιορκούμενα ἀπηγγέλλετο, εἰ τότε τούτων ἐν τῷ πρώτῳ προθύμῳ καὶ ὡς προσῆκεν ἐβοηθήσαμεν αὐτοί, ἔξοι καὶ πολὺ ταπεινότερῳ νῦν ἂν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ. νῦν δὲ τὸ μὲν παρὸν αἰεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντ' αὐτόματ' οἴομενοι σχήσειν καλῶς, ἠδξήσαμεν ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι Φιλίππον ἡμεῖς καὶ κατεστήσαμεν τηλικούτον, ἡλικὸς οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς γέγονε Μακεδονίας. Νυνὶ δὴ καιρὸς ἦκει τις, οὗτος ὁ τῶν Ὀλυνθίων, αὐτόματος

βεβαίαν. Alibi apud Demosth. etiam feminino genere est βεβαίος. Vid. Schaefer. ad pag. 1480, 7. Dindorf. praefat. pag. X. Matth. Gr. Gr. pag. 236.

§. 8. ἡμᾶς πλεῖν. Aldina utraq. Felic. Wolf. Aug. Rued. ἡμ. ἐκπλεῖν. Placet Schaefero. Vid. Funkh. pag. VII. — Cf. infra pag. 19. ἡμεῖς ὑπὲρ. Rsk. ἡμεῖς καὶ ὑπὲρ. Rued. ἡμ. [καὶ] ὑπὲρ. Recte Schaefer. „hic quidem“ inquit „particula locum suum vix obtinet; obtineret posita post ἢ περ.“ Cf. §. 11.

τῆς Εὐβοέων. Nonnulli libb. et Lex. Graec. Paris. apud Osann. ad Philem. pag. 253. τῆς τῶν Εὐβ. bene, ut opinatur Schaefer. καὶ πάντων τῶν. Bekk. 1. cum Harl. καὶ πάντων ἂν ἦτε τῶν μετὰ ταῦτ' ἀπηλλ. πραγμ.

§. 9. ἐν τῷ πρώτῳ. Paris. 8. ἐν τῷ πρ. et sic Bekk. 2. 3. Dind. Brem. Engelh. pag. 20. ἐν τῷ πρώτῳ e cod. Y Bekk. 1.

Nostram scripturam cum reliquis libb. habent Rsk. Rued. Voem. Compara locos a Rued. et Voem. laudatos: Lucian. *Quomodo hist.* etc. cap. 44. εἰς σκόπος ὁ πρώτος. Isaei or. de Ciron. hered. §. 33. Bekk. πρὸς ἕνα δὲ τὸν πρώτον τῶν συγγενῶν προσάξω.

νῦν δὲ τὸ μὲν. Rsk. νυνὶ δὲ τὸ μὲν, quod inter complures codd. etiam Y praebet. Recte νῦν δὲ τὸ μὲν post Rsk. edd. omnes revocantur. De usu huius formulae συλλογιστικῶς, non χρο- νικῶς adversativo, ut vocat Schaefer. vide, quem idem laudat, Devarium de partic. pag. 239. sq. ed. Reusm. coll. Engelhardt. pag. 21. Matth. Gr. Gr. §. 607.

οὐδεὶς πώποτε. Sic cum Aug. 3. Y γο. FΣ Bavar. scripserunt Bekk. 1. et Rued. prob. Schaefer. Cf. Olynth. II. §. 16. οὐδεὶς πω Rsk. Auger. Bekk. 2. 3. Dind. Brem. Voem. οὐδεὶς ποτε Paris. 1. Lock. Ald. Tayl. — Cf. infra pag. 19.

Νυνὶ δὴ καιρὸς ἦκει τις,

τῇ πόλει, ὅς οὐδενὸς ἔστιν ἐλάττων τῶν προτέρων ἐκείνων. 10 καὶ ἐμοίγε δοκεῖ τις ἂν ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δίκαιος λογιστῆς *τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπερηγμένων καταστάς, 12 καίπερ οὐκ ἐχόντων ὡς δεῖ πολλῶν, ὅμως μεγάλην ἂν ἔχειν αὐτοῖς χάριν εἰκότως· τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἂν τις θεῖη δίκαιως, τὸ δὲ μήτε πάλαι τοῦτο πεπονθέναι, πεφηνέναι τέ τινα ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντιλήροπον, ἂν βουλώμεθα χρῆσθαι, τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ 11 ἂν ἔγωγος θεῖην. ἀλλ' οἶμαι, παρόμοιόν ἔστιν ὅπερ καὶ περὶ τῆς τῶν χρημάτων κτήσεως. ἂν μὲν γὰρ ὄσ' ἂν τις λάβῃ, καὶ σώσῃ, μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν· ἂν δ' ἀναλώσας λάθῃ, συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνησθαι τὴν χάριν.

οὗτος ὁ. Sic distingui voluit iam HWolf. probb. Schaefero et Fritsach. in Quaest. Lucian. pag. 18. quos cum Dind. Rued. Voem. sequuti sumus. Rsk. νυνὶ δὲ καιρὸς ἦκει, τίς οὗτος; Auger. ἦκει. τίς; οὗτος ὁ —. Bekk. Brem. Engelh. pag. 21. ἦκει τις οὗτος, ὁ —. Ceterum νυνὶ δὲ cum ple- risq. codd. dederunt omnes edd. ad Bekk. 1. νυνὶ δὲ cum Bavar. et F Bekk. 2. 3. Rued. Brem. Voem. Engelh. νῦν ἢ δὲ ὅ, νῦν δὲ δὴ Locker. unde Schaefer. coni. νυνὶ δὲ δὴ, quod recepit Dind. Iuncturam in graviore oratione particularum νῦν δὲ δὴ exemplum citat Schaefer. e Xenoph. Anab. VII. 6. §. 31.

τῶν προτέρων. Paris. 1. cod. Obsop. Voss. Laudian. Felic. et Σ τῶν πρότερον. Bavar. et F t.

προτερων. Adverbium probavit Auger. at tum oratorem dicturum fuisse ἐκείνων τῶν πρότερον, recteque in orat. II. §. 7. τοὺς πρότερον συμμαχίους dici, bene admonet Schaefer. Vid. Bernhardt Syntax. pag. 323.

§. 10. ὑπερηγμένων. Nonnulli libri, in eisq. FΣ, ὑπερηγμένων. De ἂν particula repetita non satis recte iudicabat Matth. §. 600. vid. Hermann. de part. ἂν pag. 188. ed. Lips.

κατὰ τὸν πόλεμον. Articulum omittunt aliq. libb. etiam Σ, probante Hoogveen. ad Viger. pag. 296. ed. Herm. falsam ob causam. Pinzger. in Rauchenst. diss. de orat. Olynth. ordine pag. 55. ed. Lips. illud bellum intelligit *Olynthiacum*; contra Becker. in transl. Germ. pag. 190. et Voemel. in commentar. ad h. l. pag. 43. *Amphipolitanum*: quod verum est. Belle Ruedigerus: „Illud bellum, in quo Phil. oppida ista ceperat.“ — Cf. infra pag. 19.

§. 11. χρημάτων. Paris. 8. et cod. Dorvillian. (vid. Chariton. II. 7. pag. 320. ed. Lips.) κτημάτων. Bene Schaeferus: Graeci dixerunt χρημάτων κτήσις, κτημάτων χησις.

συναλώσε. Ω cum Bavar.

συνανήλωσε. Paris. 8. συναναλώσεται. De augmento vid. Butt. Gr. Gr. ampl. Tom. II. pag. 77. Matth. §. 166. pag. 303. Mox τῇ τύχῃ τὴν χάριν Ὡσω et γο. FΣ it. edd. ante Bekk. τῇ τύχῃ uncis inclusit Rued. cuius cod. α praebet haec: συνανήλωσε τῷ μεμνησθαι τὴν χάριν. Apparet autem ad συνανάλωσε intelligendum esse τοῖς χρημάσι et τῇ τύχῃ repetitum ex superioribus. Ceterum Schaefer. comparat Dem. epist. 3. pag. 1478, 14. μνημονεύειν τὰς χάριτας.

καὶ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως οἱ μὴ χρησάμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς οὐδ' εἰ συνέβη τι παρὰ τῶν θεῶν χρηστόν, μνημονεύουσι· πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν ἕκαστον τῶν προὔπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται. διὸ καὶ σφόδρα δεῖ τῶν λοιπῶν ἡμᾶς ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι φροντίσαι, ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδο-
 12 ξίαν ἀποτριψώμεθα. εἰ δὲ προησόμεθα ὧ ἄνδρες Ἀθη-
 ναῖοι καὶ τούτους τοὺς ἀνθρώπους, εἴτ' Ὀλυμπον ἐκεῖνος καταστρέψεται, φρασάτω τις ἐμοὶ τί τὸ κωλύον ἐστ' αὐ-
 τὸν ἔσται βαδίζειν ὅποι βούλεται. Ἄρα γε λογίζεται τις ὑμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενής ἂν τὸ κατ' ἀρχὰς Φίλιππος; τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν
 13 Ποτιδαίαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα Θετταλίας ἐπέβη· μετὰ ταῦτα Φεράς, Παγασάς, Μαγνησίαν, πάνθ' ὃν ἐβούλετο εὐτρεπίσας τρόπον, *ᾧχετ' ἐς Θράκην· εἴτ' ἐκεῖ τοὺς μὲν 13 ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων ἡσθένησε· πάλιν ἡσθασας οὐκ ἐπὶ τὸ ἡσθαι ἀπέκλινεν, ἀλλ' εὐθὺς Ὀλυμπίους ἐπεχείρησε. τὰς δ' ἐπ' Ἰλλυριοὺς καὶ Παίονας αὐτοῦ καὶ πρὸς Ἀρύμβαν καὶ ὅποι τις ἂν εἴποι παρα-
 λείπω στρατείας.

14 Τί οὖν τις ἂν εἴποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; Ἴνα

περὶ τῶν πραγμάτων οὕ-
 τως. Post haec verba ante Bekk.
 vulgo interpungebant, ita ut ἔχει
 intelligerent. Posteriores editores
 cum περὶ (quod attinet ad) Lat. de
 comparant. Vid. §. 19.

τῶν προὔπαρξάντων. A-
 liquot libb. cum Σ τῶν πρὶν ὑπαρ-
 ξάντων. Harlei. et Υ τῶν ὑπαρ-
 ξάντων.

ταῦτ' ἐπανορθ. ταῦτ' intel-
 lige τὰ λοιπά. Errant qui τὰ ἡμε-
 λήμενα explicant. De verbo ἀπο-
 τριψώμεθα haec scripsit Bremius:
 „Ἀποτριβεσθαι tropice amaliri.
 Per ipsam originis vim notat ali-
 quid deterendo eximere et abigere,
 deinde repellere, repudiare. cf.
 Wyttenbach, ad Plut. Mor. Tom. I.
 pag. 473. Lips.“

§. 12. τὸ κωλύον. Edd. ante
 Bekk. τὸ κωλύον. Vid. Buttm. I.
 pag. 37.

δι' ὃν μέγας. Rsk. ex Au-
 gust. 1. supplement. et Auger. δι' οὐ
 μ. Vid. Engelh. pag. 21.

§. 13. ἐς Θράκην. Sic Bekk.
 1. 3. ex cod. Σ. Antea scribeba-
 tur ἐς Θρ.

Ἀρύμβαν. Codd. Ἀρύββαν,
 Ἀρύβαν, Ἀρύμβαν. Cf. interpp.
 ad Iustin. Hist. VI. 6. §. 11. Wes-
 seling. ad Diodor. VI. 72.

ὅποι. Ald. P. Manut. Wolf.
 Auger. δη. Schaefero idem va-
 let utraque particula. Vid. Her-
 mann. ad Aristoph. Nub. 890. et
 ad Eurip. Hec. 1028. Pro εἴποι
 August. 1. supplement. εἴπη, quod
 Schaefero non spernendum videtur.

§. 14. Τί οὖν τις ἂν εἴποι,
 ταῦτα. Bekk. 2. Dind. Voem. Τί
 οὖν, τις ἂν εἴποι, ταῦτα. Auger.
 Bekk. 3. Fritsch. Quaest. Lucian.
 pag. 27. et Rued. Τί οὖν, τις ἂν
 εἴποι, ταῦτα. Rsk. Bekk. 1. Brem.

γνώτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἰσθηθῶ ἀμφοτέρω, καὶ
 τὸ προῖεσθαι καθ' ἕκαστον ἀεὶ τι τῶν πραγμάτων ὡς
 ἀλυσιτελές, καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην ἣ χρηταὶ καὶ συζῆ
 Φίλιππος, ὅψ' ἧς οὐκ ἔστιν ὅπως ἀγαπήσας τοῖς πεπρα-
 γμένοις ἡσυχίαν σχήσει. εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀεὶ τι μείζον
 τῶν ὑπαρχόντων δεῖ πράττειν ἔγνωκώς ἔσται, ὑμεῖς δὲ
 ὡς οὐδενὸς ἀντιληπτέον ἐξῆρωμένως τῶν πραγμάτων, σκο-
 15 πείσθε εἰς τί ποτ' ἐλπίς ταῦτα τελετηῆσαι. πρὸς θεῶν,
 τίς οὕτως εὐήθης ἔστιν ὑμῶν, ὅστις ἀγνοεῖ τὸν ἐκεῖθεν
 πόλεμον δεῦρο ἦξοντα, ἂν ἀμελήσωμεν; ἀλλὰ μὴν εἰ
 τοῦτο γενήσεται, δέδοικα ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι μὴ τὸν αὐ-
 τὸν τρόπον, ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ἑαδίως ἐπὶ τοῖς με-
 γάλους τόκοις μικρὸν εὐπορήσαντες χρόνον ὕστερον καὶ
 τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἂν ἐπὶ πολλῶ
 φανῶμεν ἐξῆραθυμηκότες καὶ ἅπαντα πρὸς ἡδονὴν ζητοῦν-
 τες, πολλὰ καὶ χαλεπὰ ὧν οὐκ ἠβουλόμεθα ὕστερον εἰς
 ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, καὶ κινδυνεύσωμεν περὶ τῶν
 ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ.

16 Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ἴσως φῆσαι τις ἂν ἑαδίον καὶ
 παντὸς εἶναι, τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ τι δεῖ πράττειν
 ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. ἐγὼ δὲ οὐκ ἀγνοῶ

Τί οὖν, ἂν τις εἴποι, τ. Aut Τί
 οὖν, τίς ἂν εἴποι, τ. aut quod
 magis probandum, deleta inter-
 punctione scribendum est, ut nos
 scripsimus cum Engelh. pag. 21.,
 aut denique Τί οὖν ἂν τις εἴποι,
 τ. quem verborum ordinem prae-
 ferre videtur Hermannus de part.
 ἂν pag. 195. et sic paullo post
 §. 19. Notandum est autem, Bek-
 kerī libros τίς ἂν videri exhibere,
 reliquos praeter Bavar. Meerm.
 Ald. Felic. vulgatam ἂν τίς tueri.
 ἣ χρηταί. Rsk. cum paucis
 libb. ἣ πρὸς ἅπαντας χρηταί. Dein-
 cept τῶν ὑπαρχόντων ἐπι δεῖ ap-
 pend. Francof. et Υ.

σκοπεῖσθε. Υ cum non-
 nullis libris Rskii et edd. ante
 Bekker. σκοπεῖτε. Utrumque, et
 activ. et med., apud Demosth. le-
 gitur. Vid. Engelh. pag. 22.

τελετηῆσαι. August. 1. sup-
 plem. τελετηῆσαι. Vid. Matth. Gr.
 Gr. §. 501. pag. 951.

§. 15. τὸν ἐκεῖθεν πόλε-
 μον. I. e. τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἐκεῖ-
 θεν δεῦρο ἦξοντα. Huius attractio-
 nis exempla multa tractat Schae-
 fer. h. l. et ad Dem. pag. 671, 20.
 Vid. etiam Buttm. pag. 456. 8. ed.
 XIV. Baiterus ad Isocr. Panegy.
 §. 174, 7. melius contractionem
 dici putat. Vid. Funkh. ad Dem.
 or. in Androt. pag. 161.

τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσ-
 περ. Nonnulli libri Reiskii et
 Augeri ὄνπερ praebent pro ὥσπερ.
 Ut ὥσπερ, etiam καθάπερ post ὁ
 αὐτὸς ponitur. Vid. Brem. ad Dem.
 pag. 93, 15. in Schaefer. Appar.
 Vol. I. pag. 498.

ἑαδίως propter ἐξῆραθυμηκό-
 τες quod sequitur, temere signifi-
 care putant Schaefer. Rued. Voem.
 (Iacobs. leichtsinnig) et in hanc
 rem citant Weisk. de Hyperb. III.
 pag. 4. Heindorf. ad Plat. Charm.
 cap. 44. Hesyeh. ἑαδίως· εὐκόλως,
 εὐχερῶς. Cf. Dem. orat. de foed.

μὲν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοῦθ' ὅτι πολλάκις * ἡμεῖς οὐ¹⁴
 τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων
 εἰπόντας ἐν ὀργῇ ποιείσθε, ἂν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῆ-
 οὐ μὴν οἴομαι γε δεῖν τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοποῦνθ'
 17 ὑποστείλασθαι περὶ ὧν ἡμῖν συμφέρειν ἡγοῦμαι. Φημί
 δὴ διχῆ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ἡμῖν, τῷ τε τὰς
 πόλεις τοῖς Ὀλυνθίοις σῶζειν καὶ τοὺς τοῦτο ποιήσοντας
 στρατιώτας ἐκπέμπειν, καὶ τῷ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶς
 ποιεῖν καὶ τριήρεσι καὶ στρατιώταις ἑτέροις· εἰ δὲ θάτε-
 ρου τούτων ὀλιγορήσετε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρα-
 18 τεία γένηται. εἴτε γὰρ ἡμῶν τὴν ἐκείνου κακῶς ποιούν-
 των ὑπομείνας τοῦτο Ὀλυνθον παραστήσεται, ῥαδίως ἐπὶ
 τὴν οἰκίαν ἐλθὼν ἀμυνεῖται· εἴτε βοηθησάντων μόνον
 ἡμῶν εἰς Ὀλυνθον ἀκινδύνως ὄρων ἔχοντα τὰ οἴκοι προσκα-
 θεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, περιέσται τῷ
 χρόνῳ τῶν πολιορκουμένων. δεῖ δὴ πολλὴν καὶ διχῆ τὴν
 19 βοηθείαν εἶναι. Καὶ περὶ μὲν τῆς βοηθείας ταῦτα γι-
 γνώσκω.

Περὶ δὲ χρημάτων πόρου, ἔστιν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι
 χρήματα ἡμῖν, ἔστιν ὅσα οὐδενὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων

c. Alex. pag. 216, 8. §. 16. οὕτω
 τοῖνυν ῥαδίως τὰ ὄπλα κεκίνηκεν
 ὁ Μακεδών. quia contra foedus
 bellum suscepit.

§. 16. Compara Isocr. or. de
 pace §. 38. et 61. et Lucian. Iov.
 Tragoed. cap. 23. pag. 668.

οὐ μὴν οἴομαι γε. Dedi-
 mus οἴομαι pro vulg. οἶμαι (quod
 habent etiam Bekk. 2. et Brem.)
 cum codd. ΣΥ Bekk. 1. 3. probb.
 Schaeff. et Engelh. pag. 22. qui
 haec scripsit: „Discrimen inter eas
 formas esse nequit, nisi quod ple-
 nior οἴομαι ibi ponitur, ubi suam
 quis de aliqua re opinionem ex-
 pressius referre studet; brevior,
 ubi id minus curae est.“ Cete-
 rum γε particulam apud Bekk. so-
 lus Υ habet; abest a multis etiam
 Rsk. codd. Quare eam omiserunt
 Bekk. 2. 3. Brem. Voem., uncis
 incluserunt Bekk. in 1. et Rued.
 Retinuerunt Rsk. et Dind. probb.
 Schaeff. et Engelh. l. l. Vid. in-
 fra §. 27.

§. 17. καὶ τοὺς τοῦτο. Υ
 καὶ τῷ τοὺς τοῦτο. parum recte.
 στρατιώταις ἑτέροις. Er-
 rat Rued. de copiis pedestribus haec
 intelligens. Vid. Schaeff. et Voem.
 et Boeckh. Staatshaush. d. Athen.
 Vol. I. pag. 223. adn. 247. coll.
 Hesiod. Theog. 367. et Dem. Phil.
 I. §. 28. Oppositi sunt milites,
 quos Olynthum mitti orator iubet.
 ὀλιγορήσετε. Pauci libb.
 ap. Rsk. ὀλιγορήσοιτε.

§. 18. εἴτε γὰρ ἡμῶν —
 ποιούντων. Rsk. ad ποιούντων
 aut addendum aut certe intelligen-
 dum putat μόνον, quod si exci-
 derit, post ἡμῶν interponendum
 dicit Schaeff. Nobis propter ipsum
 quod sequitur ἀναμείνας τοῦτο,
 hoc additamento non videtur opus
 esse.

περιέσται. Paris. 8. Dresd.
 Wolf. καὶ περιέσται. Errat Rued.
 particulam negans ferri posse,
 quod περιέσται apodosis locum te-
 neat.

στρατιωτικά· ταῦτα δὲ ἡμεῖς οὕτως ὡς βούλεσθε λαμβά-
 νετε. εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε,
 οὐδενὸς ἡμῖν προσδεῖ πόρου· εἰ δὲ μὴ, προσδεῖ, μᾶλλον
 20 δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου. Τί οὖν ἂν τις εἴποι, σὺ
 γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.
 ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι στρατιώτας δεῖν κατασκευασθῆναι
 καὶ ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν
 αὐτὴν τοῦ τε λαμβάνειν καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα, ἡμεῖς
 δὲ οὕτω πως ἄνευ πραγμάτων λαμβάνειν εἰς τὰς ἐσοτάς.
 ἔστι δὴ * λοιπὸν, οἶμαι, πάντας εἰσφέρειν, ἂν πολλῶν¹⁵
 δέη, πολλά, ἂν ὀλίγων, ὀλίγα. δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ
 ἄνευ τούτων οὐδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων. Λέγουσι
 δὲ καὶ ἄλλους τινὰς ἄλλοι πόρους, ὧν ἔλεσθε ὅστις ἡμῖν
 συμφέρειν δοκεῖ· καὶ ἕως ἔστι καιρὸς, ἀντιλάβασθε τῶν
 πραγμάτων.

21 Ἄξιον δ' ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι τὰ πράγματα,
 ἐν ᾧ καθέστηκε νυνί, τὰ Φιλίππου. οὔτε γὰρ, ὡς δοκεῖ
 καὶ φησεῖε τις ἂν μὴ σκοπῶν ἀκριβῶς, εὐτρεπῶς οὐδ'
 ὡς ἂν κάλλιστ' αὐτῷ τὰ παρόντ' ἔχει· οὔτ' ἂν ἐξήνεγκε

§. 20. καὶ ταῦτ' εἶναι
 στρατιωτικά. Pronomen omit-
 tunt Bekk. 1. 3. Rued. Brem. Voem.,
 uncis incluserunt Bekk. 2. Dind.
 Etiam Schaeff. Becker. (translat.
 Germ. pag. 193.) Rauchenstein.
 (diss. de oratt. Olynth. ord. pag.
 55. ed. Lips.) Engelh. pag. 23.
 illud deleri malunt. Seager. Diar.
 Class. III. pag. 234. legendum cen-
 sebat καὶ μὴ ταῦτ' εἶναι στρ. aut
 οἷς ταῦτ' εἶναι στρ. Vid. Funkh.
 pag. 1. sqq. — Cf. infra pag. 19.
 οὕτω πως ἄνευ πραγμ.
 Schaeff. explicat: ἄνευ τάξεως, ἀ-
 τάκτως. Vid. Buttman. Ind. ad
 orat. Mid. pag. 181. Lepide Be-
 ckerus pag. 194. Das οὕτω πως
 muss man sich mit einer mimischen
 Darstellung begleitet denken.

λαμβάνειν. Sic FΣ Ravar.
 Aldina Taylor. Vid. Funkh. pag. 4.
 Infinitivum praefere videtur etiam
 Engelh. pag. 8. Vulgo λαμβάνετε,
 et ante Bekker. ταῦτα λαμβάνετε
 legebatur.

„πάντας εἰσφέρειν quid
 aliud erat, quam Athenienses ad

vivum usque secare? Hoc prius-
 quam facerent, spes erat, renun-
 tiaturos esse deliciis suis, τοῖς
 θεωρηκοῖς.“ SCHAEFFER. Aliter de
 h. l. iudicat Boeckh. Staatshaush.
 II. pag. 73. Nobis praestare Schae-
 feri ratio videtur.

δὲ καὶ ἄλλους τινὰς ἄλ-
 λοι πόρους. Deterior aliquot
 codd. scriptura haec est: δέ τινες
 καὶ ἄλλους πόρους.

ἡμῖν συμφέρειν δοκεῖ.
 Vulgo ante Bekk. legebatur ἡμῖν
 ἂν συμφ. δοκῆ. Vid. Engelhardt,
 pag. 23.

§. 21. τὰ Φιλίππου. Rak.
 τὰ [τοῦ] Φιλίππου. Posteriorem
 articulum a multis libb. Rskii et
 ab omnibus Bekk. omissum, edito-
 res inde ab Augero eiecerunt, im-
 probante Schaeff. Exempla arti-
 culi ad nomen proprium modo ad-
 diti, modo omissi habet Engelh.
 pag. 24.

παρόντ' ἔχει. Plerique libb.
 Rskii et omnes Bekk. praebent
 ἔχῃ, quem coniunct. retinuit Rsk.

τὸν πόλεμόν ποτε τοῦτον ἐκείνος, εἰ πολεμεῖν φήθη δεή-
σειν αὐτόν, ἀλλ' ὡς ἐπιὼν ἅπαντα τότε ἤλπιζε τὰ πρά-
γματα ἀναιρήσεσθαι, καὶ διέψενσται. τοῦτο δὴ πρῶ-
τον αὐτὸν ταράττει παρὰ γνώμην γεγονός, καὶ πολλὴν
ἀδνημίαν αὐτῷ παρέχει· εἶτα τὰ τῶν Θετταλῶν. ταῦτα
γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δῆπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις, κομιδῇ δ' ὡσπερ ἦν, καὶ ἔστι νῦν τούτῳ. καὶ γὰρ
Παγασὸς ἀπαιτεῖν αὐτόν εἰσιν ἐψηφισμένοι καὶ Μαγνη-
σίαν κεκωλύκασι τειχίζειν, ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων ὡς οὐδὲ
τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρποῦ-
σθαι· τὰ γὰρ κοινὰ τὰ Θετταλῶν ἀπὸ τούτων δέοι διοι-
κεῖν, οὐ Φίλιππον λαμβάνειν. εἰ δὲ τούτων ἀποστερη-
σεται τῶν χρημάτων, εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς
καὶ τῶν ξένους αὐτῷ καταστήσεται. ἀλλὰ μὴν τὸν γε Παίονα
καὶ τὸν Ἰλλυριὸν καὶ ἅπλως τούτους ἅπαντας ἠγγεῖσθαι
κρη αὐτονόμους ἦδιον ἂν καὶ ἐλευθέρους ἢ δούλους εἶναι·
καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακοῦειν τινός εἰσι, καὶ ἀνθρωπος
ὄβριστης, ὡς φασιν. καὶ μὰ Δὶ οὐδὲν ἄπιστον ἴσως·
τὸ γὰρ *εὖ πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς 16

ἔχοι Aug. 1. supplem. Harl. Ald.
2. Bekk. Dind. Brem. probat
Schaeff. ad h. l. ac Poppo in Obs.
critt. in Thucyd. pag. 98. ἔχει
cum Aug. 3. et η cod. Monacensi
Rued. et Voem. idemque praefe-
runt Seager. l. c. Engelh. pag. 25.
Matth. Gr. Gr. pag. 858. Schaeff.
ad Dem. pag. 294, 9. quem vide.
Ita vero ἔχει ad totam sententiam
pertinet et ad verba interposita
ὡς ἂν καὶ ἄλλ. optativum suppleas.
Utrumque, sive ἔχει sive ἔχοι, h. l.
recte poni potuisse certum est.
Vid. Herm. de part. ἂν pag. 42.
ὡς ἐπιὼν. „l. e. ὡς ἐξ ἐπι-
δρομῆς.“ SCHAEFFER.

§. 22. καὶ ἀεὶ. Post ἀεὶ
Reiskio ἔσται visum est deesse.
Schaeff. Voem. et Foertsch. Obs.
critt. in Lysiae oratt. pag. 58.
καὶ ἀεὶ explicant idque semper.
Sed φάσει et ἀεὶ plane diversam
vim habent, neque qui est φάσει
ἄπιστος, ideoque semper talis est.
— Cf. infra pag. 19.

τὰς ἀγορὰς plerique rectiga-

lia interpretantur; rectius Schaeff.
cum Dorvill. ad Chariton. pag. ed.
Lips. 307. extr. fora, ubi comme-
atus veneunt. Vid. Xenoph. Hel-
len. V. 2. 16.

τὰ Θετταλῶν. Aliquot libb.
Rskii et Y Bekkeri τῶν Θετταλῶν,
prob. Schaeff. Vid. ad §. 21. De
δέοι, quod sequitur, vid. Matth.
§. 529, 3. pag. 1029.

εἰ — ἀποστερήσεται. Bekk.
cum posterioribus editoribus e
codd. FSY (qui εἰ habent) et FΣ
(nam Y ἀποστερήσεται, quod re-
cepimus cum Rostio in ed. Brem.
pag. 196. vid. Buttm. II. pag. 229.)
et multis Rsk. libris εἰ — ἀποστε-
ρήσεται. Ante Bekk. legebatur
ἂν — ἀποστερηθῆ. Vid. Engelh.
pag. 27. et Matth. pag. 1014. et
1317. Rectius tamen, quam illi,
vim εἰ partiae cum indic. praes.
vel futuri positae intellexit Franc.
Passovius in Lex.

§. 23. ἀνθρωπος. Edd. ante
Bekk. ἀνθρωπος, item Dind. Brem.
Fritzsch. in Quaest. Lucian. pag. 68.

φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίγνεται, διόπερ πολλὰκις δοκεῖ
τὸ φυλάξαι τὰγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι.
21 Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἀκαιρίαν τὴν
ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας ἐτοίμως συνάρασθαι
τὰ πράγματα, καὶ προεβουμένους ἐφ' ἃ δεῖ καὶ στρα-
τενομένους αὐτοὺς καὶ παροξύνοντας τοὺς ἄλλους ἅπαν-
τας, λογιζομένους, εἰ Φίλιππος λάβοι καθ' ἡμῶν τοιοῦ-
τον καιρὸν καὶ πόλεμος γένοιτο πρὸς τῇ χώρα, πῶς ἂν
αὐτὸν οἴεσθε ἐτοίμως ἐφ' ὑμᾶς ἔλθειν; εἶτ' οὐκ αἰσχύ-
νεσθε, εἰ μὴδ' ἂ πάθοιτ' ἂν, εἰ δύναιτ' ἐκείνος, ταῦτα
ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες οὐ τολμήσετε;

§. 24. λογιζομένους. Post
hoc particip. vulgo ὡς ponebatur,
quod in plerisq. libb. Rskii (in
omnibus Bekk.) omissum uncis in-
cluserat Rsk., reliqui editores re-
cte eiecerunt. Deinceps exspectes:
ὡς ἂν ἐτοίμως ἐφ' ὑμᾶς ἔλθοι,
sed mutatur oratio in directam in-
terrogationem: id quod HWolf.
Schaeff. Brem. Rost. (ap. Brem.)
item Foertsch. Commentat. crit.
pag. 45. Engelhardt. pag. 26. bene
intellexerunt. — Cf. infra pag. 19.

εἰ μὴδ' ἂ πάθοιτ' ἂν —
οὐ τολμήσετε; Schaeferus οὐ
ante τολμήσετε additum esse di-
cit propterea, quod intercapedo
inter εἰ μὴδ' et τολμ. vim huius
conditionis negantem nonnihil ob-
scuraverit. Aliam explicationem
protulit Funkh. pag. 4. sq., quam
improbavit in censura eius libelli
Hermannus (Annal. scholast. Darm-
stad. 1831. N. 120.) qui haec di-
cit: „Wäre das Ganze von εἰ an
bis zu Ende nur ein einziger Satz,
so könnte das οὐ schlechterdings
nicht statt haben. Nehmen wir
z. B. den Hauptgedanken katego-
risch ausgedrückt heraus, so ist er:
οὐδὲ καιρὸν ἔχοντες τολμή-
σετε. Hier kann offenbar nicht
noch ein οὐ eingeschoben werden.
Da aber dieser Satz ein zusam-
mengesetzter ist, so wird, wenn
der Nebensatz abgesondert wird,
in diesem nach einer Regel der
griech. Sprache der Character des
Hauptsatzes, mithin, ie nachdem

dieser ein affirmativer oder negativer Satz ist, die Affirmation oder Negation wiederholt: οὐ τολμήσετε ποιῆσαι, οὐδὲ καιρὸν ἔχοντες: ἀνήσετε ποιῆσαι, καὶ καιρὸν ἔχοντες. Es würde daher niemand an der doppelten Negation Anstoss nehmen, wenn Demosth. geschrieben hätte: εἶτ' οὐκ αἰσχύνεσθε, εἰ μὴ τολμήσετε, μὴδ' ἂ πάθοιτ' ἂν, εἰ δύναιτ' ἐκείνος, ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες; Nun aber hat er den Nachsatz in die Mitte eingeschoben, so dass also nicht sowohl οὐ, wie Schaefer meinte, eine Wiederholung der Negation μὴδὲ, sondern diese vielmehr eine Wiederholung des οὐ ist. Die Sache wird ganz klar, wenn man in der Recitation alles, was Nebensatz ist, als Parenthese vorträgt: εἶτ' οὐκ αἰσχύνεσθε, εἰ (μὴδ' ἂ πάθοιτ' ἂν εἰ δύναιτ' ἐκείνος, ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες) οὐ τολμήσετε; Warum aber wird das οὐ nicht durch οὐδὲ, sondern durch μὴδὲ wiederholt? Weil es eigentlich, als in einem Bedingungssatze, εἰ μὴ τολμ. heissen sollte und der Redner nur statt des negativen Satzes οὐ τολμ. bloss den negativen Begriff οὐ τολμ. setzte. Hätte er diese objective Negation durch οὐδὲ wiederholt, so würde er gerade das Gegentheil von dem, was erforderlich war, gezeigt haben, nemlich: da ihr keine Gelegenheit habt.“

τὸν πόλεμόν ποτε τοῦτον ἐκείνος, εἰ πολεμεῖν φήθη δεή-
σειν αὐτόν, ἀλλ' ὡς ἐπιὼν ἀπάντα τότε ἤλιπε τὰ πρά-
γματα ἀναιρήσεσθαι, κῆτα διέψευσται. τοῦτο δὴ πρῶ-
τον αὐτὸν ταράττει παρὰ γνώμην γεγονός, καὶ πολλὴν
ἰσχυρίαν αὐτῷ παρέχει· εἶτα τὰ τῶν Θετταλῶν. ταῦτα
γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις, κομιδῇ δ' ὡσπερ ἦν, καὶ ἔστι νῦν τούτῳ. καὶ γὰρ
Παγασὰς ἀπαιτεῖν αὐτὸν εἰσιν ἐψηφισμένοι καὶ Μαγνη-
σίαν κεκωλύκασι τειχίζειν, ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων ὡς οὐδὲ
τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρποῦ-
σθαι· τὰ γὰρ κοινὰ τὰ Θετταλῶν ἀπὸ τούτων δέοι διοι-
κεῖν, οὐ Φίλιππον λαμβάνειν. εἰ δὲ τούτων ἀποστερή-
σεται τῶν χρημάτων, εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς
ἐπιτοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται. ἀλλὰ μὴν τὸν γε Παίονα
καὶ τὸν Ἰλλυριδὸν καὶ ἀπλῶς τούτους ἀπάντας ἠγγεῖσθαι
χρὴ αὐτονόμους ἦδιον ἢ καὶ ἐλευθέρους ἢ δούλους εἶναι·
καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακοῦειν τινός εἰσι, καὶ ἀνθρωπος
ὕβριστής, ὡς φασιν. καὶ μὰ Δι' οὐδὲν ἄπιστον ἴσως·
τὸ γὰρ * εὐ πρᾶττειν παρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς 16

ἔχοι Aug. 1. supplem. Harl. Ald.
2. Bekk. Dind. Brem. probat
Schaeef. ad h. l. ac Poppo in Obs.
critt. in Thucyd. pag. 98. ἔχει
cum Aug. 3. et η cod. Monacensi
Rued. et Voem. idemque praefere-
runt Seager. l. c. Engelh. pag. 25.
Matth. Gr. Gr. pag. 858. Schaeef.
ad Dem. pag. 294, 9. quem vide.
Ita vero ἔχει ad totam sententiam
pertinet et ad verba interposita
ὡς ἂν κάλλ. optativum suppleas.
Utrumque, sive ἔχει sive ἔχοι, h. l.
recte poni potuisse certum est.
Vid. Herm. de part. ἂν pag. 42.
ὡς ἐπιὼν. „l. c. ὡς ἐξ ἐπι-
δρομῆς.“ SCHAEFER.

§. 22. καὶ ἀεὶ. Post ἀεὶ
Reiskio ἔστιαι visum est deesse.
Schaeef. Voem. et Foertsch. Obs.
critt. in Lysiae oratt. pag. 58.
καὶ ἀεὶ explicant idque semper.
Sed φύσει et ἀεὶ plane diversam
vim habent, neque qui est φύσει
ἄπιστος, iccirco semper talis est.
— Cf. infra pag. 19.

τὰς ἀγορὰς plerique rectiga-

lia interpretantur; rectius Schaeef.
cum Dorvill. ad Chariton. pag. ed.
Lips. 307. extr. fora, ubi commea-
tus vaneunt. Vid. Xenoph. Hel-
len. V. 2. 16.

τὰ Θετταλῶν. Aliquot libb.
Rskii et Y Bekkeri τῶν Θετταλῶν,
prob. Schaeef. Vid. ad §. 21. De
δέοι, quod sequitur, vid. Matth.
§. 529, 3. pag. 1029.

εἰ — ἀποστερήσεται. Bekk.
cum posterioribus editoribus e
codd. FΣΥ (qui εἰ habent) et FΣ
(nam Y ἀποστερήσεται, quod re-
cepimus cum Rostio in ed. Brem.
pag. 196. vid. Buttin. II. pag. 229.)
et multis Rsk. libris εἰ — ἀποστε-
ρηθήσεται. Ante Bekk. legebatur
ἂν — ἀποστερηθῆ. Vid. Engelb.
pag. 27. et Matth. pag. 1014. et
1317. Rectius tamen, quam illi,
vim εἰ partic. cum indic. praes.
vel futuri positae intellexit Franc.
Passovius in Lex.

§. 23. ἀνθρώπος. Edd. ante
Bekk. ἀνθρώπος, item Dind. Brem.
Fritzsche. in Quaest. Lucian. pag. 68.

φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίγνεται, διόπερ πολλάκις δοκεῖ
τὸ φυλάξαι τὰγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι.
21 Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἀκαιρίαν τὴν
ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας ἐτοίμως συνάρασθαι
τὰ πράγματα, καὶ πρεσβενομένους ἐφ' ἃ δεῖ καὶ στρα-
τενομένους αὐτοὺς καὶ παροξύνοντας τοὺς ἄλλους ἀπαν-
τας, λογιζομένους, εἰ Φίλιππος λάβοι καθ' ἡμῶν τοιοῦ-
τον καιρὸν καὶ πόλεμος γένοιτο πρὸς τῇ χώρᾳ, πῶς ἂν
αὐτὸν οἴεσθε ἐτοίμως ἐφ' ὑμᾶς ἔλθειν; εἰτ' οὐκ αἰσχύ-
νεσθε, εἰ μὴδ' ἂν πάθοιτ' ἂν, εἰ δύναιτ' ἐκείνος, ταῦτα
ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες οὐ τολμήσετε;

§. 24. λογιζομένους. Post
hoc particip. vulgo ὡς ponebatur,
quod in plerisq. libb. Rskii (in
omnibus Bekk.) omissum uncis in-
cluserat Rsk., reliqui editores re-
cte eiecerunt. Deinceps exspectes:
ὡς ἂν ἐτοίμως ἐφ' ὑμᾶς ἔλθοι,
sed mutatur oratio in directam in-
terrogationem: id quod HWolf.
Schaeef. Brem. Rost. (ap. Brem.)
item Foertsch. Commentat. crit.
pag. 45. Engelhardt. pag. 26. bene
intellexerunt. — Cf. infra pag. 19.

εἰ μὴδ' ἂν πάθοιτ' ἂν —
οὐ τολμήσετε; Schaeferus οὐ
ante τολμήσετε additum esse di-
cit propterea, quod intercapedo
inter εἰ μὴδ' et τολμ. vim huius
conditionis negantem nonnihil ob-
scuraverit. Aliam explicationem
protulit Funkh. pag. 4. sq., quam
improbavit in censura eius libelli
Hermannus (Annal. scholast. Darm-
stad. 1831. N. 120.) qui haec di-
cit: „Wäre das Ganze von εἰ an
bis zu Ende nur ein einziger Satz,
so könnte das οὐ schlechterdings
nicht statt haben. Nehmen wir
z. B. den Hauptgedanken katego-
risch ausgedrückt heraus, so ist er:
οὐδὲ καιρὸν ἔχοντες τολμή-
σετε. Hier kann offenbar nicht
noch ein οὐ eingeschoben werden.
Da aber dieser Satz ein zusam-
mengesetzter ist, so wird, wenn
der Nebensatz abgesondert wird,
in diesem nach einer Regel der
griech. Sprache der Character des
Hauptsatzes, mithin, ie nachdem

dieser ein affirmativer oder negativer Satz ist, die Affirmation oder Negation wiederholt: οὐ τολμήσετε ποιῆσαι, οὐδὲ καιρὸν ἔχοντες: ὀκνήσετε ποιῆσαι, καὶ καιρὸν ἔχοντες. Es würde daher niemand an der doppelten Negation Anstoss nehmen, wenn Demosth. geschrieben hätte: εἰτ' οὐκ αἰσχύνεσθε, εἰ μὴ τολμήσετε, μὴδ' ἂν πάθοιτ' ἂν, εἰ δύναιτ' ἐκείνος, ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες; Nun aber hat er den Nachsatz in die Mitte eingeschoben, so dass also nicht sowohl οὐ, wie Schaefer meinte, eine Wiederholung der Negation μὴδὲ, sondern diese vielmehr eine Wiederholung des οὐ ist. Die Sache wird ganz klar, wenn man in der Recitation alles, was Nebensatz ist, als Parenthese vorträgt: εἰτ' οὐκ αἰσχύνεσθε, εἰ (μὴδ' ἂν πάθοιτ' ἂν εἰ δύναιτ' ἐκείνος, ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες) οὐ τολμήσετε; Warum aber wird das οὐ nicht durch οὐδὲ, sondern durch μὴδὲ wiederholt? Weil es eigentlich, als in einem Bedingungssatze, εἰ μὴ τολμ. heissen sollte und der Redner nur statt des negativen Satzes οὐ τολμ. bloss den negativen Begriff οὐ τολμ. setzte. Hätte er diese obiective Negation durch οὐδὲ wiederholt, so würde er gerade das Gegentheil von dem, was erforderlich war, gezeigt haben, nemlich: da ihr keine Gelegenheit habt.“

25 Ἐτι τοίνυν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι μηδὲ τοῦθ' ὑμᾶς λαν-
θανέτω, ὅτι νῦν αἰρεσίς ἐστιν ὑμῖν πότερ' ὑμᾶς ἐκεῖ χρη-
πολεμεῖν ἢ παρ' ἑμῖν ἐκείνον. ἐὰν μὲν γὰρ ἀντέχη τὰ
τῶν Ὀλυνθίων, ὑμεῖς ἐκεῖ πολεμήσετε καὶ τὴν ἐκείνου
κακῶς ποιήσετε, τὴν ὑπάρχουσαν καὶ τὴν οἰκείαν ταύτην
ἀδεῶς καρπούμενοι· ἂν δ' ἐκεῖνα Φίλιππος λάβῃ, τίς
26 αὐτὸν ἔτι κωλύσει δεῦρο βαδίζειν; Οἰκεία; μὴ λίαν πι-
κρὸν εἰπεῖν ἢ, καὶ συνεισβαλοῦσιν ἐτοιμῶς. ἀλλὰ Φω-
κεῖς; οἱ τὴν οἰκείαν οὐχ οἰοί τε ὄντες φυλάττειν, ἐὰν μὴ
βοηθήσῃ ὑμεῖς; ἢ ἄλλος τις; Ἀλλ' ὦ τῶν οὐχὶ βου-
λήσεται. Τῶν ἀτοπωτάτων μὲντ' ἂν εἴη, εἰ ἂν νῦν
ἄνοιαν ὀφλισκάνων ὁμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δυνήθεις μὴ
27 πρᾶξει. Ἀλλὰ μὴν ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διάφορα ἐνθάδε ἢ
ἐκεῖ πολεμεῖν, οὐδὲ λόγον προσδεῖν ἡγοῦμαι. εἰ γὰρ
ὑμᾶς δεήσειεν αὐτοὺς τριάκοντα ἡμέρας μόνας ἕξω γενέ-

§. 25. Ἐτι τοίνυν. τοίνυν
h. l. non συλλογιστικόν, sed με-
ταβατικόν (porro, praeterea) esse
et ab oratoribus inprimis frequen-
tari docet Schaefer. Vide, quae
de vi huius particulae dixit Funkh.
ad orat. Androt. pag. 51.

πότερ' cum nonnullis libb.
(etiam FΣ) edd. inde a Bekk.
Vulg. πότερον.

τὴν ὑπάρχουσαν καὶ τὴν
οἰκείαν ταύτην ἀδεῶς καρ-
πούμενοι ad Macedoniam refe-
renda esse omnes fere interpretes
sunt opinati. Sed censor Appa-
rat. Crit. (vid. Ephemerid. liter.
Hal. Supplem. 1828. N. 11. pag.
81. sq.) Rauchenstein. in censura
edit. Ruediger. II. (vid. Iahn. An-
nal. philol. et paedag. anni 1830.
Vol. XII. fasc. 4. pag. 399.) et
Rostius in adnot. ad edit. Brem.
Atheniensium agros intelligunt.
Vid. §. 28. ἵνα — τὰ λοιπὰ καρ-
πῶνται ἀδεῶς. Opponi τὴν ἐκεί-
νου et τὴν ὑπάρχουσαν κτλ. satis
autem esse ad Macedoniam signi-
ficandam verba τὴν ἐκείνου; nimis
etiam hyperbolice oratorem dictu-
rum fuisse, Philippum, si Olyn-
thiorum res salvae et incolumes
essent, ita fractis viribus fore, ut
Athenienses ἀδεῶς eius terram
praedari possent; porro ταύτην δι-

ctum deicticῶς ad res pertinere
oculis obversantes, neque καρπού-
σθαι de militibus praedantibus sa-
tis commode dici videri; denique
sequi verba: ἂν δ' ἐκεῖνα Φίλιπ-
πος λάβῃ, τίς αὐτὸν ἔτι κωλύσει
δεῦρο βαδίζειν; — haec ita
constant, ut de egregia Rostii ex-
plicatione dubitari non queat. —
Cf. infra pag. 19.

αὐτὸν ἔτι. Multi libb. Rskii
et Fv omittunt ἔτι. Delevit Rued.
eiiciendum putat Schaefer. Vid. §. 12.

§. 26. βοηθήσῃ ὑμεῖς;
Sic interpunctus cum Schaefer.
pro vulg. βοηθ. ὑμεῖς. Parum recte
Rued. ἀλλὰ Φωκεῖς, οἱ — ὑμεῖς;
μὲντ' ἂν. Dind. μὲντᾶν scri-
psit, Schaefer. ad Dem. pag. 96, 25.
μὲν τᾶν, propter crasin.

ἐκλαλεῖ h. l. non est elogu-
tur, sed effutit, deblaterat, ut
recte expl. Schaefer. Vid. Dem. de
male gesta legat. pag. 354, 23.
§. 43.

§. 27. Ἀλλὰ μὴν ἡλίκα γ'
ἐστὶ. Nonnulli codd. male omit-
tunt γ' partic. Ἀλλὰ μὴν — γε,
καὶ μὴν — γε, μὴν — γε iungi sae-
pissime solent. Vid. Matth. Gr.
Gr. §. 605. pag. 1214.

τριάκοντα ἡμέρας. Sic
vulgo pro μῆνα ab Graecis dici

σθαι, καὶ ὅσα ἀνάγκη στρατοπέδῳ χρωμένους τῶν ἐκ τῆς
χώρας *λαμβάνειν, μηδενὸς ὄντος ἐν αὐτῇ πολεμίῳ λέγω, 17
πλέον ἂν οἶμαι ζημιωθῆναι τοὺς γεωργοῦντας ὑμῶν ἢ
ὅσα εἰς ἅπαντα τὸν πρὸ τοῦ πόλεμον δεδαπάνησθε. εἰ
δὲ δὴ πόλεμός τις ἦξει, πόσα χρη νομίσει ζημιώσεσθαι.
καὶ προσέσθ' ἢ ὕβρις καὶ ἔτι ἢ τῶν πραγμάτων αἰσχρῆ,
οὐδεμιᾶς ἐλάττων ζημίας τοῖς γε σώφροσιν.

28 Πάντα δὴ ταῦτα δεῖ συνιδόντας ἅπαντας βοηθεῖν καὶ
ἀπαθεῖν ἐκείσε τὸν πόλεμον, τοὺς μὲν εὐπόρους, ἢ ὑπερ

docet Schaefer. coll. Elmal. ad Ari-
stoph. Acharn. 866. pag. 225. ed.
Dindorf. Eodem modo orator in
arg. II. orat. in Androt. pag. 37.
ed. Funkh. τὰς ἐπιτὰ ἡμέρας com-
memorat, ubi de mense in hebdo-
madis diviso non est cogitandum.

τῶν ἐκ τῆς χώρας. Ap-
pend. Francof. et Y ἐκ τῶν τῆς
χώρας. non male.

μηδενός. Y et aliquot Rskii
οὐ
libb. οὐδενός. Bavar. et F μηδενός.
μηδενός ὄντος etc. explica cum
Schaefer. καὶ ταῦτα μηδενός ὄντος
ἐν αὐτῇ πολεμίῳ. Vid. eund. ad
Dem. pag. 96, 3. et 23. Cf. Dem.
Phil. III. §. 70. (pag. 129, 2.) in
Mid. §. 83. (pag. 541, 16.) Plane
diversus est locus, quem Rued.
laudat, Aeschin. in Ctesiph. pag.
594. τρίτον δὲ, τὸ μέγιστον λέγω,
quales etiam ap. Demosthenem re-
perire poterat. Vid. Phil. III.
§. 71. (pag. 129, 10.) de corona
§. 94. (257, 19.) in Androt. §. 16.
(598, 11.)

πρὸ τοῦ. Reiz. de accent.
inclin. pag. 15. προτοῦ scribi iu-
bet, contra quem Schaefer. teste
utitur Etym. M. c. 756. pr. Vid.
Matth. pag. 596. Bernhardt Syn-
tax. pag. 311.

πόλεμος. Rsk. Bekk. 1. 3.
cum append. Francof. et Y καὶ
πόλεμος. Difficilis est optio.

ζημιώσεσθαι ex FΣ Aug.
1. suppl. Bavar. Aldina Tayl. pri-
mus dedit Bekk. ante quem ζημιω-
θήσεσθαι legebatur. Vid. Butt-
m. Gr. II. pag. 53.

προσέσθ'. Sic Bekker. ante

quem scribebatur προσέσθ'. Schae-
fer. futurum προσέσθ' se proba-
turum esse dicit, si meminisset
exemplorum elisae αι in Demo-
sthenicis. Idem ad Dem. orat. I.
contra Onetor. pag. 865, 1. §. 4.
γνώσεθ' ὅτι spernens praefert
γνώσεται. Bekker. προσέσθ' in
codd. reperisse videtur, idemque
habent Paris. 1. et multi codd.
optimae notae, ut dicit Auger.
Certe ap. Aristoph. Nub. vs. 779.
Hermannus in versibus iambicis
elisionem diphthongi admisit. Vid.
Herm. etiam ad vs. 988. — Cf.
infra pag. 19.

ἢ ὕβρις καὶ ἔτι ἢ τῶν.
Prius ἢ omitt. pauci libri Rsk.,
posterioris loco Ald. Taylori ha-
bet γε, unde Schaefer. suspicatur
oratore scripsisse: καὶ ἔτι γ'
ἢ. comparans Eur. Heracl. 636.
ed. Matth. Idem vir doctus ὕβριν
passiva vi, contumelias ab hosti-
bus illatas intelligi vult, ut or.
de cor. §. 205. pag. 296, 21. φο-
βρωτέρας ἡγήσεται τὰς ὕβρις καὶ
τὰς αἰμῆς, ἄς — φέρειν ἀνίγκη,
τοῦ θανάτου. Neuter locus id
probat.

ζημίας. FΩνοζημία, Bavar.
as

ζημία. „Cum ζημία dicatur de de-
trimento rei familiaris, facile in-
telligitur, genitivum iure praelatum
esse.“ SCHAEFER. Recte igitur ζη-
μίας vocabulum ad antecedd. πό-
σα χρη νομίσει ζημιώσεσθαι re-
tulit.

§. 28. συνιδόντας. Non-
nulli codd. Reiskii et Y Bekkeri
συνειδόντας.

τῶν πολλῶν ὧν καλῶς ποιῶντες ἔχουσι μικρὰ ἀναλίσκοντες τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς, τοὺς δ' ἐν ἡλικίᾳ, ἵνα τὴν τοῦ πολεμῆν ἐμπειρίαν ἐν τῇ Φιλίππου χώρα κτησάμενοι φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται, τοὺς δὲ λέγοντας, ἵν' αἱ τῶν πεπολιτευμένων αὐτοῖς εὐθυναὶ ῥᾶδιαι γένωνται, ὡς ὅποι' ἄτ' ἂν ὑμᾶς περιστῆ τὰ πράγματα, τοιοῦτοι κριταὶ καὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς ἔσεσθε. χρῆστὰ δ' εἶη παντὸς εἵνεκα.

καλῶς ποιῶντες. Vid. Hermann. ad Viger. pag. 779. coll. interpret. ad Dem. h. l. et pag. 490, 16. 517, 13. Spalding. et Butt. ad Mid. 582, 20. cap. 58. Bremius ironiam eius dictionis vim esse censet ad Lysiam de Inval. §. 14. parum recte.

Φιλίππου. τοῦ Φιλίππου vulgo ante Bekk. prob. Schaefer.

τῆς οἰκείας ἀκεραίου οὐσῆς, ἕως ἀκέραιός ἐστι. Rectius Fritzs. in Quaest. Luc. pag. 40. ὥστε ἀκέραιον γενέσθαι.

εὐθυναὶ pro vulg. εὐθῦναι scripsimus cum Voemelio, iubente Boeckh. Staatsk. I. pag. 205. Vid. etiam Schaefer. ad h. l. et quod Voem. citat, Museum Rhenan. Iur. et Philol. I. pag. 71. sqq.

κριταὶ καὶ. Particula καὶ quum ab aliquot libris absit, a Schaefero eicitur. Vid. Funkb. pag. 6. qui demonstrare conatus est, καὶ non ad proxime sequens τῶν πεπραγμένων referri oportere, sed ad totam pertinere sententiam, hoc modo: ὅποι' ἄτ'

ἂν περιστῆ τὰ πράγματα, τοιοῦτοι καὶ κριταὶ — ἔσεσθε, ut or. contra Polycl. pr. pag. 1206. τοῖς τοιοῦτοῖς τῶν ἀγῶνων καὶ τοὺς διαγνωσομένους προσήκει μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν. Aliam explicationem excogitavit Reinhold. Klotz. Quaest. Crit. pag. 78. sq. ex qua καὶ ad τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς pertinet, ut dicat orator: quod qualia nobis sint parata negotia, tales iudices etiam eorum, quae sunt facta ab illis, eritis. Nullam enim h. l. esse oppositionem inter eos qui agant et inter eos qui iudicent, sed inter ea potius quae ipsi agant et inter ea quae ab oratoribus accipiant. Quam rationem nos fatemur non satis perspicere; certe non patet, quid sit illud iudices etiam eorum. — Quae Ludovicus Doederlinus Lection. Homeric. Spec. II. pag. 9—12. de hyperbato in καὶ particula partim secreta ab verbo, ad quod pertinet, partim postposita dicit, nobis quidem non magni esse momenti videntur.

ADDENDA

OLYNT. I. §. 1. De exordio singularem sententiam proposuit Westermann. Quaest. Demosth. P. I. pag. 16. sqq., Demadem Demosthenis adversarium notari putans. Ita enim explicat: „Permagnis, cives, divitiis (quales proditores, in quibus adnumerandus Demades iste, turpi largitione corrupti sine negotio sibi comparare solent) patriae, opinor, salutem praetuleritis.“ Quam parum apta haec explicatio sit, vir praestantissimus nunc ipse intellexerit. Ne hoc quidem probandum, quod l. c. pag. 17. dicit, si quis conferat nostrum *viel* (Geld) *darum geben* (ἀντὶ πολλῶν χρημάτων), id propterea minus recte fieri videri, quia tum scribendum esset πρὸ πολλῶν χρημάτων.

§. 3. τρέψηται καὶ παρασπ. Bakius Biblioth. Crit. Nov. Vol. V. P. I. pag. 200. τρέψη τε repudiandum esse ait, quia verba τρέπειν et παρασπᾶσθαι illas particulas et non admittant; una copula καὶ opus esse. At non *συνωνύμως* posita sunt. Ipse autem scribendum putat *εὐτρεπίσθαι*, quod explicat: *dolis ac fraudibus consilia praeparare et maturare*. neque id cum seqq. iungi vult, sed cum antecedd.

§. 8. Bakius pag. 203. censet *ἐκπλεῖν* de ipsis classariis ducibusque dici; civitatem autem *πλεῖν* i. e. *expeditionem mittere*, idque esse huius loci.

§. 9. Bakius ibid. οὐδεις πώποτε βασιλεὺς etiam ipse probat.

§. 10. Verba κατὰ τὸν πόλεμον etiam Westermann. pag. 48. ad bellum *Amphipolitanum* refert.

§. 20. Bakius pag. 204. sq. scribit: καὶ ταῦτ' εἶναι στρατιωτικὰ μίαν σύνταξιν εἶναι. Totum locum interpretatur: „Milites instruendi sunt et haec erit pecunia militaris, si accipiendi et officia praestandi una ratio, una ordinatio instituetur. Spreto hoc nihil superest, nisi πάντας εἰσαφέρειν.“ Vides eandem Bakium statuere huius loci sententiam, quam retenta librorum scriptura reperit Funkhaenel.

§. 22. φύσει καὶ ἀελ. Iure reprehendit Bakius editores quosdam καὶ particulam et *quidem* explicantes; sed parum recte illam locutionem ad eiusmodi genus refert, quo crebro copulenter duo adverbia synonyma.

§. 24. λογιζομένους—πῶς ἂν αὐτὸν οἴεσθε κτλ. Bakius pag. 207. λογιζομένους πῶς οἴεσθε ex macrologia explicandum arbitratur, ut Cic. Verr. III. cap. 9. §. 22. quem locum si totum accurate considerasset, vidisset sine dubio longe diversum esse. Est vero hic: *Adspicite, iudices, vultum hominis et adspicium: et ex ea contumacia, quam hic in perditis rebus retinet, illos eius spiritus Sicilienses quos fuisse putetis, cogitate ac recordamini.*

§. 25. τὴν ὑπάρχουσαν κτλ. etiam Bakius Atticam intelligit.

§. 27. Bakius cum Schaefero πρόσσεθ' probat, mavult tamen καὶ πρόσσεθ'. sic anaphoram existere καὶ προσέει — καὶ ἔτι.

Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἂν τις ἰδεῖν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίαν φανεράν γιγνομένην τῇ πόλει, οὐχ ἤκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι· τὸ γὰρ τοὺς πολεμήσοντας Φιλίππῳ γεγενῆσθαι καὶ χώραν ὁμορον καὶ δύναμιν τινα κεκτημένους καὶ τὸ μέγιστον ἀπάντων, τὴν ὑπὲρ τοῦ πολέμου γνώμην τοιαύτην ἔχοντας, ὥστε τὰς πρὸς ἐκείνους διαλλαγὰς πρῶτον μὲν ἀπίστους, εἶτα τῆς ἑαυτῶν πατρίδος νομίζουσιν ἀνάστασιν εἶναι, δαιμονία τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. δεῖ τοίνυν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοῦτ' ἤδη σκοπεῖν αὐτοὺς, ὅπως μὴ χείρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι δόξομεν τῶν ὑπαρχόντων, ὡς ἔστι τῶν αἰσχυρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων ὧν ἡμῶν ποτε κύριοι φαίνεσθαι προϋεμένους, ἀλλὰ

DEMOSTH. OLYNTH. II. §. 1. γιγνομένην. Sic cum aliquot Reiskianis codd. et cum suis FΣ primus scripsit Bekkerus, quem secuti sunt posteriores editores. Cfr. etiam Engelhardt. pag. 27. Vulgo γενομένην.

τὸ γὰρ τοὺς πολεμήσοντας κτλ. Wolf. e Felic. πολεμήσαντας dedit. Vide de hoc loco Becker. pag. 195. et Westermann. pag. 55. sq. Alii aliam excogitarunt explicationem; cfr. Pinzger. ad Rauchensteinii diss. de orat. Olynth. ordine pag. 54. (quem sequitur Bakius pag. 208.) et editores. Nos Schaeferi sententiam praestare arbitramur ita interpretantis: „Quod enim extiterunt qui cum Philippo bellaturi sint, iique tales, qui et regionem finitimam possideant neque opibus careant“ etc. — Cur articulus ad πολεμήσοντας additus sit ab oratore, res ipsa docet. Namque intelliguntur Olynthii. Aliter praecipit Matth. Gramm. Gr. pag. 552.

τὸ μέγιστον. τὸ δὴ μέγιστον Aldina Taylori, quod Schaefero ut fortius perplacet. εἶναι om. Barocc. Paris. 1. Σ.

§. 2. αὐτοὺς. Ald. Tayl. ἡμᾶς, quod quum nulla hic oppositio sit, verum iudicat Schaeferus. At recte dicitur: oportet ipsos considerare. Opponitur δαιμονία — εὐεργεσία id, quod ipsi Athenienses facere debent, ut mox ἡμᾶς αὐτοὺς et τῶν ὑπαρχόντων. Ita etiam Bakius pag. 208.

δόξομεν. Sic Bekkerus ex omnibus suis codd. et recentiores editores; probat etiam Schaeferus. Vid. Engelh. pag. 12. sqq. Vulgo δόξομεν, quod iam Fr. Aug. Wolf. ad or. Lept. pag. 266. (pag. 470, 8. Rsk.) improbaverat. Cfr. infra §. 12. Quid inter ὅπως et ὅπως μὴ discriminis esse velit Ruedigerus, non patet.

προϋεμένους. Quo iure genitivi cum hoc participio iuncti sint, viri docti disceptant. Primus

καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν.

§. 3. Τὸ μὲν οὖν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὴν Φιλίππου γνώμην διεξιέναι καὶ διὰ τούτων τῶν λόγων προτρέπειν τὰ δέοντα ποιεῖν ἡμᾶς, οὐχὶ καλῶς ἔχειν ἡγοῦμαι. διὰ τί; ὅτι μοι δοκεῖ πάνθ' ὅσ' ἂν εἴποι τις ὑπὲρ τούτων, ἐκείνῳ μὲν ἔχειν φιλοτιμίαν τινα, ἡμῖν δ' οὐχὶ καλῶς πεπραχῆσθαι. ὁ μὲν γὰρ ὅσῳ πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὐτοῦ, τοσοῦτον θαναμαστότερος παρὰ πᾶσι νομίζεται· ἡμεῖς δὲ ὅσῳ χείρον ἢ προσῆκε κέχησθε τοῖς πράγμασι, τοσοῦτον πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε. ταῦτα μὲν οὖν παραλείψω. καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι σκοπιτο, ἐνθένδ' ἂν αὐτὸν ἴδοι μέγαν γεγενημένον, οὐχὶ παρ' αὐτοῦ. ὧν οὖν ἐκεῖνος μὲν ὀφείλει τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πεπολιτευμένοις χάριν, ἡμῖν δὲ δίκην προσήκει λαβεῖν, τούτων οὐχὶ νῦν ὀρῶ τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν· ἃ δὲ καὶ χωρὶς τού-

Reiskius participium substantivi locum obtinere contendit, quem Schaefer. Ruediger. Voemel. Funkhaenel. pag. 11. Bakius (sed is dubitans an praestet alia ratio, quae tamen vix digna est commemoratu) secuti sunt. Vide omnino Schaefer. ad h. l. Matthiae §. 332. pag. 641. et §. 474. pag. 886. parum sibi constat. Errat etiam Bernhardt Syntax. pag. 180. Latine explicaveris: locorum negligentibus eorumque iacturam facientes per hanc ipsam negligentiam. συμμάχων τε καὶ καιρῶν. Sic cum plerisque codd. Reisk. et nonnullis Bekk. editores praeter Bekk. 2. Dindorf. et Brem. qui τε deleverunt.

§. 3. προτρέπειν μάλιστα τὰ δέοντα, quod Aldina Taylori et Pithoeanus exhibent, Schaefero verum videtur.

ὅσ' ἂν εἴποι. εἶπη Ald. P. Manut. εἶπη Aug. et corr. v. Coniunctivum Auger. recepit, prob. Schaefer.

ὑπὲρ τούτων. „Fortassis ὑπὲρ τούτου vel ὑπὲρ τῶν Φιλίππου πεπραγμένων, ut non ad verba, sed ad sensum referatur

constructio.“ HWolf. Explicata ταῦτα huiusmodi res. Vid. quos laudat Iacobitz. ad Lucian. Timon. §. 14.

ἔχειν φιλοτιμίαν τινα. Nonnulli libri τινα aut omitunt aut ante ἔχειν ponunt. Melius fortasse omiseris.

ἡμῖν δ' οὐχὶ κτλ. Similis euphemismi exemplum citat Bakius pag. 209. or. in Leptin. §. 115. pag. 492. in. τότε μὲν γὰρ ἡ πόλις ἡμῶν καὶ γῆς εὐπόρει καὶ χρημάτων, νῦν δ' εὐπόρησει. Vid. Fr. Aug. Wolf. ad h. l. et Reisk. ad eiusd. orat. pag. 497, 21. De toto loco autem vid. Apparat. Crit. Schaefer.

§. 4. ἐνθένδ' ἂν κτλ. Intelliguntur et οἱ ὑπὲρ αὐτοῦ πεπολιτευμένοι, qui mox commemorantur, et Atheniensium socordia, quae §. 6. vituperatur. Omnino enim Athenienses orator significat. τούτων οὐχὶ νῦν ὀρῶ κτλ. Complures codd. praebent ὑπὲρ τούτων, Σ a pr. manu τούτων omittit. Vid. de hoc loco Funkhaenel. pag. 8. sqq., ubi explicatio Matthiae (§. 343. pag. 651.) commemorari poterat. Similis La-

των ἐνι, καὶ βέλτιόν ἐστιν ἀκηκοῖναι πάντας ὑμᾶς, καὶ μεγάλα ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι κατ' ἐκείνου φαίνοιτ' ἂν ὄνειδη βουλομένοις ὀρθῶς δοκιμάζειν, ταῦτ' εἰπεῖν πειράσσομαι.

5 Τὸ μὲν οὖν ἐπίορκον καὶ ἄπιστον καλεῖν ἄνευ τοῦ τὰ πεπραγμένα δεικνύναι λοιδορίαν εἶναι τις ἂν φήσειε κενήν δικαίως· τὸ δὲ πάνθ' ὅσα πώποτ' ἔπραξε, διεξιόντα ἐφ' ἅπασι τούτοις ἐλέγχειν καὶ βραχέος λόγου συμβαίνει δεῖσθαι καὶ δυοῖν ἕνεκα ἡγοῦμαι συμφέρειν εἰρησθαι, τοῦ τ' ἐκείνον, ὅπερ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει, φαῦλον φαίνεσθαι καὶ τοῦ τοὺς ὑπερεκπεπληγμένους ὡς ἄμαχόν τινα τὸν Φίλιππον ἰδεῖν, ὅτι πάντα διεξεληλύθεν οἷς πρότερον παρὰ κρουόμενος μέγας ἠὺξήθη, καὶ πρὸς αὐτὴν ἦκει τὴν τελευτήν τὰ πράγματ' αὐτῷ. Ἐγὼ μὲν γὰρ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι σφόδρ' ἂν ἡγοῦμην καὶ αὐτὸς φοβερόν τὸν Φίλιππον καὶ θαναμαστόν, εἰ τὰ δίκαια πράττονθ' ἑώρων αὐτὸν ἠὺξῆμενον· νῦν δὲ θεωρῶν καὶ σκοπῶν εὐρίσκω τὴν μὲν

tinorum usus, cuius exempla vide in Zumpt. Gramm. §. 661. ed. VII.

ἐνι. Pauci libri ἐνι λέγειν, idque Schaeferus mavult propter sequens ἀκηκοῖναι, quod cum ἐνι iungi non posse apparet. Facile tamen λέγειν ex antecedd. suppletur.

βέλτιον. βέλτιστον ex nonnullis libris dederunt Wolf, et Auger., praefert etiam Schaeferus. Praestat comparativus.

§. 5. ἂν φήσειε κενήν δικαίως. Sic sine interpunctione editores omnes praeter Reiskium et Voemelium, quorum alter κενήν, δικαίως — alter κενήν, δικαίως habet. Deinde minus recte Aug. 3. φήσειε δικαίως κενήν. Vid. orat. I. §. 10. Comparari possit εἰκότως, de quo vid. Schaefer. ad Dem. pag. 11, 6. 40, 8. Fr. Aug. Wolf. ad Lept. pag. 466, 25. Rsk.

δυοῖν ἕνεκα. δυεῖν cum quattuor codd. Reiskianis Bekker. 1. scripserat. Vide Buttm. I. pag. 282. Matth. §. 138. Qua de causa Bekkerus or. de cor. §. 173. δυεῖν, quod duo libri praebent, spreverit, or. de male gest. leg. §. 20,

ubi in quattuor codd. est, retinuerit, non apparet.

ἡγοῦμαι συμφέρειν. συμφέρειν ἡγοῦμαι cum tribus codd. Reiskianis et suis ΥἸωσ Bekk. 1. Ruediger. prob. Schaefer., qui ita melius disiungi infinitivos, item melius iungi δυοῖν ἕνεκα συμφέρειν putat. Sed Graecum os ἡγοῦμαι εἰρησθαι videtur fugisse.

καὶ τοῦ. Articulum om. Harlei. et Σ. Male.

μέγας ἠὺξήθη. Sic cum tribus codd. Reiskianis et FΣ Bekk. 2. 3. Dind. Rued. Brem. Vulgatam μέγας νῦν ἠὺξήθη retinuerunt Bekk. 1. et Voemel. defendit Engelh. pag. 28. Vide Funkhaenel. ad Androt. pag. 90. coll. orat. III. §. 5. extr. Particula νῦν propter μέγας, quod ad praesens tempus pertinet, nequitiam opus est.

τὰ πράγματ' αὐτῷ. αὐτοῦ multi libri. Vid. §. 8. et 13.

§. 6. φοβερόν τὸν Φίλιππον. Sic Bekk. 2. Dind. Brem. cum plerisque codd. φοβερόν εἶναι τὸν Φίλ. reliqui editores. Vid. supra §. 1. extr. Reiskius cum paucis libris scripserat φοβερόν εἶναι καὶ θαναμαστόν τὸν Φίλιππον.

ἡμετέραν εὐθήειαν τὸ κατ' ἀρχάς, ὅτ' Ὀλυνθίους ἀπήλانون τινες ἐνθένδε βουλομένους ἡμῖν διαλεχθῆναι, τῷ τὴν Ἀμφίπολιν φάσκεν παραδώσειν καὶ τὸ θρυλούμενόν ποτε ἀπόρρητον ἐκεῖνο κατασκευάσαι, τούτῳ προσαγαγόμενον, τὴν δ' Ὀλυνθίων φίλιαν μετὰ ταῦτα τῷ Ποτίδαιαν, οὖσαν ἡμετέραν, ἐξελεῖν *καὶ τοὺς μὲν πρότερον συμμάχους ὑμᾶς ὀδύνησιν ἀδικῆσαι, παραδοῦναι δ' ἐκείνοις, Θεταλοὺς δὲ νῦν τὰ τελευταῖα τῷ Μαγνησίαν παραδώσειν ὑποσχέσθαι καὶ τὸν Φωκικὸν πόλεμον πολεμήσειν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέξασθαι. ὅλως δὲ οὐδεὶς ἔστιν ὄντιν' οὐ πεφενάκιεν ἐκεῖνος τῶν αὐτῷ χρησαμένων· τὴν γὰρ ἐκάστων ἄνοιαν ἀεὶ τῶν ἀγο-

τὸ θρυλούμενον. Reiskius et Augerus dederunt τῷ τὸ θρ. quia nonnulli libri pro τὸ habent τῷ. Haec duo τὴν Ἀμφίπολιν φάσκεν παραδώσειν et τὸ θρυλούμενον κτλ. sunt arcte iungenda. Vid. Engelhardt. pag. 27. Deinde θρυλούμενον scribebatur ante Bekkerum. Vid. ad orat. I. §. 7. Quale fuerit hoc ἀπόρρητον, vide apud Schaeferum, quem interpretes posteriores sequuntur. Sed quod idem Schaeferus (et post eum Dindorf.) cum codd. non paucis κατασκευάσειν scribit, probari nequit. Dicit enim ex Theopompi verbis apud Photium cod. 431. sq. apparere, non Philippum κατασκευάσαι, struxisse, illud ἀπόρρητον, sed legatos Atheniensium, quando αὐτὸν ἐπειδὴν συμπράττειν Ἀθηναίους, illum igitur tantum pollicitum esse, se Athenienses adiutorum (κατασκευάσειν τὸ ἀπόρρητον, συμπράξειν Ἀθηναίους) ut Amphipolin caperent, Pydna mercedis loco sibi depacta. Contra rectissime Bakius pag. 211. scribit haec: „Fidem haberem viro praestantissimo, nisi κατασκευάσειν perpetuo de istiusmodi consiliorum et machinationum auctore et inventore, nunquam de adiutore diceretur. Ceterum non a φάσκεν, quod in Schaeferi interpretatione rectum esset, sed a τῷ pendet κατασκευάσαι, sicuti mox §. 7. τῷ Μαγνησίαν παραδώσειν ὑποσχέσθαι καὶ τὸν Φωκικὸν πόλεμον — ἀναδέξασθαι. Una res est, sed

quae bipartitam continet mentionem.“ Iam vero ad Philippum κατασκευάσαι ita refer, ut aut cum Reiskio statuas, regem amicorum, quos Athenis habebat, molitionibus effecisse, ut illi arcano fides haberetur, aut, quod magis huic loco videtur convenire, orator soli Philippo eius rei culpam imputare censendus sit.

προσαγαγόμενοι. Sic primus Bekkerus scripsit cum Σ, append. Francof. et Laud. Vid. Engelh. pag. 27. Vulgo προσαγόμενον.

§. 7. τοὺς μὲν πρότερος duo libro apud Reiskium. Vid. ad or. I. §. 9. extr.

νῦν τὰ τελευταῖα. Compara or. de cor. §. 244. τὰ τελευταῖα πρόην et de fals. legat. §. 209. τὸ τοῖωνν τελευταῖον ἴστε δήπου πρόην ἐν Πειραιεῖ. Bene vidit Westermann. de Aeschinis orat. adversus Ctesiph. comment. pag. 24. adn. πρόην ad tempus, τὰ τελευταῖα ad rerum enarratarum ordinem spectare. Mox πόλεμον ὑπὲρ αὐτῶν πολεμήσειν Reiskius.

ἄνοιαν. Cδ. Υ habet ἄγνοιαν. Quod mox sequitur προσλαμβάνων, Schaeferus confert cum verbo supra posito προσάγεσθαι, quod explicavit, sibi conciliasse, fecisse ut rebus suis inserviret. Id reprehendens Bakius προσλαμβάνειν significare dicit adsciscere, nova praesidia acquirere. Vide locum, quem Ruedigerus laudat, orat. de

οὔτων αὐτὸν ^{εἰς αἰσθητικὴν} ἑξαπατῶν καὶ προσλαμβάνων οὕτως ἠδὲ ἤδη. ὡς περ οὖν διὰ τούτων ἤρθη μέγας, ἥνικα ἕκαστοι συμφέρον αὐτὸν ἑαυτοῖς ᾗοντό τι πράξειν, οὕτως ὀφείλει διὰ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ καθαιρεθῆναι πάλιν, ἐπειδὴ πάνθ' ἕνεκα ἑαυτοῦ ποιῶν ἐξελέγηται. Καιροῦ μὲν δὴ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι πρὸς τοῦτο πάρεστι Φιλίππῳ τὰ πράγματα· ἢ παρελθῶν τις ἐμοί, μᾶλλον δὲ ὑμῖν δειξάτω, ὡς οὐκ ἀληθῆ ταῦτ' ἐγὼ λέγω, ἢ ὡς οἱ τὰ πρῶτα ἐξηπατημένοι τὰ λοιπὰ πιστεύουσιν αὐτῷ, ἢ ὡς οἱ παρὰ τῆν αὐτῶν ἀξίαν δεδουλωμένοι Θετταλοὶ νῦν οὐκ ἂν ἐλεύθεροι γένοιτο ἄσμενοι.

9 Καὶ μὴν εἴ τις ὑμῶν ταῦτα μὲν οὕτως ἔχειν ἠγείται, οἴεται δὲ βία καθέξειν αὐτὸν τὰ πράγματα τῷ τὰ χωρία καὶ λιμένας καὶ τὰ τοιαῦτα προειληφέναι, οὐκ ὀρθῶς οὔεται. ὅταν μὲν γὰρ ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῆ καὶ πᾶσι ταῦτα συμφέρη τοῖς μετέχουσι τοῦ πολέμου, καὶ συμπονεῖν καὶ φέρειν τὰς συμφορὰς καὶ μένειν ἐθέλουσιν

Rhodior. lib. §. 14. ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς τὸ μὲν πρῶτον, ὅπως καταλύσῃ τὸν δῆμον, προσλαβόντας τινὰς τῶν πολιτῶν. Facile intellexeris Bakii interpretationem a Schaeferiana non adeo differre.

§. 8. πάρεστι. Reiskius ex Aug. 2. et Wolfii coniectura παρέστη scripsit, sed in Ind. Graec. maluit περιέστη. Neutro opus est. Vid. Engelh. pag. 28.

δειξάτω, ὡς. Vulgo et Bekk. 1. 3. δ. ἢ ὡς, quod quamquam receptum in omnibus praeter Scodd. recipere nolimus. Mox πιστεύουσιν pauci libri.

§. 9. τὰ χωρία καὶ λιμένας. Rsk. mavult καὶ τοὺς λιμένας, quod Schaeferus videtur probare citans or. I. §. 22. τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγοράς. Articuli semel positi, ubi iterandus videbatur, sunt quidem exempla, (vid. adnot. ad Dem. 192, 27. quem locum parum recte explicat Reisk. 241, 2. 298, 24. 645, 5. coll. Funkh. ad Androt. pag. 31. quare recte videtur Bekkerus or. in Lept. §.

105. scripsisse οἱ Λακεδαιμόνιοι καλῶς πολιτευόμενοι καὶ Θεβαῖοι, et or. in Aristocr. §. 191. ὡς ὁ Κερσοβλέπτης καὶ Χαριδῆμος ἴσως ἐναντία ἐπραίον τῇ πόλει, quamquam §. 192. dictum est, τῷ Κερσοβλέπτη καὶ τῷ Χαριδῆμῳ.) sed multo rarius reperiuntur, in quibus substantiva diversi generis unum habeant articulum, ut apud Plat. Cratyl. pag. 405. D. (vid. Matth. §. 268. adn. 1. pag. 554.) τὸν ὁμοκλέυθον καὶ ὁμοκοίτην. Quare hunc Demosthenis locum notandum potius quam corrigendum putavimus. Mox προειληφέναι Harlei.

συμπονεῖν. καὶ φέρειν. πονεῖν tres codd., συμφέρειν Ald. Tayl. Praepositio verbi συμπονεῖν etiam ad φέρειν pertinere videtur Schaefero, idemque statuunt Voemel. et Bakius pag. 211., relictis Bremius, quem vide. Eodem modo explicant or. in Mid. pag. 516, 7. §. 6. ἀγανακτίσας καὶ συναργισθεῖς — ὁ δῆμος et §. 208. pag. 581, 16. ἐξαιτήσασθαι καὶ λιπαρήσειν. Xenoph. Cyrop. VII. 1. pr. Ludovicus Dindorf. retinuit ἔμμε-

ἄνθρωποι· ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις ὡς περ οὗτος ἰσχύσῃ, ἢ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἄπαντ' ἀνεχάιτισε καὶ διέλυσε. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἀδικοῦντα καὶ ἐπιποροῦντα καὶ ψευδόμενον δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι, *ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰσαίμην ἀπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλλίσις, ἂν τύχῃ, τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται καὶ περὶ αὐτὰ καταρῆε. ὡς περ γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, οὕτω καὶ τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις ἀληθεῖς καὶ δικαίας εἶναι προσήκει. τοῦτο δὲ οὐκ ἔνι νῦν ἐν τοῖς πεπραγμένοις Φιλίππῳ.

11 Φημὶ δὴ δεῖν ὑμᾶς ἅμα τοῖς μὲν Ὀλυνθίοις βοηθεῖν, (καὶ ὅπως τις λέγει κάλλιστα καὶ τάχιστα, οὕτως ἀρέσκει μοι) πρὸς δὲ Θετταλοὺς πρεσβείαν πέμπειν, ἢ τοὺς μὲν διδάξει ταῦτα, τοὺς δὲ παροξυνεῖ· καὶ γὰρ νῦν εἰσὶν ἐψηφισμένοι Παγασὰς ἀπαιτεῖν καὶ περὶ Μαγνησίας λόγους ἱεποιεῖσθαι. σκοπεῖσθε μέντοι τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,

γεῖν καὶ ἐμπιεῖν. Mox cum Guil. Dindorfo (praef. II.) ex cod. Havniensi ἄνθρωποι scripsimus. Vulgo οἱ ἄνθρωποι, quamquam articulum multi libri omittunt: quod nostram scripturam firmat.

μικρὸν πταῖσμα. τὸ τυχόν π. γρ. F, ἢ τὸ τυχόν π. γρ. Bavar. Vid. (Dem.) or. adv. Phil. epist. §. 7. Locker. καὶ μικρόν τι πταῖσμα, quod ab oratore profectum Schaefer. putat, quum encliticam saepissime π sequens eliserit.

§. 10. βεβαίαν. Vid. ad or. I. §. 7. extr. Deinde ἤνθησεν, quod Aldin. Tayl. habet, Schaefero verum videtur. Cfr. Rost. Gramm. Gr. §. 116. adn. 4. — τὰ κάτωθεν. Vid. Brem. et Schaefer. ad h. I. et ad orat. Androt. pag. 616, 2. Mox ἰσχυρότερα aliquot libri.

οὐκ ἔνι νῦν ἐν. Praepositio abest ab edit. P. Manutii. Sed Schaeferus citat Xen. de offic. mag. eq. I. 24. ὅσα ἀγαθὰ ἐνι ἐν τῷ πειθαρχεῖν, et praepositionem ait comparere etiam ubi parum placere auribus videatur.

§. 11. ἅμα om. Aug. 2. et Σ, supra versum ponunt Bav. et F. ἅμα μὲν τοῖς Harlei. Deinde λέγει tres codd. Reiskii, λέγει Harlei., quod probat Hermann. Vid. Funkh. pag. 13. qui totum locum explicat, coll. Matth. §. 461. pag. 858. sq. οὗτος vitiose nonnulli libri. Pronomen ταῦτα, quod sequitur, Bakius cum Schaefero ad Philippi mores et perfidiam refert. Vide praeter editores etiam Westermann. Quaest. I. pag. 60. coll. orat. I. §. 2. extr. Mox ἀπαιτεῖν αὐτὸν καὶ exhibent nonnulli libri.

§. 12. σκοπεῖσθαι μέντοι τοῦτο δεῖ γρ. F. et Bavar. Iidem ἐροῦσι. „Hoc animadversione inprimis dignum. Apparet enim ex hoc exemplo, librariorum particulae ὅπως cum coniunctivo construendae tam assuetos fuisse, ut constructionis sibi dilectissimae gratia non dubitarent vel barbara confingere. Quoties igitur probabile est eos indicativum corrupisse in coniunctivum, si per linguae leges liceret?“ SCHAEFER.

ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσι μόνον οἱ παρ' ἡμῶν πρέσβεις, ἀλλὰ καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἔξουσιν ἐξεληλυθόντων ἡμῶν ἀξίως τῆς πόλεως καὶ ὄντων ἐπὶ τοῖς πράγμασιν, ὡς ἅπας μὲν λόγος, ἂν ἀπῆ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν, μάλιστα δὲ ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως· ὅσα γὰρ ἐτοιμότητ' αὐτῶ δοκοῦμεν χρῆσθαι, τοσοῦτ' μᾶλλον ἀπι-
130στοῦσι πάντες αὐτῶ. πολλὴν δὴ τὴν μετὰστασιν καὶ με-
γάλην δεικτέον τὴν μεταβολὴν, εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ἅ-
παντα ποιούντας ἐτοιμῶς, εἴπερ τις ὑμῖν προσέξει τὸν
νοῦν. Κὰν ταῦτ' ἐθέλησητε ὡς προσήκει καὶ δεῖ περαι-
νεῖν, οὐ μόνον ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὰ συμμαχικὰ ἀσθενῶς
καὶ ἀπίστως ἔχοντα φανήσεται *Φιλίππῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ
τῆς οἰκείας ἀρχῆς καὶ δυνάμεως κακῶς ἔχοντ' ἐξελεγχθή-
σεται.

14 "Ὅλος μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις καὶ ἀρχὴ ἐν
μὲν προσθήκης μέρει ἐστὶ τις οὐ μικρὰ, οἷον ὑπῆρξέ
ποθ' ἡμῖν ἐπὶ Τιμοθέου πρὸς Ὀλυνθίους· πάλιν αὖ πρὸς
Ποιτίδαιαν Ὀλυνθίοις ἐφάνη τι τοῦτο συναμφοτέρον· νυνὶ
δὲ Θετταλοῖς νοσοῦσι καὶ στασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις

οἱ παρ' ἡμῶν πρέσβεις. Haec verba quum in Aug. 1. supplemento literis minutioribus pro scholio superscripta reperisset Reiskius, uncis inclusit. De πρεσβείς Augeri vide Lobeck. ad Phryn. pag. 69.

δεικνύειν. Bekkerus in 1. 3. contra suos codd. δεικνύναι, quod Schaefer. probat. Vid. Funkh. ad Androt. pag. 82.

ὅσα γὰρ κτλ. Pauci libri ἐτοιμότηρον. Vid. Matth. §. 462. pag. 860. sq. et Funkh. Quaest. pag. 11.

§. 13. τὴν μεταβολὴν Reiskius ut scholion vocabuli μετὰστασιν tolli voluit, non satis memor usus Demosthenici. cf. §. seq. De accusat. εἰσφέροντας etc. vid. Matth. §. 447. 4. Sequentia εἴπερ τις προσέξει τὸν νοῦν Bakius pag. 213. bene explicat: si vultis ut quis vobis obtemperet, vos audiat.

§. 14. ἐν μὲν προσθήκης μέρει. Paris. 2. et 7. Bavar. FΣ habent ἐν μὲν προσθήκη μερῖς,

quae lectio quamquam ab usu recedit, notabilis est.

ἐφάνη τι τοῦτο. Quod pauci libri habent τοιοῦτο, verum putat Schaeferus. Utrum praestet τοῦτο συναμφοτέρον ἐφάνη τι an συναμφοτέρον ἐφάνη τι τοιοῦτο, facilis explicatio est.

νοσοῦσι καὶ στασιάζουσι. Sic omnes editores praeter Bekk. 2. 3. et Dindorfium, qui cum FΣ Bavar. et Aug. 2. νοσοῦσι καὶ omittunt. Defendit vulgatam scripturam etiam Engelh. pag. 28. Schaefer. haec dicit: „νόσος et νοσεῖν de turbis intestinis civitatum saepissime dicuntur. Oratorie explicant sequentia στασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις. Plane sic Diodor. Sicul. XI. 86. ἐνόσον αἱ πόλεις καὶ πάλιν εἰς πολιτικὰς στάσεις καὶ ταραχὰς ἐνέπιπτον. ad q. 1. vid. Wesseling. Ceterum quid incerti huic loco insit, quod Weiskius audeat tueri (de Hyperb. I. pag. 23.), prorsus ignoro.“

καὶ ὅποι τις ἂν κτλ. Taylor. ex Ald. ὅπη. Loekera. συμ-

ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν ἐβοήθησεν. καὶ ὅποι τις ἂν, οἶμαι, προσθῆ καὶ μικρὰν δύναμιν, πάντ' ὠφελεῖ. αὐτῇ
15 δὲ καθ' αὐτὴν ἀσθενῆς καὶ πολλῶν κακῶν ἐστὶ μεσση. καὶ
γὰρ οὗτος ἅπασιν τούτοις οἷς ἂν τις μέγαν αὐτὸν ἠγήσαιο, τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς στρατείαις, ἔτ' ἐπισφαλεστέραν αὐτὴν ἢ ὑπῆρχε φύσει κατεσκεύακεν ἑαυτῷ. μὴ γὰρ οὐ-
εσθε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς αὐτοῖς Φίλιππόν τε χαί-
ρειν καὶ τοὺς ἀρχομένους, ἀλλ' ὁ μὲν δόξης ἐπιθυμῆ καὶ
τοῦτο ἐζήλωκε, καὶ προήρηται πράττων καὶ κινδυνεύων,
16 ἂν συμβῆ τι, παθεῖν, τὴν τοῦ διαπράξασθαι ταῦτα, ἃ μη-
δεῖς πῶ ποτε ἄλλος Μακεδόνων βασιλεύς, δόξαν ἀντὶ τοῦ
ζῆν ἀσφαλῶς ἠρημένος· τοῖς δὲ τῆς μὲν φιλοτιμίας τῆς
ἀπὸ τούτων οὐ μέτεστι, κοπιόμενοι δὲ ἀεὶ ταῖς στρατείαις
ταύταις ταῖς ἄνω κάτω λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπω-

κράν, qua forma cum initio huius §. usus sit orator, etiam hic utendum esse dicit Schaefer. Deinde pro πάντ' Reiskius mavult πάντως. Recte adversatur Schaeferus οὐδὲν ὠφελεῖ comparans. Sed quod nonnulli interpretes citant Soph. Ant. 717. τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων, alienum est ab hoc loco.

§. 15. αὐτὴν omittunt Paris. 1. Locker. et Σ.

τοῦτο ἐζήλωκε. Pronomen τοῦτο ad δόξης referendum esse intellexit Schaeferus, quem vide etiam ad Dem. pag. 602, 21. et 847, 27. praeter Matth. §. 438. Ruediger. conferri iubet Cic. de orat. 1. 15. §. 66. ita si de re militari dicendum huic erit Sulpicio — ita pronuntiabit, ut ipsi C. Mario paene hic melius quam ipse illa scire videatur. Rectius comparaveris, quod apud Caesarem B. G. 1. 44. Ariovistus dicit: amicitiam populi Romani sibi ornamento et praesidio, non detrimento esse oportere, idque se ea spe petisse. quo loco ut id tantum ad amicitiam referatur, verba efficiunt ea spe. Cfr. etiam Wopkens Tull. Lectt. pag. 91. extr. ed. Frotscher.

§. 16. ἀσφαλῶς. Tiberius

pag. 51. sq. ed. Boiss. καλῶς habet, parum apte.

ταῖς ἄνω κάτω. Sic praeter Ruedigerum, qui ἄνω [τε καὶ] κάτω habet, inde a Bekkero editores scripserunt cum codd. FΣ et Bavar. Vulgo ἄνω τε καὶ κάτω. Schaeferus et Engelhardt. pag. 28. sq. sermonem quotidianum, quem orator militum querelas exprimens hoc loco imitetur, copulas aiunt omittere; contra copulam aut alteram aut utramque in orationis cultiore ac graviore genere habere locum. Alia est sententia Rudolphi Rauchensteinii (observatt. in Demosth. orat. de cor. pag. 23.) in iis locis, ubi oratio esset commotior ac tanquam rapidior, praetulisse oratorem formulam per asyndeton, ut hoc loco et or. Midian. §. 91. pag. 544. in., in oratione sedatiore ac remissiore copulam recte addi: Nobis ita statuendum visum est, ἄνω κάτω esse sermonis quotidiani, utrumque tamen et hoc et alterum ἄνω τε καὶ κάτω vim posse habere idque pendere ex universae orationis colore. Praeterea cfr. Grauert. ad Aristid. Declamat. Leptin. pag. 95. et Grazer. Specim. adversar. in sermon. Plat. pag. 84. De Latinorum usu vide Heindorf. ad Cicer. de Nat. Deor. II. §. 84. coll. Zumpt. §. 782. ed. VII.

ροῦσιν, οὐτ' ἐπὶ τοῖς ἔργοις οὐτ' ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίους
 ἐώμενοι διατρίβειν, οὐδ' ὅσ' ἂν πορίσωσιν οὕτως ὅπως ἂν
 δύνωνται, ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι κεκλειμένων τῶν ἔμπο-
 17 ρίων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον. Οἱ μὲν οὖν πολ-
 λοὶ Μακεδόνων πῶς ἔχουσι Φιλίππῳ, ἐκ *τούτων ἂν τις²³
 σκέψαιτο οὐ χαλεπῶς· οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι
 καὶ πεζέταιροι δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσι θανμαστοὶ καὶ
 συγκεκριημένοι τὰ τοῦ πολέμου, ὡς δ' ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ
 τῇ χώρᾳ γεγενημένων τινὸς ἤκουον, ἀνδρῶς οὐδαμῶς οἴου
 18 τε ψεῦδεσθαι, οὐδένων εἰσι βελτίους. εἰ μὲν γὰρ τις ἀνὴρ
 ἔστιν ἐν αὐτοῖς οἷος ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων, τού-
 τους μὲν φιλοτιμίᾳ πάντας ἀπωθεῖν αὐτὸν ἔφη, βουλόμε-
 νον πάντα αὐτοῦ δοκεῖν εἶναι τὰ ἔργα· πρὸς γὰρ αὐ τοῖς
 ἄλλοις καὶ τὴν φιλοτιμίαν τάνδρὸς ἀνυπέροβλητον εἶναι·
 εἰ δὲ τις σῶφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀ-
 κηρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνά-

οὐτ' ἐπὶ τοῖς ἔργοις. No-
 bis τὰ ἔργα non solum agricultura,
 sed omnino munera et negotia,
 quibus homines operam quotidiana-
 nam navant, τὰ ἴδια res, quas quis
 possidet, ab oratore dici videntur.
 Mox de activo verbo πορίζειν, ubi
 medium exspectaveris posito, vide
 Schaefer. ad h. l. et Brem. ad Phil.
 I. §. 29. Cfr. Matth. §. 496, 5.

ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι.
 Participium om. duo codd. non
 optimi. Locum bene explicat H.
 Wolf. δυνάμενοι πωλῆσαι.

κεκλειμένων. Sic Bekk. 2.
 3. et posteriores editores ex codd.
 Fv et Aug. 1. 2. Bavar. scripse-
 runt. Bekk. 1. κεκλιμένων, vulgo
 κεκλεισμένων. Vid. Buttman. II.
 pag. 169. coll. Diad. et Pinz-
 ger. ad Isocrat. Panegy. §. 34.
 Bekkerus eandem formam perfecti
 κέκλειμαι ex optimis codd. resti-
 tuit orat. de male gest. leg. §.
 315. pag. 442, 26. et recepit orat.
 I. contra Aristogit. §. 28. pag.
 778, 12.

§. 17. πεζέταιροι. Libri et
 hanc formam et πεζέτεροι et πε-
 ζαίτεροι exhibent.
 συγκεκριημένοι. Vide

Buttmann. Ind. ad Midian. in h. v.
 Bene scholiasta codicis Meermann.
 explicat: γεγυμνασμένοι, ἡσχημέ-
 νοι. Bremius in hac dictione ali-
 quid ironiae invenisse sibi vide-
 tur. Voemel. ad h. l. et ad Liban.
 argum. or. Philipp. II. §. 2. signi-
 ficationes huius verbi enumerat,
 non exponit. Lucian. Gall. §. 24.
 Klotz. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ καὶ
 ἔππος συγκεκριημένη καὶ δορυ-
 φορικὸν οὐκ ὀλίγον κτλ.

γεγενημένων om. pauci
 codd. Quam coniecturam propter
 Aristidem, qui hunc locum vitiose
 citat, Schaeferus proponit: τῶν
 ἐν αὐτῇ τῇ ἡμετέρᾳ γεγενημένων
 sc. πεζεταίων τινὸς ἢ., recte ex-
 plodit Bakius pag. 214. his ver-
 bis: „Quomodo ipse quis πεζεταί-
 ρος de suae cohortis vitiis nar-
 ravisset?“

οὐδένων. Bekker. 1. 3. οὐ-
 δένων. Vid. praeter Schaeferum ad
 h. l. et ad pag. 145, 15. Buttman. I.
 pag. 281. Matth. §. 137. Cfr. orat.
 de cor. §. 23. pag. 233, 2. Bavar.
 οὐδένων, F οὐδένων.

§. 18. τάνδρὸς om. Aug. 2.
 Bavar. et FΣ.

μενος φέρειν, παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν
 19 τοιοῦτον. λοιποὺς δὲ περὶ αὐτὸν εἶναι ληστὰς καὶ κόλα-
 κας καὶ τοιοῦτους ἀνδρώπους, οἷους μεθυσθέντας ὀρχεῖ-

παρεῶσθαι. Sic Bekkerus
 cum FΣΥ, quibus codd. plerique
 Reiskiani adstipulantur. Vulgo le-
 gebatur παρεωρᾶσθαι, quam scri-
 pturam scholion in Bavaric. su-
 perscriptum καταφρονεῖσθαι vide-
 tur confirmare. Adnotandum etiam,
 codicem Σ praebere in γρ. παρεῶ-
 σθαι in orat. Aristocrat. §. 105.
 ubi haec dicit orator: ὅλως γὰρ
 ἠγῆσονται παρεωρᾶσθαι μὲν αὐ-
 τοί, πρὸς Κερσοβλέπτην δ' ἀπο-
 κλίνειν ὑμᾶς. Iam vero utroque
 loco utrumque verbum poni po-
 tuit, sed visum est tamen priore
 loco praefendum παρεῶσθαι, ob
 sequentia autem ἐν οὐδενὸς εἶναι
 μέρει a librariis alterum verbum
 παρεωρᾶσθαι in orationem rece-
 ptum. Schaeferus tamen vulgatam
 ita explicat: „Prioris homines
 generis Philippus, ut laudis ae-
 mulos, ἀπεώθει, a se amovebat,
 posterioris, quippe sibi non ti-
 mendos, παρεῶρα, despiciatui ha-
 bebatur, quo factum, ut ἐν οὐδενὸς
 μέρει essent.“ At παρεῶσθαι et
 ἐν οὐδενὸς μέρει εἶναι apte coa-
 iungi quis neget? Et vide, quae
 Engelh. pag. 29. rectissime ad-
 monet, differre ἀπωθεῖν a πα-
 ρωθεῖν; illud esse removere, a
 se depellere; hoc negligere, auf
 die Seite schieben. Sed Demosthe-
 nem quaevis hanc paronomasia-
 miam, noli putare. Vid. Schaefer.
 ad Demosth. pag. 11, 14. Ad vim
 huius verbi quod attinet, apud
 eos, qui accurate scribunt, non
 simpliciter *eiicere*, *expellere*, *de-
 trudere*, significat, sed qui πα-
 ρωθεῖται, ita loco movetur, ut sit
 iuxta. Lucian. Piscat. cap. 34. τοι-
 γαρὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὠ-
 θιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα καὶ περὶ τὰς
 τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους πα-
 ρωθούμενοι κτλ. ad quem loc. vid.
 Iacobitz. Dem. or. Phil. III. §. 32.
 pag. 119, 16. ἔχει δὲ (Φίλιππος) καὶ
 τὴν προμαντείαν τοῦ θεοῦ παρῶ-
 σας ἡμᾶς καὶ Θετταλοὺς καὶ Λω-
 ρικίας καὶ τοὺς ἄλλους Ἀμφικτύο-

νας. Cf. argum. II. orat. de mal.
 gest. leg. pag. 334, 11. Accedit al-
 tera vis, si quis in locum succedit
 eius, quem expulit (*verdrängen*), ut
 Aeschin. orat. adv. Timarch. §. 103.
 ἐπειδὴ δ' ἐνεργάφη, Τιμαρχος οὐ-
 τος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμμα-
 τεῖον καὶ κύριος ἐγένετο τῆς οὐ-
 σίας, παρωσάμενος ἀνδρὰ προε-
 βύτην καὶ ἡτυχητότα — τὴν τε
 οὐσίαν ἠφάνισε καὶ τῶν ἐπιτη-
 δειῶν οὐδὲν ἐδίδου τῷ Ἀοιγνώτῳ.
 Sed Lucianus quum Timon. cap. 4.
 dicit καὶ ὀλίγον Κρόνον σε (Io-
 vem Timo alloquitur) ἀποφαίνου-
 σι παρωσάμενοι τῆς τιμῆς, solam
 pellendi notionem exhibuit. Tro-
 pice hoc verbo usus est Dionys.
 Halic. Antiquit. Rom. I. 85. de
 Romulo et Remo scribens: αὐτοί
 τε οὐκέτι μίαν γνώμην ἔχοντες
 οὐδὲ ἀδελφὰ διαγοεῖσθαι ἀετιούν-
 τες, ὡς αὐτὸς ἄρξων ἐκάτερος θαι-
 τέρον, παρωσαντες τὸ ἴσον τοῦ
 πλείονος ὠρέγοντο.

§. 19. ληστὰς. Hoc verbum
 multis virorum doctorum conie-
 cturis tentatum primum recte ex-
 plicavit Theo. Sam. Forbiger in
 „Prolosure animadversiones ad
 loca quaedam Demosthenis conti-
 nente“ (Lips. 1822.) pag. 8. sqq.,
 cuius explicationem ita Schaefe-
 rus probat, ut ἐμπείρους πολέμου
 καὶ ἀγώνων (§. 18.) ληστὰς, σώ-
 φρονας καὶ δικαίους autem κόλα-
 ξιν oppositos esse recte conten-
 dat. Vide Bremium Forbigeri et
 Schaeferi sententiam breviter ex-
 ponentem. Bakius tamen pag. 214.
 non contentus hac loci explicandi
 ratione requirit eiusmodi voca-
 bulum, quo morum turpitudinem in-
 dicetur; quare coniecit scribendum
 esse ἀλάστορας, ut or. de cor.
 pag. 324, 21. §. 296. ἀνθρωποι
 μισροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες
 iunguntur. Nobis etiamnunc prae-
 stare videtur Schaeferi ratio.

καὶ τοιοῦτους. Copulam
 male om. Paris. 1. Σ et. Auger.

σθαι τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ νῦν ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι. δῆλον δ' ὅτι ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ· καὶ γὰρ οὓς ἐνθένδε πάντες ἀπήλανον ὡς πολὺ τῶν θανατοποιῶν ἀσελεστερέους ὄντας, Καλλίαν ἐκείνον τὸν δημόσιον καὶ τοιοῦτους ἀνθρώπους, μίμους γελοίων καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ἁμαρτῶν ὧν εἰς τοὺς συνόντας ποιοῦσιν ἕνεκα τοῦ γελασθῆναι, τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει. Καίτοι ταῦτα, εἰ καὶ μικρὰ τις ἡγείται, μεγάλα ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δειγμάτων τῆς ἐκείνου γνώμης καὶ κακοδαιμονίας ἐστὶ τοῖς εὐφρονοῦσιν. ἀλλ' οἶμαι, νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεινὰ συγκρούσαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνειδῆ· εἰ δέ τι πταίσει, τότε ἀκριβῶς αὐτοῦ ταῦτ' ἐξετασθήσεται. *δοκεῖ δ' ἔμοιγε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δείξειν οὐκ εἰς μακρὰν, ἂν οἱ τε θεοὶ θέλωσι καὶ ὑμεῖς.

οἶστος ὀρχεῖσθαι. Praeter locos a Ruedigero citatos cf. or. Midian. §. 202. pag. 579, 17. ἂν μὲν τι τῶν δεινῶν ἀπαγγελθῆ τῇ πόλει καὶ τοιοῦτον, οἷον εὐφραναίαν πάντα κτλ.

§. 20. εἰ καὶ. Aug. 1. Locker. Σ et γρ. Bavar. καὶ εἰ. Vid. Hermann. ad Vig. 829. Sine dubio erant illo tempore, qui Philippum propter istos mores non vituperarent, sed admirarentur et diligenter.

καὶ συσκιάσαι. Haec verba ex auctoritate codd. Σ et F (qui ea tantum in γρ. habet) et Bavar. omiserunt Bekk. 2. 3. Dind. Brem. probb. Schaefero et Iul. Held. Adnot. in Demosth. Phil. I. pag. 3.; unciis, ut amat, inclusit Ruediger. Eorum sententiam, ex qua glossatori haec verba debeantur, Bavaricus videtur firmare, in cuius margine hoc est scholion: συγκρούσαι ἀντὶ τοῦ συσκιάσαι. Sed vid. ad §. 14. Nobis Bekk. 1. Voemel. recte retinuisse et Engelh. pag. 29. bene defendisse hunc pleonasmum videntur; et ipsum Schaeferum ad orat. adv. Phil. epist. pag. 155, 24., ubi iisdem fere verbis hic locus iteratus est, sententiam apparet mutavisse.

πταίσει. Sic Bekkerus cum codd. FSY et multis Reiskianis

scripsit: antea legebatur πταίσει. Vid. Engelh. pag. 29. Mox ταῦτ' ἐξετασθήσεται inde a Bekk. 2. 3. editores omnes praeter Ruedigerum, qui (ut Bekk. 1.) vulgatam ταῦτα πάντ' ἐξ. retinuit. Bekkerianorum librorum solus Y habet πάντ' ἐξετ. ταῦτα, Reiskiani aut hoc aut ταῦτα ἐξ. πάντα praebent, aut denique πάντα aut ταῦτα omittunt.

δοκεῖ — δέξειν. Patet intelligendum esse Φίλιππος, quod iam HWolfius vidit. Aliam Bakius pag. 214. de hoc loco proposuit sententiam; impersonaliter, ut dicunt, δέξειν poni e notissima formula αὐτὸ δέξει, res ipsa, eventus, ostendit; de qua conferri iubet Heindorf. ad Plat. Protag. pag. 329. B. At δέξειν sine subiecto intelligi non potest, neque locum Bakius in promptu habet, ubi sine αὐτὸ illud δέξει sit dictum. Nam quem citavit Demosth. or. contra Leptin. pag. 501. in §. 143. εἰ μὲν τοίνυν ἠγνόησε (Λεπτίνης) ταῦτα (γένοιτο γὰρ ἂν καὶ τοῦτο), αὐτίκα δηλώσει· συγκρούσεται γὰρ ὑμῖν λύσαι, πρὸς ὧν αὐτὸς ἤμαρτιν — in eo δηλώσει ad Leptinem pertinere facile apparet.

ἂν οἱ τε θεοὶ θέλωσι καὶ ὑμεῖς βούλησθε. Quae Buttmanus Lexilog. I. pag. 26. sqq.

21 βούλησθε. ὡςπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, τέως μὲν ἂν ἐρρωμένος ἢ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν, ἐπὰν δὲ ἀρρώστημά τι συμβῆ, πάντα κινεῖται, καὶ ῥῆγμα καὶ στρέμμα καὶ ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ἢ, οὕτω καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστὶν, ἐπειδὰν δὲ ὁμορος πόλεμος συμπλακῆ, πάντα ἐποίησεν ἐκδηλα.

22 Εἰ δέ τις ὑμῶν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὀρῶν ταύτη φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει, σώφρονος μὲν ἀνθρώπου λογισμῶ χρῆται· μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον ἢ τὴν τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν

(vid. Passov. in Lex. v. βούλομαι coll. Voemel. et Brem. ad h. l.) de amborum verborum discrimine disputavit, ad solos Homerum Hesiodumque spectare Schaefero videntur; nam si vera essent, quae Buttmanus docet, Demosthenem scripturam fuisse: ἂν οἱ τε θεοὶ βούλωνται καὶ ὑμ. θέλητε. Quare βούλησθε idem esse ait Schaefer. quod θέλωσι, et ambo verba poni oratoria variatione: quam sententiam repetit ad Dem. or. de male gest. leg. pag. 348, 15. §. 23. ubi haec leguntur: ὑμεῖς δ' ἐγελᾶτε καὶ οὐτ' ἀκούειν ἠθέλετε οὐτε πιστεύειν ἠβούλεσθε, ἄλλα πλὴν ἂ οὗτος ἀπηγγέλκει. Iam vero hoc certe dici posse videtur, intercedere quidem discrimen inter ambo haec verba, sed oratorem ea ut ἰσοδυναμοῦντα iunxisse more suo. Praeterea attendendum est ad id, quod Bremius admonet, in hac formula θέλειν ubique deos dici, homines autem βούλεσθαι. Quod idem Bremius in Observatt. ad Phil. I. pag. 42, 13. praecepit, apud Demosth. longe frequentius esse ἐθέλειν quam θέλειν, sed hac in formula ἂν θεὸς θέλη et similibus θέλειν esse quasi proprium verbum, quamquam in editione ipse scripsit ἂν θεὸς ἐθέλη, probavi tamen Heldio l. c. pag. 21. sq. At dubitari potest, quum illo Philipp. loco ἂν θεὸς ἐθέλη, quod Bavaric. et F praebent, acribus sit iucundius, hoc autem

loco Olynthiacae ἂν οἱ θεοὶ θέλωσι orator hiatus evitandi causa maluisse videatur. Eandem legem sequi Schaefero placuit, quem vide ad Dem. pag. 208, 15. et ad pag. 1451, 26.

§. 21. ἡμῶν cum Aug. 1. Vossiano et SY omisit Bremius. Pro τέως Auger. Rued. Dind. ἕως scripserunt. Vid. Engelh. pag. 37. et Funkhaen. pag. 55. sqq. a quo non plane dissentit Doederlin. Commentat. de brachylog. sermon. Gr. et Lat. cap. 2. τέως quasi contractum ex τέως ἕως, aut τέως brachylogice pro τέως ἕως dictum esse opinans. Ita vernacula lingua saepissime so lange dicimus, ubi so lange als dicendum est.

σαθρῶν ἢ. Complures libri σαθρῶν, eorum quae prius aderant σαθρά, ut explicat Schaeferus huic scripturae patrocinans. At genitivus iis deberi videtur, qui hoc offenderent, quod ad verba καὶ ῥῆγμα καὶ στρέμμα non σαθρὸν ἢ sed solum ἢ referri posse intelligerent.

§. 22. ταύτη. Cum Schaefero hunc dativum ἐπιρροητικῶς (= τούτῳ, κατὰ, διὰ τοῦτο) explicante, ellipsin autem confutante confertur Bernhardy Synt. pag. 185.

τὸ ὅλον. Articulum iam Reiskius ex bonis codd. (quibus accedit Bekkerianus Y) addendum esse vidit. Nam τὸ ὅλον unum tantum

ἀνθρώπων πράγματα· οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγε, εἴ τις ἀφρασίνοι μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἐλοιμήν, ἐθελόντων ἂ προσήκει ποιεῖν ὑμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ μικρόν, ἢ τὴν ἐκείνου· πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ τὴν παρὰ 23 τῶν θεῶν εὐνοίαν ἔχειν ὄρω ἡμῖν ἐνούσας ἢ κείνῳ. ἀλλ' οἶμαι, καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες· οὐκ ἔτι δ' αὐτὸν ἀργούντα οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μὴ τί γε δὴ τοῖς θεοῖς. οὐ δὴ θανμαστόν ἐστιν εἰ στρατευόμενος καὶ πονῶν ἐκεῖνος αὐτὸς καὶ παρῶν ἐφ' ἅπασιν καὶ μηδένα καιρὸν μηδ' ὥραν παραλείπων ἡμῶν μελλόντων καὶ ψηφισομένων καὶ πυνθανομένων περιγίγνεται. οὐδὲ θανμάζω τοῦτ' ἐγώ· τοῦναντίον γὰρ ἂν ἦν θανμαστόν, εἰ μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς ὧν τοῖς πολεμοῦσι προσή- 24 κει, τοῦ πάντα ποιοῦντος ἂ δεῖ περιγίμεν. *ἀλλ' ἐκεῖνο 25 θανμάζω, εἰ Λακεδαιμονίοις μὲν ποτε ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων ἀντήρατε, καὶ πολλὰ ἰδίᾳ πλεονεκτῆσαι πολλὰκις ὑμῖν ἐξόν οὐκ ἐθέλησατε, ἀλλ' ἴν οἱ ἄλλοι τύχῳσι τῶν δικαίων, τὰ ὑμέτερά' αὐτῶν ἀνῆλθετε εἰσφέροντες καὶ προεκινδυνεύετε στρατευόμενοι, νυνὶ δ' ὀκνεῖτε ἐξιέναι καὶ μέλλετε εἰσφέρειν ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν κτημάτων· καὶ τοὺς μὲν ἄλλους σεσώκατε πολ-

est idque certum. δῶν nonnulli libri. Vid. Matthiae Gr. §. 210, 6. adn. 1.

ἐγούσας. Schaeferus mavult οὔσας, praeter necessitatem. Engelh. pag. 45. dubitantius paulo iudicat; explicatius Funkh. in Ephemerid. schol. Darmst. a. 1833. pag. 210. de eiusmodi locis disse- ruit.

ἢ κείνῳ. Ita recte Ruedigerus pro ἢ κείνῳ scribi maluit. Vide Dindorf. praefat. III. sq.

§. 23. τοῖς φίλοις. Articulus abest ab aliquot codd. Comparat quod sequitur τοῖς θεοῖς.

οὐ δὴ θανμαστόν. Similia dicuntur in (Dem.) epistola I. pag. 1466, 6. εἴ τις ὑπελήφεν εὐτυχῆ τὸν Ἀλέξανδρον τῷ πάντα κατορθοῦν, ἐκεῖνο λογισάσθω ὅτι πρῶτων καὶ πονῶν καὶ τολμῶν, οὐχὶ καθήμενος εὐτύχει.

οὐδὲ θανμάζω. Sic editores post Reiskium omnes edide-

runt; soli Augerus et Ruediger. vulgatam οὐ δὴ revocaverunt. Cohaerent οὐ δὴ θανμαστόν ἐστι et οὐδὲ θανμάζω ἐγώ.

ἢ ἢν. Particulam ἢν pauci libri omittunt. Male. Vide Hermann. de part. ἢν pag. 62.

ἂ δεῖ om. pr. Σ.

§. 24. Ἑλληνικῶν uncis includerunt Bekker. 2. et Dindorf. sine ulla codicum auctoritate. Sequentia (ἰδίᾳ πλεονεκτῆσαι, ἴν οἱ ἄλλοι — τῶν δικαίων, ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν κτημάτων κτλ.) tuentur hanc vocem, id quod intellexerunt Krueger. Adnot. ad Demosthen. Phil. I. Specim. pag. 11. (vid. Apparat. Crit. etc. tom. V. pag. 764.) Engelh. pag. 30. Held. pag. 10. sqq., quos vide.

ἰδίᾳ. Codex Victor. Ald. Felic. et Auger. ἰθια habent, non magis recte quam mox pro οἱ ἄλλοι tres codd. Reisk. ἄλλοι praebent.

λάκις πάντας καὶ καθ' ἕνα αὐτῶν ἕκαστον ἐν μέρει, τὰ 25δ ὑμέτερά' αὐτῶν ἀπολωλεκότες κάθησθε. ταῦτα θανμάζω, καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, εἰ μηδὲ εἰς ὑμῶν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δύναται λογισασθαι πόσον πολεμεῖτε χρόνον Φιλίππῳ καὶ τί ποιοῦντων ὑμῶν ὁ χρόνος ἅπας διελήλυθεν. ἴστε γὰρ δῆπου τοῦθ' ὅτι μελλόντων αὐτῶν, ἐτέρους τινὰς ἐπιζόντων πράξειν, αἰτιωμένων ἀλλήλους, κρινόντων, πάλιν ἐπιζόντων, σχεδὸν ταῦτα ἅπερ νυνὶ ποιοῦντων ἅπας ὁ 26 χρόνος διελήλυθεν. εἴθ' οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥστε δι' ὧν ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα τῆς πόλεως γέγονε, διὰ τούτων ἐλπίζετε τῶν αὐτῶν πράξεων ἐκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι; ἀλλ' οὐτ' εὐλογον οὐτ' ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε· πολὺ γὰρ ῥᾶον ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκεν. νυνὶ δὲ ὅ τι μὲν 27 φυλάξομεν, οὐδὲν ἐστὶν ὑπὸ τοῦ πολέμου λοιπὸν τῶν πρότερον, κτήσασθαι δὲ δεῖ· αὐτῶν οὖν ἡμῶν ἔργον τοῦτ' εἴδηθι. Φημί δὴ δεῖν εἰσφέρειν χρήματα, αὐτοὺς ἐξιέναι προθύμως, μηδὲν αἰτιᾶσθαι πρὶν ἂν τῶν πραγμάτων κρατήσητε, τηρικαῦτα δὲ ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων κρινάστας *τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαινῶν τιμᾶν, τοὺς δ' ἀδικούντας κο- 28 λάζειν, τὰς προφάσεις δ' ἀφελεῖν καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς ἐλλείμματα· οὐ γὰρ ἔστι πικρῶς ἐξετάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις, ἂν μὴ παρ' ὑμῶν αὐτῶν πρῶτον ὑπάρξῃ τὰ

πάντας. Reisk. et Auger. maluerunt καὶ πάντας, praeter necessitatem.

§. 25. μηδὲ εἰς. Quam pauci libri habent formam μηδὲς si cum Schaefero librariorum errore, qui μηδ' εἰς scribere vellent, ortam esse ducimus, hiatum Atticis non molestum sustulerunt. Vide Buttmann. Gramm. Gr. I. §. 29. coll. §. 70. adn. 6.

δύναται λογισασθαι. Ruedigerus et qui hunc secutus est Voemelius vehementer errant δύνασθαι pro θέλειν hic positum esse opinantes. Utro verbo Athenienses gravius castigentur, non est difficile intelligere.

ἅπας ὁ χρόνος. Reisk. Bekk. 1. 3. Voemel. Paulo infra Reisk. et Bekk. 1. ὁ χρόνος ἅπας.

μελλόντων αὐτῶν primus Bekk. ex cod. Σ scripsit, probavit etiam Engelh. pag. 30. Vulgo legebatur μελλόντων ὑμῶν.

ἅπερ νυνὶ. Reiskius propter Paris. 8., qui ἅπερ καὶ νυν habet, dedit ἅπερ καὶ νυνὶ.

§. 26. διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε πράξεων. Reiskius, ordine verborum minus gravi.

πολὺ γὰρ ῥᾶον κτλ. Baekius pag. 215. Bremii explicatione reiecta hanc verborum structuram esse vidit: πάντα πέφυκε, φυλάττειν ἔχοντας πολὺ ῥᾶον (quod adverbii loco dictum est) ἢ κτήσασθαι.

§. 27. πρῶτον. Reiskius cum Harleiano πρώτων scripserat.

28 δέοντα. τίνος γὰρ ἕνεκα ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι νομίζετε τοῦτον μὲν φεύγειν τὸν πόλεμον πάντας ὅσους ἂν ἐκπέμψητε στρατηγούς, ἰδίους δ' εὐρίσκειν πολέμους, εἰ δέ τι τῶν ὄντων καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν εἰπεῖν; ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἔστι τὰ ἄθλα, ὑπὲρ ὧν ἔστιν ὁ πόλεμος, ὑμέτερα. Ἀμφίπολις ἂν ληφθῆ, παραχορῆμ' αὐτὴν ὑμεῖς κομεισθε· οἱ δὲ κίνδυνοι τῶν ἐφεσθηκότων ἴδιοι, μισθὸς δ' οὐκ ἔστιν· ἐκεῖ δὲ κίνδυνοι μὲν ἐλάττους, τὰ δὲ λήμματα τῶν ἐφεσθηκότων καὶ τῶν στρατιωτῶν, Ἀμφιακός, Σίγειον, τὰ πλοῖα ἂ συλῶσιν.

29 ἐπὶ οὖν τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἕκαστοι χωροῦσιν. ὑμεῖς δὲ, ὅταν μὲν εἰς τὰ πράγματ' ἀποβλέψητε φαύλως ἔχοντα, τοὺς ἐφεσθηκότας κρίνετε, ὅταν δὲ δόντες λόγον τὰς ἀνάγκας ἀκούσητε ταύτας, ἀφίετε. περίεστι τοίνυν ὑμῖν ἀλλή-

§. 28. *ὁ δὲ* ex compluribus libris dedit Augerus. Quod sequitur *εὐρίσκειν πολέμους*, explicat Schaeferus *εὐρίσκειν π.*, ut intelligantur *bella non forte oblata, sed studio quaesita*. Recte; docet oppositum illud *φεύγειν*. Comparavit Schaeferus verba Xenophontia *Cyrop. IV. §. 25. σὺ μὲν οὖν εὐρῶν σκηνὴν δὸς αὐτῷ*. Eodem modo orator dicit *λόγον εὐρεῖν*, quod Ruedigerus ad h. l. citat, e. g. or. de symmor. §. 14. pag. 181, 27. et or. de cor. §. 191. pag. 292, 9.

ἐνταῦθα μὲν — *ἐκεῖ δὲ*. Bakius l. c. perperam haec adolescentibus suis Voemelium exponere iudicat, bene cepisse oratoris sententiam Bremium: *ἐνταῦθα* enim ad bellum, quod publica auctoritate gerant Athenienses, ad istos *ἰδίους πολέμους* autem referri *ἐκεῖ*. Quam verè id iudicaverit, nemo non videt.

ὑμέτερα· Ἀμφίπολις ἂν ληφθῆ κτλ. Sic iam HWolf. et Auger. scripserant, et sic Bekker. 2. cum omnibus suis codd. Dind. Brem. Voemel.; probat asyndeton et explicat Engelh. pag. 30. Vide Funkh. pag. 36. sq. Reiskius cum plerisque libris edidit — *ὑμέτερα· Ἀμφίπολις καὶ ληφθῆ*, quam rationem Bekk. 1. 3. et Ruedigerus (hic quidem deleto colo — *Ἀμφίπολις* etc. *κομεισθε* — scri-

psit) sunt secuti. Sed in adnotatione ad h. l. aut post *ὑμέτερα* plene interpungendum aut cum Wolfio *ἂν scribendum esse* videtur Reiskio. Schaeferus denique ita distinguit: *ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἔστι τὰ ἄθλα, ὑπὲρ ὧν ἔστιν ὁ πόλεμος, ὑμέτερα, Ἀμφίπολις, καὶ ληφθῆ, παραχορῆμα αὐτὴν ὑμεῖς κομεισθε*. Compara quae sequuntur: τὰ δὲ λήμματα —, *Ἀμφιακός κτλ.* Nos Bekkerianam quam Schaeferianam interpunctionem retinere maluimus. Nam vividior existit oratio, si sententia universe posita exemplum, quo eam probet, orator auditoribus proponit. Accedit quod, si haec continuo dicuntur, uti Schaeferus vult, postrema verba *καὶ ληφθῆ κτλ.* sententiam iterant ea ratione, qua vix putamus Demosthenem locuturum fuisse. Ceterum *ἄθλα (Kampfspreis)* esse praemia belli honesti, *λήμματα (Profit)* quaestus belli inhonesti, *τῆς ληστείας*, ita vere admonet Schaeferus, ut cur Ruedigerus etiam in altera harum orationum editione τὰ ἄθλα *maioris contentionis* esse velit, vix perspicias.

§. 29. *ταύτας, ἀφίετε*. Editio Parisina: *τοὺς στρατηγούς ἀφίετε*, quod Wolf. maluit et Lessing. atque Weimaran. adscriptum habent. Intel-

λοις ἐρίζειν καὶ διεστάναι, τοῖς μὲν ταῦτα πεπεισμένοις τοῖς δὲ ταῦτα, τὰ κοινὰ δ' ἔχει φαύλως. πρότερον μὲν γὰρ ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι εἰσφέρετε κατὰ συμμορίας, νυνὶ δὲ πολυτεύεσθε κατὰ συμμορίας. ῥήτωρ ἡγεμῶν ἐκατέρων, καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτω, καὶ οἱ βοησόμενοι, οἱ τριακόσιοι· οἱ δ' ἄλλοι προσηνέμησθε οἱ μὲν ὡς τούτους οἱ δὲ ὡς ἐκείνους.

30 *Λεῖ* δὴ ταῦτα ἐπανέντας καὶ ὑμῶν αὐτῶν ἔτι καὶ νῦν γενομένους κοινὸν καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ βουλευέσθαι καὶ τὸ πράττειν ποιῆσαι. εἰ δὲ τοῖς μὲν ὥσπερ ἐκ τυραννίδος *ὑμῶν ἐπιτάττειν ἀποδώσετε, τοῖς δ' ἀναγκάζεσθαι τριηραρχεῖν εἰσφέρειν στρατεύεσθαι, τοῖς δὲ ψηφίζεσθαι κατὰ τούτων μόνον, ἄλλο δὲ μηδ' ὀτιοῦν συμπονεῖν, οὐχὶ γενήσεται τῶν δεόντων ὑμῖν οὐδὲν ἐν καιρῷ· τὸ γὰρ ἡδίκημένον αἰεὶ μέγροσ ἐλλείψει, εἰδ' ὑμῖν τούτους κολάζειν ἀντὶ τῶν ἐχθρῶν

31 ἐξέσται. *Λέγω* δὴ *κεφάλαιον*, πάντας εἰσφέρειν ἀφ' ὧσων ἕκαστος ἔχει, τὸ ἴσον· πάντας ἐξιέναι κατὰ μέρος, ἕως ἂν ἅπαντες στρατεύσθητε· πᾶσι τοῖς παριοῦσι λόγον δίδόναι,

liguntur necessitates, quibus duces ab Atheniensibus deserti infelicem rerum eventum purgare cogebantur.

ἔχει φαύλως. Sic Parisini 5. et 8. et Bekkeriani YΩ, quae scriptura vera nobis visa est. Vide similia mutatae constructionis exempla, quae collegerunt Klotz. Quaest. Critic. pag. 11. et Funkh. pag. 60. sqq. Vulgo *ἔχειν βοησόμενοι*. Quod ante Bekker. legebatur *βοηθούμενοι (adiuturi)* efficiendum esse docuit ratio grammatica. Mox οἱ τριακόσιοι Bekker. Brem. Voemel. Articulum omiserunt Dindorf. et Ruedig. prob. Schaefero. Orat. de contribut. pag. 172, 5. §. 20. omnes codd. praebent *καὶ οἱ βοησόμενοι* μεθ' ἐκατέρων τριακόσιοι. Sed constans est hac in re *trecentorum* nomen. Vide Fr. Aug. Wolf. Prolegg. in orat. Leptin. pag. XCVI. adnot. 75. et Kar. Fr. Hermann. *Lehrbuch der griech. Staatsalterthümer* §. 161. adn. 17.

§. 30. *ὥσπερ ἐκ τυραννίδος ὑμῶν*. Mirum est hunc genitivum ὑμῶν interpretet offen-

dise. Nam ut *τυραννεύειν* cum genit. iungitur (vid. Matth. §. 359.), ita potest etiam substantivum verbale. Funkh. pag. VII. sq. citavit orat. de cor. §. 66. pag. 246. extr. *τί τὴν πόλιν, Ἀσχίνην, προσήκε ποιεῖν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα τῶν Ἑλλήνων ὁρῶσαν ἑαυτῷ κατασκευάζομενον Φίλιππον*; Sed credi vix potest, in mentem posse cuiquam venire, quod Ruedigerus excogitavit, genitivum e notione *imperandi* pendere posse, quae in verbis *ἐκ τυρανν. ἐπιτάττειν* i. e. *τυραννεύειν* insit.

ἐξέσται. Sic scripsimus ex aliquot codd. Reiskianis et Bekkeri FΣΩ. Vulgo legebatur *περιέσται*. Vid. §. 29. Illud aliquanto acerbius dictum est; nam Athenienses hac puniendi facultate quasi delectari videntur.

§. 31. *τὸ ἴσον*. HWolfius: *ὁ μὲν πένης ἀπ' ὀλίγων ὀλίγα, ὁ δὲ πλούσιος ἀπὸ τῶν πολλῶν πολλά*. Boeckh. *Staatshaush. II.* pag. 73. eodem modo: „*τὸ ἴσον kann natürlich nur heißen Einer wie der andere im Verhältniss*.“

καὶ τὰ βέλτιστα ὧν ἂν ἀκούσητε αἰρεῖσθαι, μὴ ἂν ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα εἴπη. κἂν ταῦτα ποιῆτε, οὐ τὸν εἰπόντα μόνον παραχρῆμα ἐπαινεῖσθε, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὕστερον, βέλτιον τῶν ὄλων πραγμάτων ὑμῖν ἐχόντων.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ Γ.

28

Οὐχὶ ταῦτα παρίσταται μοι γινώσκειν ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅταν τε εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψω καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους οὖς ἀκούω· τοὺς μὲν γὰρ λόγους περὶ τοῦ τιμωρῆσθαι Φίλιππον ὁρῶ γιγνομένου, τὰ δὲ πράγματα εἰς τοῦτο προήκοντα, ὥστε ὅπως μὴ πεισόμεθα αὐτοὶ πρότερον κακῶς σκέψασθαι δέον. οὐδὲν οὖν ἄλλο μοι δοκοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες ἢ τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς βουλευέσθε, οὐχὶ τὴν οὖσαν παριστάντες ὑμῖν ἀμαρτάνειν. καὶ ἐγὼ δ' ὅτι μὲν ποτ' ἐξῆν τῇ πόλει καὶ τὰ αὐτῆς ἔχειν ἀσφα-

μη ἂν. Vulgo legitur μη ἂν; sed quum tres codd. Reiskii et Havniensis ἂν omittant, Dindorfium, qui praef. pag. III. ἂν scribendum esse iudicat, secuti sumus.

ὁ δεῖνα κτλ. Vide Herm. ad Viger. pag. 704.

βέλτιον. Sic Bekk. 2. 3. Dind. Brem. scripserunt ex codd. F.S. Reliqui editores habent πολὺ βέλτιον, idemque probat Engelhardt. pag. 31.

DEMOSTH. OLYNTH. III. §. 1. πρὸς τοὺς λόγους. Alii libri eius, quod Auger. recepit. Schaefer. alterutrum probat, ut bis ponatur aut πρὸς aut εἰς. Simili aequabilitatis studio idem vir doctus orat. de Halones. §. 36. pag. 85, 25. ubi Bekkerus edidit ἅπαντες γὰρ ἴσμεν τίνι μηνὶ καὶ ποίᾳ ἡμέρᾳ ἢ εἰρήνη ἐγένετο· ὥσπερ δὲ ταῦτα ἴσμεν, κακεῖνα ἴσμεν, τίνι μηνὶ καὶ τίνι ἡμέρᾳ Στάθιον τεῖχος — ἐάλω, utrobique aut ποίᾳ ἡμέρᾳ aut τίνι ἡμέρᾳ scribendum opinatur. — De sententia, vide quae M. Porcius Cato dicit apud Sallust. Catil. cap. 52.

init., quem locum HWolfus citavit.

πεισόμεθα. Ante Bekkerum vitiose legebatur πεισώμεθα. δέον. Neque cum Seagero (Diar. Class. III. pag. 235.) deiv legendum, neque, quod Foertsch. Comment. Critic. pag. 61. et Voemel. censent, εἶναι aut εἶσι suppleendum, neque vero participium absolute positum est, quod Bremius, Ruedigerus et Bernhardy Syntax. pag. 470. statuunt; sed habemus hoc loco adtractionis genus plane singulare, quod explanatarunt Kloitz. Quaest. Critic. init. et Baiter. ad Isocrat. Panegy. §. 64. Pendet igitur δέον, ut reliqua participia γιγνομένου et προήκοντα, e verbo ὁρῶ.

οὐδὲν οὖν ἄλλο κτλ. Explicanda haec sunt ita: οὐδὲν οὖν ἄλλο μοι δοκοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες ἀμαρτάνειν ἢ ἀμαρτάνειν παριστάντες κτλ. Iam vero ἢ ὑπόθεσις οὐχὶ ἢ οὖσα est illud τὸ τιμωρῆσθαι Φίλιππον. Optime Bremius hunc locum intellexit ironiam deprehendens, cum vernacule interpretatus est: sie scheinen mir den kleinen Fehler zu haben.

λίως καὶ Φίλιππον τιμωρῆσθαι, καὶ μάλ' ἀκριβῶς οἶδα· ἐπ' ἐμοῦ γὰρ, οὐχὶ πάλα γέγονε ταῦτ' ἀμφοτέρω· νῦν μέντοι πέπεισμαι τοῦδ' ἱκανὸν προλαβεῖν ἡμῖν εἶναι *τὴν πρώτην, ὅπως τοὺς συμμάχους σώσομεν. εἰ γὰρ τοῦτο βεβαίως ὑπάρξη, τότε καὶ περὶ τοῦ τίνα τρόπον τιμωρῆσεται τις ἐκεῖνον ἐξέσται σκοπεῖν· πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὁρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον ἡγοῦμαι περὶ τῆς τελευτῆς ὄντιον ποιῆσθαι λόγον.

9 Ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρὸς ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἴ περ ποτε, πολλῆς φροντίδος καὶ βουλῆς δεῖται· ἐγὼ δὲ οὐχ ὅτι χρὴ περὶ τῶν παρόντων συμβουλευσαι χαλεπώτατον ἡγοῦμαι, ἀλλ' ἐκεῖν' ἀπορῶ, τίνα χρὴ τρόπον ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι πρὸς ὑμᾶς περὶ αὐτῶν εἰπεῖν. πέπεισμαι γὰρ ἐξ ὧν παρῶν καὶ ἀκούων σύνολδα, τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπεφευγῆναι τῷ μὴ βούλεσθαι τὰ δέοντα ποιεῖν, οὐ τῷ μὴ συνίεναι. ἀξίω δὲ ὑμᾶς, ἂν μετὰ παρρησίας ποιῶμαι τοὺς λόγους, ὑπομένειν, τοῦτο θέρωρῶντας, εἰ τάληθ' ἴδω καὶ διὰ τοῦτο, ἵνα τὰ λοιπὰ βελτίω γένηται· ὁρᾶτε γὰρ ὡς ἐκ τοῦ πρὸς χάριν δημηγορεῖν ἐνίοις εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα. ✓

§. 2. τοῦδ' ἱκανὸν προλαβεῖν κτλ. HWolf. interpretatur: κατεργάσασθαι πρὸ τοῦ τιμωρῆσθαι Φίλιππον, quam interpretationem et Bakius pag. 215. probat et nos probandam esse duximus. Aliorum sententias, ut Bremii, Ruedigeri etc., vide apud ipsos. Liqueat autem τοῦδ' esse obiectum eiusque verba sequentia ὅπως — σώσομεν epexegetin. προλαβεῖν τι recte comparaveris nostro: eher etwas vornehmen. Ita Phil. I. §. 14. pag. 44. init. orator dicit: ἐπειδὴν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, μὴ πρότερον προλαμβάνετε. ubi haec μὴ — προλαμβάνετε (τὸ κρίνατε) notionem, quae antecedentibus expressa est, repetunt.

§. 3. εἴ περ ποτε. Vulgo addebantur verba καὶ νῦν, quae etiam apud Bekkerum nonnulli codd. tuentur; sed Bekk. 1. unciis inclusit et quod magis probandum, in 2. 3. cum reliquis edi-

toribus delevit hoc perversum additamentum. Schaeferus ad εἴ περ ποτε intelligit ἔδει φροντίδος καὶ βουλῆς, idque probat Engelhardt. pag. 31. At ἔδει propter δεῖται intelligi nequit. Quid? si εἴ περ ποτε ἔδειτο suppleas. At obstat illud ὁ παρῶν καιρὸς. Et tamen optime haec dicta esse concedes, si Demosthenis, non pusilli hominis trepida cura ad regulam verba dirigentis, scripta te legere memineris. Liberius paullo et vigore animi abreptus haec εἴ περ ποτε interposuit orator atque ita pergere potuit: εἴ. π. π. καιρὸς τις τοιοῦτος ὧν οἶος ὁ μὲν ἔδειτο π. φρ. κ. βουλῆς. Nisi vero universam sententiam ita concipere placet: ὁ παρῶν καιρὸς, εἴ περ ποτε καιρὸς τις ἔδειτο, πολλῆς κτλ.

οὐ τῷ. Bekkerianus Σ ἢ τῷ. εἰς πᾶν. Nonnulli libri Rsk. εἰς πόσον.

τὰ παρόντα. Quod vulgo sequebatur πράγματι, cum Bava-

τὸς τρόπον· καὶ ὁ πάντες ἐθρύλουν τέως, τοῦτο πέπρα-
κται νυνὶ ὀπωσθήποτε. τί οὖν ὑπόλοιπον ὦ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι πλὴν βοηθεῖν ἐβήωμένως καὶ προθύμως; ἐγὼ μὲν οὐχ
ὄρω· χωρὶς γὰρ τῆς περιστάσης ἂν ἡμᾶς αἰσχύνῃς, εἰ κα-
θυφείμεθά τι τῶν πραγμάτων, οὐδὲ τὸν φόβον ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι μικρὸν ὄρω τὸν τῶν μετὰ ταῦτα, ἐχόντων μὲν ὡς
ἔχουσι Θηβαίων ἡμῖν, ἀπειρηκότων δὲ χρήμασι Φωκέων,
μηδενὸς δ' ἐμποδῶν ὄντος Φιλίππου τὰ παρόντα κατα-
στρεψαμένῳ πρὸς ταῦτα ἐπιτελεῖν τὰ πράγματα. *ἀλλὰ μὴν
εἴ τις ὑμῶν εἰς τοῦτο ἀναβάλλεται ποιήσειν τὰ δέοντα,
ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ, ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γι-
γνόμενα, καὶ βοηθὸς ἐαυτῷ ζητεῖν, ἐξὸν νῦν ἑτέροις αὐτὸν
βοηθεῖν· ὅτι γὰρ εἰς τοῦτο περιστήσεται τὰ πράγματα,
ἐὰν τὰ παρόντα προώμεθα, σχεδὸν ἴσμεν ἅπαντες δῆπου.
10 Ἄλλ' ὅτι μὲν δὴ δεῖ βοηθεῖν, εἴποι τις ἂν, πάντες
ἐγνώκαμεν, καὶ βοηθήσομεν· τὸ δὲ ὅπως, τοῦτο λέγε. Μὴ
τοίνυν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι θαυμάσητε, ἂν παράδοξον εἴπω
τι τοῖς πολλοῖς νομοθέτας καθίστατε. ἐν δὲ τούτοις τοῖς

Bremius, qui *bellum internecinum* intelligit, et Bakius pag. 217. qui se non dubitare ait, quin *ex* non belli, sed huius ipsius conatus incitandi eventum indicet, quasi sit, *incitare usque ad bellum*. Nobis denique praepositio *ex mutationem conditionis s. status* videtur significare ideoque esse addita, quia qui dicitur *ἐκπεπολεμῶσθαι* adversus aliquem, antea amicus aut certe non inimicus eius fuit.

τέως om. FΣ, in Bavarico velut scholion superscriptum est; Ruediger. uncis inclusit. Vide orat. I. §. 7.

ὀπωσθήποτε. Schaeferus: „hoc nunc factum est ratione, quam commemorare non attinet.“ Scilicet γέγονεν αὐτόματον. Westermann. Quaest. Demosth. I. pag. 64. simili fere modo explicat: „quacunque ratione, quam commemorare nunc non attinet; non est enim, quem ista omnia fugiant.“ Sed hoc vix ita dixisset orator; notat potius Atheniensium inertiam.

§. 8. τὸν τῶν μετὰ ταῦτα. Alterum articulum τῶν cum aliquot codd. eiecerunt Bekk. 1. 3.

Ruediger, uncis incluserunt Reisk. Bekk. 2. Dind. Bremius, aegre servavit Voemel. Sed quum πρόβος recte genitivum obiecti adsciscat; et τὰ μετὰ ταῦτα, τὰ ἐκ τούτων, similia, etiam aliis locis reperiantur (vid. Funkh. praef. pag. VIII.), denique quum articulorum complurium coniunctio non inusitata sit (vid. Matth. §. 278.) τῶν retinuius.

ἐχόντων μὲν κτλ. Vide Herm. ad Vig. 709. quem citavit Bremius.

πρὸς ταῦτα Reiskius ad res Phocenses et Atticas imprimis refert, posteriores interpretes τὰ παρόντα Olynthiorum, ταῦτα Atheniensium res significari intellexerunt.

§. 10. καθίστατε. Bekkerus 2. 3. contra libros scripsit καθίστατε eamque scripturam recepp. Dindorf. et Voemel, probat Engelhardt, pag. 31., vulgatam defendunt Ruediger. Bremius et Bakius pag. 217. Vide orat. I. §. 13. Phil. I. §. 36. τριηράχους καθίσταμεν.

ἐν δὲ τούτοις. Vid. Matth.

νομοθέταις μὴ θῆσθε νόμον μηδένα (εἰσὶ γὰρ ἱκανοὶ ὑμῖν),
ἀλλὰ τοὺς εἰς τὸ παρὸν βλάπτοντας ὑμᾶς λύσατε· λέγω
11 δὲ τοὺς περὶ τῶν θεωρικῶν, σαφῶς οὐτωςί, καὶ τοὺς περὶ
τῶν στρατευομένων ἐπίους, ὧν οἱ μὲν τὰ στρατιωτικὰ τοῖς
οἴκοι μένουσι διανεμοῦσι θεωρικά, οἱ δὲ τοὺς ἀτακτοῦν-
τας ἀφύους καθιστᾶσιν, εἴτα καὶ τοὺς τὰ δέοντα ποιεῖν
βουλομένους ἀθυμοτέρους ποιοῦσιν. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα λύ-
σητε καὶ τὴν τοῦ τὰ βέλτιστα λέγειν ὁδὸν παράσχητε
ἀσφαλῆ, τηρικαῦτα τὸν γράψοντα ἂ πάντες ἴστε ὅτι συμ-
12 φέροι ζητεῖτε. πρὶν δὲ ταῦτα πράξαι, μὴ σκοπεῖτε τίς
εἰπὼν τὰ βέλτιστα ὑπὲρ ὑμῶν ὑφ' ὑμῶν ἀπολέσθαι βου-
λήσεται· οὐ γὰρ εὐρήσετε, ἄλλως τε καὶ τούτου μόνου

§. 577. pag. 1141. — θῆσθε. Paris. 1. θῆτε. Bene iam HWolf. adnotavit: τὸ μὲν τιθέναι καὶ θεῖναι νομοθέτου, τὸ δὲ θέσθαι νόμον τοῦ δήμου εἶναι φασιν. Sed haec notissima sunt.

§. 11. τοὺς — ἐπίους. HWolf. moluit τῶν — ἐπίους (idemque Reiskio in mentem venit) aut omisso articulo περὶ τ. στρατ. ἐπίους. Schaeferus librorum scripturam recte defendere videtur, ut orator cum omnes leges de militibus abrogatas vellet, tamen ne nimium poscere videretur, restringens se aut, quod non omnes improbandas esse videret, corrigens se addidisse ἐπίους sit existimandus. Non simile est, quod orat. de pace §. 11. pag. 59. extr. legitur — οὐδὲ προσποιήσομαι δι' οὐδὲν ἄλλο γινώσκω καὶ προαισθάνεσθαι, πλὴν δι' ἂν ὑμῖν εἴπω δύο, ad q. I. Schaeferus Olynthiacae locum comparat. Nam δύο antecedentibus non ita est oppositum, ut ἐπίους articulo τοὺς. Neque hoc movit Reiskium, ut ἂν νῦν ὑμῖν ἐρῶ δύο scribendum coniceret, sed non intellexit quomodo ἂν εἴπω, quae dixerō, cum statim orator illas duas res exponat, locum posset habere, Nihil quo te expedias suppeditant Voemel. et Ruedigerus; nos quum, quin recte se locus haberet, minime dubitarem, docuit Her-

mannus, eodem modo Sophoclem Trachin. 669. secundum omnes libros dixisse: τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ἂν φράσω | γυναῖκες, ὑμῖν θαυμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν. i. e. evenit, quale insperatum est ad audiendum vobis, si dixerō. Nunc legitur ex coniectura Erfurdii ab ipso Hermanno recepta: οἷον, ἣν φράσω κτλ. — Fritzsich. Quaest. Luc. pag. 110. ex Lucian. Philopseud. cap. 1. citat ἂ τοὺς ἀνθρώπους ἐπίους ἀναγκάζει. Diversi generis hi sunt loci: Dem. or. de cor. §. 12. pag. 229, 7. τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα πολλὰ καὶ δεινὰ, καὶ περὶ ἂν ἐπίων μεγάλας καὶ τὰς ἐσχάτας οἱ νόμοι τίττουσι τιμωρίας, ut or. Midian. §. 72. pag. 537, 25. πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἐνια οὐδ' ἂν ἀπαγγέλλαι δύνασθ' ἑτέρῳ, quo pertinet etiam locus Aeschinis orat. in Ctesiph. §. 130. Bekk. οὐδεμίαν τοι πάποτε ἐγώγε μᾶλλον πόλιν ἐώρακα ὑπὸ μὲν τῶν θεῶν σωζομένην, ὑπὸ δὲ τῶν ῥητόρων ἐπίων ἀπολλυμένην.

ἀθυμοτέρους. Quod nonnulli eodd. (inter quos Y) habent ἀθυμοτέρους, praestare videtur Schaefero: priores enim esse leges, quae bonorum animum corrumpant, quam quae tantum frangant. Nobis ἀθυμία aptior visa est τοῖς τὰ δέοντα ποιεῖν βουλομένοις.

περιγίγνεσθαι μέλλοντος, τοῦ παθεῖν ἀδίκως τι κακὸν τὸν ταῦτ' εἰπόντα καὶ γράψαντα, μηδὲν δὲ ὠφελῆσαι τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν μᾶλλον ἔτι ἢ νῦν τὸ τὰ βέλτιστα λέγειν φοβερώτερον ποιῆσαι. καὶ λύειν γε ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοὺς νόμους δεῖ τούτους τοὺς αὐτοὺς ἀξιούσιν οἵπερ καὶ τεθρίκασιν· οὐ γὰρ ἐστὶ δίκαιον *τῆνδε μὲν χάριν, ἢ πᾶσαν ἔβλαψε τὴν πόλιν, τοῖς τότε θείσιν ὑπάρχειν, τὴν δ' ἀπέχθειαν, δι' ἧς ἂν ἅπαντες ἀμεινον πράξαιμεν, τῷ νῦν τὰ βέλτιστα εἰπόντι ζημίαν γενέσθαι. πρὶν δὲ ταῦτα εὐτρεπίσαι, μηδαμῶς ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι μηδὲν ἀξιούτε τηλικούτον εἶναι παρ' ὑμῖν, ὥστε τοὺς νόμους τούτους παραβάτα μὴ δοῦναι δίκην, μηδ' οὕτως ἀνόητον, ὥστε εἰς προὔπτον κακὸν αὐτὸν ἐμβαλεῖν.

14 Οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό γ' ὑμᾶς ἀγνοεῖν δεῖ ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ψήφισμα οὐδενὸς ἀξιόν ἐστιν, ἂν μὴ προσεγγηται τὸ ποιεῖν ἐθέλειν τὰ γε δόξαντα προθύμως ὑμᾶς. εἰ γὰρ αὐτάρκη τὰ ψηφίσματα ἦν ἢ ὑμᾶς ἀναγκάζειν ἢ προσήκει πράττειν, ἢ περὶ ὧν ἂν γραφῆ διαπράξασθαι,

§. 12. τοῦ παθεῖν Reisk. Bekk. 1. Ruediger. Articulum cuni cod. Σ deleverunt Bekk. 2. 3. Dind. Brem. Voemelius. Schaefer. ad Dem. orat. Phil. III. pag. 116, 28. (§. 23.) οὐθ' ὑμῖν — συνχωρήθη τοῦθ' ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ποιεῖν δ' τι βούλοισθε, ubi Bekkerus cum omnibus suis libris τὸ ante ποιεῖν delevit, hoc servatum mavult, omnino quoties eadem in periodo τούτο explicetur per infinitivum mox sequentem, in prosa quidem oratione vix putans infinitivum recte carere articulo. Item Engelh. pag. 53. num ante παθεῖν omitti τοῦ possit dubitat. Schaeferi et Engelhardti sententiam reiicit Gust. Albert. Sauppe ad Xen. Commentar. IV. 7. §. 5. sed nulla exempla, quae id demonstrent, in promptu habet. Etiam Matth. Gr. Gr. §. 472. 2. b. adeo pauca collegit, ut vix unius quantumvis optimi codicis auctoritate τοῦ delere possimus.

τούτους αὐτοὺς vulgo ante Bekk. legebatur. Iungenda autem sunt τοὺς νόμους τούτους.

§. 13. τηλικούτον. „tam potentem. Vid. pag. 36, 12. (§. 28.)“ SCHAEFER.

§. 14. ἂν γραφῆ. Vulgatam περὶ ὧν γράφει retinuit Bekk. 1. prob. Engelh. pag. 32. Ruedigerus περὶ ὧν ἂν γράφει scripsit pessime lapsus per Schaeferi annotationem, quam quomodo prorsus non intellexerit, ipse a nobis monitus iam videbit. HWolfio γράφει περὶ τούτου τὸ ψηφίσμα durum visum est; defendunt Schaeferus et Engelhardt. formulis usitatissimis ὁ νόμος λέγει, κελεύει, et defendi posse non negamus, quanquam similem locum non videmus testem esse citatum. Quare satius videtur alteram lectionem ἂν γραφῆ recipere: neque haec correctioni, ut putat Engelh., originem debet, sed reperitur in Paris. 5. 7. 8. Aug. I. Y a pr. manu, quibus codd. accedit corr. Σ. Denique non liquet, quid inerti inesse possit in his; nam intelliguntur decreta quibusconque de rebus, sed contra Philippum scripta.

οὔτ' ἂν ὑμεῖς πολλὰ ψηφίζομενοὶ μικρὰ, μᾶλλον δ' οὐδὲν ἐπράττετε τούτων, οὔτε Φίλιππος τοσοῦτον ὑβρίζει χρόνον· πάλαι γὰρ ἂν ἐνεκά γε ψηφισμάτων ἐδεδώκει δίκην. 15 ἀλλ' οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει· τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ἕστερον ὢν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρείττον ἐστίν. Τούτ' οὖν δεῖ προσεῖναι, τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει· καὶ γὰρ εἰπεῖν τὰ δέοντα παρ' ὑμῖν εἰσὶν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ὑνόμενοι, καὶ γινῶναι πάντων ὑμεῖς δξύτατοι τὰ ζηθέντα, καὶ πράξαι δὲ δυνήσεσθε νῦν, ἐὰν 16 ὀρθῶς ποιῆτε—τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; ἢ πότε ἂ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; οὐχ ἅπαντα μὲν ἡμῶν προείληφε τὰ χωρία ἄνθρωπος, εἰ δὲ καὶ ταύτης κύριος τῆς χώρας γενήσεται, πάντων αἰσχίστα πεισόμεθα; οὐχ οὖς, εἰ πολεμήσαιεν, ἐτοίμως σώσειν ὑπισχνόμεθα, *οὔτοι νῦν πολε-

§. 15. ὑπάρχει ex plurimis libris scripsit Reiskius pro vulgata ὑπάρχειν.

πράξαι — ποιῆτε. Bakius pag. 218. haec adnotat: „Voemelius secutus Schaeferum non nisi oratoriam variationem agnoscere videtur in πράττειν et ποιεῖν, alibi etiam ista ex pleonasmō coniungi. Rectius sensit Ruedigerus. [Sed ipse Schaeferus dixit: si quid interest discriminis, πράξαι est i. q. διαπράξαι, et vero nunc poteritis rem perficere, si quidem recte agatis.] Ποιεῖν de tota agendi ratione et consilio accipiendum: nec v. c. in illa formula καλῶς ποιούντες, facile quis substituat πράττοντες. Contra πράττειν de ipsa actione et susceptione rei dicitur, maxime in singulis rebus; universe autem ποιεῖν ponitur. Notabile hoc est exemplum, Aristocr. pag. 680, 17. (§. 178.) πᾶντ' ἄνω καὶ κάτω σπολήκε καὶ οὐδὲν ἀπλῶς οὐδὲ δικαίως ἐπράξε. Exigi possunt ad haec singuli fere loci Demosthenici,“ Errat sane h. I. Schaeferus, sed ipse verba ποιεῖν et πράττειν non vere synonyma pro synonymis ab oratore iungi non semel (v. c. ad pag. 41, 22. 182, 10. 199, 18.) admonuit.

§. 16. ἄνθρωπος. Sic primus Bekkerus scripsit cum Σ. Vulgo ἄνθρωπος.

εἰ πολεμήσαιεν. Sic ex omnibus suis codd. (inter quos tantum Y εἰ πολ. ἐκείνω) scripsit Bekkerus, quem Dind. Brem. et Voemel. secuti sunt. Complures libri apud Reiskium et Augerum εἰ πολεμήσαιεν, quod receptum ab Augero unice probat Schaeferus: nam „vulgatam, inquit, ferri non posse satis ostendit, quod sequitur σώσειν. σώζομεν enim τοὺς πολεμουμένους, at τοῖς πολεμοῦσι συμμαχόμεθα.“ Etiam Reiskio aut ita legendum aut πολεμηθεῖεν scribendum videtur, eamque ipsam coniecturam recepit Ruedigerus. Sed utrumque et εἰ πολεμήσαιεν ἐκείνω et εἰ πολεμήσαιεν ἐκείνω ab librariis profectum, recte autem a Bekkero vulgatam servatam esse arbitramur. Atheniensis fidem dederant, sese Olynthios σώσειν; nemo autem potest servari nisi qui in periculo versatur: quis autem tantum τὸν πολεμουμένον, neque vero etiam τὸν πολεμουῦντα posse σώζεσθαι contendat? Quare si hoc foedus fuisse statueris, Olynthios, sive oppugnati a Philippo sive ultro lacescentes (vid. §. 7.)

μούνται; οὐκ ἐχθρός; οὐκ ἔχων τὰ ἡμέτερά; οὐ βάρβαρος; 17 οὐχ ὃ τι ἂν εἴποι τις; ἀλλὰ πρὸς θεῶν πάντα ἔασαντες καὶ μόνον οὐχὶ συγκατασκευάσαντες αὐτῷ, τότε τοὺς αἰτίους, οἳ τινές εἰσι, τούτων ζητήσομεν; οὐ γὰρ αὐτοὶ γ' αἴτιοι φήσομεν εἶναι, σαφῶς οἶδα τοῦτ' ἐγώ. οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις τῶν φυγόντων οὐδεὶς ἑαυτοῦ κατηγορεῖ, ἀλλὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν πλησίον καὶ πάντων μᾶλλον, ἤτηνται δ' ὁμως διὰ πάντας τοὺς φυγόντας δῆπου· μένειν γὰρ ἔξῃ τῷ κατηγοροῦντι τῶν ἄλλων, εἰ 18 δὲ τοῦτ' ἐποίει ἕκαστος, ἐνίκων ἂν. καὶ νῦν οὐ λέγει τις τὰ βέλτιστα· ἀναστὰς ἄλλος εἰπάτω, μὴ τοῦτον αἰτιάσθω.

arma ceperint, ab Atheniensibus servandos ac tuendos esse, illud, quod scripsimus, probabis, neque opus erit Rauchensteinium sequi, qui (in censura edit. Ruedig. in Jahni Annal. XII. 4. a. 1830. pag. 398.) in verbis εἰ πολέμησαιεν et πολεμοῦνται gradationem reperisse sibi videtur hanc: promisistis vos Olynthios, si bellum gerant, esse servaturos: nunc adeo invaduntur. Ea gradatio plane evanesceret, si plures codd. exhiberent πολεμοῦσιν (pro πολεμοῦνται), quod legitur in Σ a pr. manu, append. Francof. et Bavarico.

§. 17. πάντα. Reisk. Bekk. 1. Ruediger. ἅπαντα ταῦτα. ἔασαντες i. q. ἀμελήσαντες. Schaefer. citat Phil. IV. §. 8. pag. 133, 17. ταῦτα μέντοι ἐαθέντα καὶ παροφθέντα ἀπώλεσε Θράκη. Mox Reiskius ita scribi voluit: συγκατασκευάσαντες αὐτῷ τότε (quam particulam ad antecedentia refert) — τούτων νῦν ζητήσομεν; Non vidit τότε, ut non raro fit, positum esse post participium. τῶν φυγόντων. Ita primus scripsit Bekker. cum Σ, mox φυγόντας cum omnibus, quos ad has orationes contulit, codicibus. Priore loco omnes reliqui, posteriore plurimi codd. Reisk. et Aug. praesentis participium tuerentur: idque etiam Schaeferus praeferebat citat suam adnotationem ad Eur. Orest. 740. ed. 3. Porson., ubi

de participiis praesentis substantivorum instar verbalium positum loquitur. Cautius de his iudicat Engelh. pag. 32., cuius verba digna sunt, quae huc transcribantur: „Quae ibi (Schaefer. ad Eurip. I. c.) affert exempla, ea omnia ex poetis petita sunt neque quicquam de prosae usu probant. φεύγοντες autem, quod iis addidit, id ipsum est, de quo dubitamus: nam φεύγοντες pro φυγάδες i. e. exules [addimus: et rei] dici et notum et rei aptum es; semper enim illi φεύγουσι: sed φεύγοντας de iis quoque dici, qui ex acie fugerint, id nullo exemplo probavit.“ Quare rectissime scriptum est or. de pace §. 18. pag. 61, 26. Θηβαῖοι δὲ ἔχουσι — ἀπεχθῶς — ὅτι τοὺς παρ' ἐκείνων φεύγοντας σώζομεν. ubi Schaeferus explicat τοὺς ἐκείνων φυγάδας, et orat. Lept. §. 55. pag. 473, 20. ἂ μὲν ἐπιησάσθε τοῖς φεύγουσι δι' ἡμᾶς Κορινθίων, ταῦτ' ἐστίν. ad quem locum vid. Fr. Aug. Wolf. ἀλλὰ. Ante Bekkerum legabatur ἀλλὰ καὶ. ἤτηνται. Prava Reiskii coniectura: ἤτηνται δ' ὁμως πάντες διὰ τοὺς φεύγοντας.

§. 18. βέλτιστα. Colo, non interrogandi signo, ut in seqq. post βελτίω et ταῦτα, distingui volumus; nam sunt sententiae conditionales. Vide Schmid. ad Horat. Epist. I. 6. 29. coll. Matth.

ἕτερος λέγει τις βελτίω· ταῦτα ποιεῖτε ἀγαθῇ τύχῃ. ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα· οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ, πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι παραλείπει. εὔξασθαι μὲν γὰρ ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἡρόδιον, εἰς ταὐτὸ πάνθ' ὅσα βούλεται τις ἀθροῖσάντα ἐν ὀλίγῳ· ἐλέσθαι δὲ, ὅταν περὶ πραγμάτων προτεθῇ σκοπεῖν, οὐκέθ' ὁμοίως εὐπορον, ἀλλὰ δεῖ τὰ βέλτιστα ἀντὶ τῶν ἡδέων, ἂν μὴ συναμφοτέρα ἔξῃ, λαμβάνειν. 19 Εἰ δὲ τις ἡμῖν ἔχει καὶ τὰ θεωρικὰ εἶν καὶ πόρους ἑτέρους λέγειν στρατιωτικούς, οὐχ οὗτος κρείττων; εἴποι τις ἂν. Φήμ' ἔγωγε, εἴ περ ἔστιν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· ἀλλὰ θαναμάζω εἴ τῷ ποτε ἀνθρώπων ἢ γέγονεν ἢ γενήσεται, ἂν τὰ παρόντα ἀναλώσῃ πρὸς ἃ μὴ δεῖ, τῶν ἀπόντων εὐπορῆσαι πρὸς ἃ δεῖ. ἀλλ' οἶμαι, μέγα τοῖς τοιοῦτοις ὑπάρχει λόγους ἢ παρ' ἑκάστου βούλησις, διόπερ ἥριστον ἀπάντων ἐστὶν αὐτὸν ἐξαπατῆσαι· ὃ γὰρ *βούλεται, τοῦθ' 20 ἕκαστος καὶ οἶεται, τὰ δὲ πράγματα πολλάκις οὐχ οὕτω 20 πέφυκεν, ὁρᾶτε οὖν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ταῦθ' οὕτως, ὅπως καὶ τὰ πράγματα ἐνδέχεται καὶ δυνήσεσθε ἐξιέναι καὶ μισθὸν ἔξετε. οὐ τοι σωφρόνων οὐδὲ γενναίων ἐστὶν ἀνθρώπων, ἐλλείποντάς τι δι' ἐνδειαν χρημάτων τῶν τοῦ πολέμου εὐχερῶς τὰ τοιαῦτα ὀνειδή φέρειν, οὐδ' ἐπὶ μὲν Κορινθίους καὶ Μεγαρέας ἀρπάσαντας τὰ ὄπλα πορεύεσθαι, Φίλιππον δ' εἶν πόλις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίσσασθαι δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις. 21 Καὶ ταῦτ' οὐχ ἔν' ἀπέχθωμαι τισιν ἡμῶν τὴν ἄλλως προήρημαι λέγειν· οὐ γὰρ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀτυχῆς εἶμι

ad Cic. or. pro Sext. §. 92. et Billroth. Gramm. Lat. §. 367. pag. 409. Dindorfus quum hic vulgata interpungendi rationem admisisset, tamen simili loco orat. in Androt. §. 26. pag. 601, 20. cola posuit. ταῦτ' οὐ. Bekker. 1. ταῦτ' οὐ, quod est in YΩ. ἀθροίσαντα Bekk. 2. et Dindorf. secundum F. Vulgo ἀθροίσαντα. Vid. Funkh. ad Androt. pag. 119.

πραγμάτων. Ald. Taylori τῶν πραγμάτων, quod Schaefero melius videtur: vix enim sine articulo πράγματα hoc sensu legi putat. At omitti tamen potest et

solet articulus, si quid in universum enunciatur.

§. 19. κρείττον Reiskius scripsit cum Aug. 2. supplevitque λέγει vel συμβουλεύει. τὰ παρόντα — τῶν ἀπόντων. Lysias or. XII. §. 78. δις γὰρ ἡμᾶς (Θηραμένης) κατεδουλώσατο τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπιθυμῶν.

§. 20. ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις. Vid. or. I. §. 22. extr. τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις.

§. 21. ἀτυχῆς τίς εἶμι

ἐγὼ, ὥστε ἀπεχθάνεσθαι βούλεσθαι μηδὲν ὠφελεῖν νομί-
ζων· ἀλλὰ δικαίου πολίτου κρίνω τὴν τῶν πραγμάτων
σωτηρίαν ἀντὶ τῆς ἐν τῷ λέγειν χάριτος αἰρεῖσθαι. καὶ
γὰρ τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω, ὥσπερ
ἴσως καὶ ὑμεῖς, οὓς ἐπαινοῦσι μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες,
μιμοῦνται δ' οὐ πᾶν, τούτῳ τῷ ἔθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς
πολιτείας χρῆσθαι, τὸν Ἀριστείδην ἐκείνον, τὸν Νικίαν, τὸν
22 δμῶννημον ἐμαντιῶ, τὸν Περικλέα. ἐξ οὗ δ' οἱ διερωτῶντες
ὑμᾶς οὗτοι πεφήνασι ῥήτορες τί βούλεσθε; τί γρά-
ψω; τί ὑμῖν χάρισωμαι; προπέποται τῆς παραντίκα

Reiskius edidit cum Aug. 1. et
Harl. probante Schaefero. ἀτυχῆς
i. q. κακοδαίμων, θεοβλαβής.

§. 22. *χάρισωμαι*, quod vulgo
legebatur, recte a Bekkero mu-
tatum est in coniunctivum aoristi,
et propter antecedens τὸ βού-
λεσθε et quia ista futuri forma
Atticis non est usitata. Servavit
tamen vulgatum Bremius impro-
bante V. C. F. Rostio ad h. l.

προπέποται. Praeter viros
doctos, quos interpretes citave-
runt de propria vi et usu verbi
προπίνειν disserentes, vide Kar.
Frider. Hermann. ad Lucian. *Quom.*
Hist. conscr. oport. pag. 163. sq.
Iam vero ut Demosth. or. de male
gest. leg. pag. 380, 27. §. 128. *φιλο-
τησίας προπίνειν*, ita Latini Grae-
corum usum imitati dicunt *propin-
nare salutem, amicitiam*. Vide
Forcell. Lexic. in h. v. Hoc ubi
Hermannus l. c. exposuit, pergit:
„Quum ille etiam mos invaluisset
ut quo calice paterfamilias ad propi-
nandum usus esset, eundem
sibi habere convivam suum inter-
dum iuberet, factum est, ut *propin-
nare* mox *donandi* quoque, *tra-
dendi, arbitrio alicuius permitten-
di* significatum adscisceret.“ Hu-
iuscemodi locus est in Demosth.
or. de male gest. leg. §. 139. pag.
384, 13. *μετὰ ταῦτα ἐν θυσιᾷ
τινὶ καὶ δέπνῳ πίνων καὶ φι-
λανθρωπεύμενος πρὸς αὐτοὺς ὁ
Φίλιππος ἄλλα τε δὴ πολλὰ, οἶον
αἰχμάλωτα καὶ τοιαῦτα, καὶ τε-
λευτῶν ἐκπῶμαι ἀργυρᾷ καὶ χρυ-*

σᾷ προῦπιεν αὐτοῖς. Atque ita
explicat veteres grammatici, ut
sit *χαρίζεσθαι, προδιδόναι*. Me-
taphorice hoc verbo usus est De-
mosthenes h. l. et or. de cor. §.
296. pag. 324, 22. proditores no-
tans: *ἡρωτηριασμένοι τὰς ἐπι-
τῶν ἑκάστοι πατρίδας, τὴν ἔλευ-
θερίαν προπεπωκότις πρότερον
μὲν Φιλίππῳ νῦν δὲ Ἀλεξάνδρῳ,
τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰ-
σχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν κτλ.* i. e.
qui bibentes libertatem patriae
Philippo etc. tradiderunt, prodid-
erunt, vendiderunt. Iam ut il-
lud nos dicimus *Einem Gesund-
heit zutrinken*, ita hoc *das (ver-
rathene) Wohl des Staates, die
Freiheit zutrinken*. Haec explica-
tio et proprio verbi *προπίνειν* usui
et praepositioni *πρὸ* consentanea
est nobis visa. Aliam excogitavit
Bakius pag. 192. sq. quam inte-
gram descripsimus: „Dicitur *προ-
πίνειν τῆς παραντίκα χάριτος τὰ
τῆς πόλεως πρόγματα* pro *rem-
publicam praesentis gratiae pretio
tanquam poculi haustu vendere:
republicam, velut poculum, ex-
hauriendam tradere praesentis
gratiae causa*: estque locutio non
tantum de conviviis sumta, sed
de popinis etiam ac tabernis, in
primisque ganeoni convenit.“
Deinceps quod legitur apud Dem.
pag. 384, 13. *αἰχμάλωτα καὶ ἐκ-
πῶματα προπίνειν* nihil aliud esse
putat nisi in *πολυποσίας* certa-
mine istas res praemii loco po-
nere ei, qui tantum, quantum quis
praebisset, uno haustu obduxis-

χάριτος τὰ τῆς πόλεως πρόγματα καὶ τοιαντὶ συμβαίνει, καὶ
τὰ μὲν τούτων πάντα καλῶς ἔχει, τὰ δ' ὑμέτερα αἰσχροῦς.
23 Καίτοι σκέψασθε ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἃ τις ἂν κεφάλαια
εἰπεῖν ἔχοι τῶν ἐπὶ τῶν προγόνων ἔργων καὶ τῶν ἐφ'
ὑμῶν. ἔσται δὲ βραχὺς καὶ γνώριμος ὑμῖν *ὁ λόγος· οὐ γὰρ 35
ἄλλοτριούς ὑμῖν χρωμένους παραδείγμασιν ἀλλ' οἰκείοις ὧ
24 ἄνδρες Ἀθηναῖοι εὐδαιμοσιν ἔξεστι γενέσθαι. Ἐκείνοι
τοίνυν, οἷς οὐκ ἐχαρίζονθ' οἱ λέγοντες οὐδ' ἐφίλων αὐτοὺς
ὥσπερ ὑμᾶς οὗτοι νῦν, πέντε μὲν καὶ τετταράκοντα ἔτη
τῶν Ἑλλήνων ἤρξαν ἐκόντων, πλείω δ' ἢ μύρια τάλαντα
εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήγαγον, ὑπήκουε δὲ ὁ ταύτην τὴν χώ-
ραν ἔχων αὐτοῖς βασιλεύς, ὥσπερ ἐστὶ προσήκον βαρβαρόν
Ἕλλησι, πολλὰ δὲ καὶ κατὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες
ἔστησαν τρόπαια αὐτοῖ στρατευόμενοι, μόνοι δὲ ἀνδρω-

set. Quod quominus probemus,
impedit illud quod praecedit *φι-
λανθρωπεύμενος*. Nam illa dona
Philippus epulans quidem conces-
sit, sed liberalitati suae indul-
gens. Iam pergit Bakius: „In
eo Olynthiacae loco, quem tracto,
possit ille tropus *μιαρὸς* videri,
sed ut bene Longinus, *ἐπιπροσ-
θεῖ τοῦ ῥήτορος θυμὸς*, de Subl.
XXXII. 2.“ At si nostram se-
queris explicationem, nihil *ἐπι-
προσθεῖ* iste *θυμὸς*; neque *φιλο-
τησίας προπίνειν* isto modo ex-
plicari potest. Denique si *ἐκπῶ-
ματα προπίνειν* non, ut Bakius
voluit, sed ut Hermannus l. l.,
significat calices, quibus Philip-
pus ad propinandum usus est,
hospitibus donare, efficitur, *αἰχ-
μάλωτα προπίνειν* esse *captivos
in bibendo reddere, ἔλευθερίαν,
libertatem in comissionibus pro-
dere*, et τὰ τῆς πόλεως πρόγματα,
ubi non est de epulis sermo, omnino
republicam turpissime prodere.

χάριτος. Vulgo ἡδονῆς καὶ
γάρουτος. Duo priora verba omi-
sit Bekker. cum quatuor Reisk. et
suis codd. FΣ, unciis inclusit
Ruedigerus.

τούτων. Vide infra §. 29.

§. 24. οἷς — αὐτοῦς. Vide
Frotzcher. ad Xen. Hier. pag. 45.

πέντε μὲν κτλ. Praeter in-
terpretes cfr. Kar. Fr. Hermann.
Staatsalterthümer etc. §. 156, 2.
et imprimis Boeckh. *Staatsh. L.*
pag. 475. adn. 591.

ἀνήγαγον. Sic ex optimis
libris pro vulg. *συνήγαγον* Reisk.
Auger. Bekker. idemque or. de
contribut. §. 26. qui locus ex hoc
est transscriptus, Bekkerus resti-
tuit. *Ἀναφέρειν* et *ἀγάγειν* verba
oratores de hac re usurpaverunt.
Vid. Io. Georgii Baiteri praef. ad
Isocr. Panegyri. pag. X.

ὑπήκουε. Bekkeri Anecd.
pag. 176, 17. hunc locum citant,
ubi *ὑπήκουσε* legitur, quod probat
Schaeferus, recepit Ruedigerus
propter reliquis aoristos. Imperf.
per se potest quidem h. l. poni,
sed aorist. videtur praestare. Ba-
kius pag. 219. vulgatam miro sa-
tis modo defendit; dicit enim:
„Quippe haec de Macedoniae re-
gibus velut in parenthesi dicun-
tur, tanquam pro *ὑπακούοντος* —
βασιλέως.“

βαρβαρόν. Vide etiam Val-
cken. Diatrib. in Eurip. pag. 219.
edit. Lips.

πεζῇ. Quod nonnulli libri
habent *πεζοῖ*, Schaeferus propter
ναυμαχοῦντες praefert.

πων κρείττω τὴν ἐπὶ τοῖς ἔργοις δόξαν τῶν φθονούτων
 25 κατέλιπον. ἐπὶ μὲν δὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἦσαν τοιοῦτοι· ἐν
 δὲ τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτὴν θεάσασθε ὅποιοι, ἐν τε
 τοῖς κοινοῖς καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις. δημοσίᾳ μὲν τοίνυν οἰκο-
 δομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τσαῦτα κατεσκεύασαν
 ἡμῖν ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων, ὥστε μηδενὶ
 τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖφθαι· ἰδίᾳ δ' οὕτω
 σώφρονες ἦσαν καὶ σφόδρα ἐν τῷ τῆς πολιτείας ἤθει μέ-
 26 νοντες, ὥστε τὴν Ἀριστείδου καὶ τὴν Μιλτιάδου καὶ τῶν
 τότε λαμπρῶν οἰκίαν εἴ τις ἄρα οἶδεν ἰμῶν ὅποια ποτ'
 ἐστίν, ὅρᾳ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν· οὐ
 γὰρ εἰς περιουσίαν ἐπράττετο αὐτοῖς τὰ τῆς πόλεως, ἀλλὰ
 τὸ κοινὸν αὖξεν ἕκαστος ὥστε δεῖν. ἐκ δὲ τοῦ τὰ μὲν
 Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ
 δ' ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν μεγάλην εὐκρίτως ἐκτίσαντο
 27 εὐδαιμονίαν. Τότε μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον εἶχε τὰ
 πράγματα ἐκείνοις, χρωμένοις οἷς εἶπον προστάταις· νυνὶ
 δὲ πῶς ἡμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν τῶν νῦν τὰ πράγματα *ἔχει; ἀ-
 ῥὰ γε ὁμοίως ἢ παραπλησίως; οἷς τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ

§. 25. καὶ ἐν. Praepositio-
 nem cum suis codd. fere omnibus,
 quibus alii adstipulantur, addidit
 Bekkerus, probb. Schaefer. et En-
 gelh. pag. 33. Poterat, non de-
 bebatur repeti praepositio; facile
 autem Schaefero credimus, eximii
 huius loci gravitatem videri eam
 perlibenter adsciscere.

δημοσίᾳ μὲν. Vid. or. in
 Androt. §. 76. in Aristocr. §. 207.

§. 26. τὴν Μιλτιάδου.
 Articulum om. duo codd. Bak.,
 deleri vult Schaefer. Vid. Funkh.
 ad or. Androt. pag. 31.

οἶδεν. Ita primus Reiskius
 ex codd. scripsit pro vulg. εἶδεν.

ἴσως = δικαίως. Or. de pace
 §. 10. οἷς ἐπαχθέντες ὑμεῖς οὔτε
 συμφόρως οὔτ' ἴσως οὔτε καλῶς
 προείσαθε Φωκέας.

§. 27. χρηστῶν τῶν νῦν
 Bekk. 2. Dind. Brem. Voemel.,
 χρ. τούτων Bekk. 1. 3. Ruedigerus.
 Fluctuant libri inter haec
 duo, quare Schaeferus utraque

scriptura iuncta proponit con-
 iecturam: χρ. τούτων τῶν νῦν.

ἢ παραπλησίως; Sic Au-
 ger. Bekk. 1. Ruedig. cum codd.
 sat multis et bonis; vulgo καὶ
 παραπλησίως; Reiskius maluit ἢ
 καὶ, Bremius καὶ minuentis esse
 putat: vel saltem. Vid. Funkh.
 pag. 14. sq.

οἷς τὰ μὲν. Ita cum omni-
 bus suis libris praeter Y (quibus
 nonnulli Reiskiani adsentiantur)
 Bekk. 2. 3. Dind. Brem. Voemel.
 scripserunt; reliqui editores καὶ
 τὰ μὲν, quod rectissime dici po-
 tuisse est manifestum. Scriptu-
 ram, quam nos recepimus, probat
 Rauchenstein. loco supra ad
 orat. I. §. 25. citato; refertque
 οἷς ad praecedens ὑμῖν, quam
 explicationem sequitur Godoffr.
 Hermannus I. ad or. I. §. 24. c.
 Bernhardt Synt. pag. 79. οἷς ab
 εἰπεῖν pendere contendit; sed
 quorsum pertinet οἷς? Engelh.
 pag. 33. οἷς ut difficiliorem lectio-
 nem praeferebat malos oratores et
 reipublicae gubernatores signifi-

πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν· ἀλλ' ὅσης ἅπαντες ὁρᾶτε ἐρημίας
 ἐπειλημμένοι, καὶ Λακεδαιμονίων μὲν ἀπολωλότων, Θη-
 βαίων δ' ἀσχόλων ὄντων, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιο-
 χρεω περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι, ἐξὸν [δ']
 ἡμῖν καὶ τὰ ἡμέτερ' αὐτῶν ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ τὰ τῶν ἄλ-
 28 λων δίκαια βραβεύειν, ἀπεστερήμεθα μὲν χάρας οἰκείας,
 πλειῶ δ' ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς
 οὐδὲν δέον, οὓς δ' ἐν τῷ πολέμῳ συμμάχους ἐκτησάμεθα,
 εἰρήνης οὐσης ἀπολωλέκασιν οὗτοι, ἐχθρὸν δ' ἐφ' ἡμᾶς
 αὐτοὺς τηλικούτον ἴσκηκαμεν. ἢ φρασάτω τις ἐμοὶ πα-
 29 ρελθῶν, πόθεν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς γέγονεν ἢ παρ' ἡμῶν ἀν-
 τῶν Φίλιππος; Ἄλλ' ὡ τᾶν, εἰ ταῦτα φασίως, τὰ γ'
 ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἄμεινον ἔχει. Καὶ τί ἂν εἰ-
 πεῖν τις ἔχοι τὰς ἐπάλξεις ἅς κοινῶμεν, καὶ τὰς ὁδοὺς ἅς
 ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας καὶ λίθους; Ἀποβλέψατε δὴ
 πρὸς τοὺς ταῦτα πολιτευομένους, ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν
 πλούσιοι γέγονασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι, ἔτιοι δὲ τὰς
 ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ
 κατεσκευασμένοι· ὅσα δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε,
 τοσοῦτ' αὖ τὰ τούτων ηὔξεται.

carl illo pronomine arbitratur, ut
 sit sententia: *adversus quos quum
 multa habeam quae dicere possim,
 cetera tamen tacebo*: „Quae enim
 sequuntur“ inquit „ea non tam
 ad populum, sed adversus rei pub-
 licae administratores dicta esse
 patet ex verbis, quibus haec om-
 nia finiuntur §. 29, 4. sqq. ἀπο-
 βλέψατε δὴ πρὸς τοὺς ταῦτα πο-
 λιτευομένους κτλ.“ At neglexit
 Engelh. verba, quae multo sunt
 propiora: ἀλλ' ὅσης ἅπαντες
 ὁρᾶτε ἐρημίας κτλ. quae ipsa
 docent ad populum haec omnia
 referri. Recte igitur videtur Bakius
 pag. 210. adversari Voemelio, qui
 Engelhardtii interpretationi patro-
 cinatur; ipse Bak. vulgatam servat.
 Satius est Rauchensteinium sequi.

ἐξὸν [δ'] ἡμῖν. Dionys.
 Halicar. de admir. vi dic. in De-
 mosth. Tom. VI. pag. 1015. et
 Anecd. Bekk. 136, 1. omittunt par-
 ticulam, quam inde ab Reiskio
 omnes editores praeter Bekk. 1.
 et Ruedigerum uncis incluserunt,

et Schaeferus etiam delendam cen-
 set, quum talia solute dici so-
 leant. Uncos h. I. servavimus,
 quamquam non dubitamus, quin
 huius particulae patroni sint fu-
 turi. Ad quem provocat Schaeferus
 locum orat. II. §. 24., eo ni-
 hil plane probatur.

§. 28. ἡσκήκαμεν. Pauci li-
 bri ἡσκήσαμεν. Valekenarii (Diatr.
 de Phil. Maced. pag. 267.) con-
 iectura εὐξήκαμεν multo deterior
 est quam librorum scriptura.

§. 29. καὶ λίθους. Vid.
 Fritzsche. Quaest. Luc. pag. 67.

ταῦτα. Bekk. 1. et Ruediger.
 vulgatam τὰ τοιαῦτα tuiti sunt.

ἐκ πτωχῶν. Vid. Frotscher.
 ad Aquilam Roman. pag. 189. —
 ταχὺ πλούσιοι, quod complures
 libri habent, recipiendum
 in orationem videtur Schaefero;
 nam ἐκ πτωχοῦ πλούσιον γίνε-
 σθαι licere etiam per bonas ar-
 tes, ταχὺ γίνεσθαι vix nisi per
 malas. Et sane orat. de Chers.

30 Τί δὴ τὸ πάντων αἴτιον τούτων, καὶ τί δὴ ποτε ἅπαντ' εἶχε καλῶς τότε καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς; Ὅτι τὸ μὲν πρῶτον καὶ στρατεύεσθαι τολμῶν αὐτὸς ὁ δῆμος δεσπότης τῶν πολιτευομένων ἦν καὶ κύριος αὐτὸς ἁπάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀγαπητὸν ἦν παρὰ τοῦ δήμου τῶν ἄλλων ἐκάστω καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς καὶ ἀγαθοῦ τινὸς μεταλαβεῖν
31 *νῦν δὲ τὸναντίον κύριοι μὲν οἱ πολιτευόμενοι τῶν ἀγαθῶν, καὶ διὰ τούτων ἅπαντα πράττεται, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνευρισμένοι καὶ περιηρημένοι χρήματα καὶ συμμαχούς ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε, ἀγαπῶντες ἕαν μεταδώσι θρωικῶν ὑμῖν ἢ βοῖδια πέμψωσιν οὔτοι,

§. 66. pag. 106, 6. et Phil. IV. §. 68. pag. 149, 18. ubi eadem sententia legitur, hoc ταχὺ est additum. Sed confer locos a Voemelio laudatos, Isocratis or. de pace §. 124. et Aristophanis Plut. vs. 30. sq. Sententia haec est: Quae publice fiunt, ingloria, vilia sunt, egestate laborant; qui res publicas administrant, divites facti sunt et fama nobiles. Iam quomodo sententiae sibi sint oppositae apparebit, estque hoc notandum, πολιτευομένους istos homines esse factos divites. Vide or. in Aristocrat. §. 209. sq.

§. 30. καὶ στρατεύεσθαι. Particulam hic deleri, mox cum duobus codd. Reiskii ante δεσπότης addi vult Schaeferus.

§. 31. μεταδιδῶσι vulgata scripturam servaverunt Bekk. 2. Dind. Brem. Voemel. Aoristum, quem etiam Schaefer. probat, cum satis bonis libris retinuimus.

βοῖδια omnes editores praeter Augerum, Bekk. 1. 3. et Dindorfum, qui βοῖδια scripsere, probante Schaefero. Vid. Lobeck. ad Phryn. pag. 86. sqq. Sed singularis est complurium librorum Obsopoei, Reiskii, Bekkeri (FΣΩΝ), Voemelii et Ruedigeri scriptura βοηδρῶμια, quam sine dubio Harpocratio h. l. reperit (vid. in v. βοηδρῶμια et Maussaci adnot.), reperit etiam Ulpianus, qui haec dicit: γράφεται καὶ βοηδρῶμια καὶ γὰρ φασιν ὅτε ἐπεμ-

ψε τὴν λείαν ὁ Χάρος, βοηδρῶμια ἦν. Sed haec sunt nugae, ut etiam alius scholiasta nugatur docens: ἐπεμψεν (Chares Lampasaco et Sigeo potitus) Ἀθηναίους βοῖδας διέλιοντο κατὰ φυλάς. Nihil inde lucramur, quamquam etiam Athenaeus XII. pag. 532. C. (vid. Voemelii adnot.) tale quid narrat ex Theopompo. Interpretes (etiam Engelhardtus) βοηδρῶμια πέμπειν vitiosam lectionem esse existimant; contra Bernhardy Synt. pag. 112. ubi de usitatissimis dicendi formulis νικῶν γνώμην, Ὀλύμπια similibusque disserit, rariores etiam hasce commemorans ἐορτήν, Παναθήναια πέμπειν, addit: „Woher wol Dem. Olynth. III. pag. 37. βοηδρῶμια πέμπειν herzustellen.“ Augustus Meineke, quem Bernh. citat, ad Menandr. pag. 165. sq. ubi ex eadem commendatione Richardi Bentleii haec leguntur: μικρὰ Παναθήναια ἐπέμψθη δὲ ἀγορᾶς πέμποντι σε Μοσχίων, μητρη ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἀρματος — similes locos profert hos: Eurip. Electr. 433. πέμπειν χορούς, Plutarch. de cupiditate divit. pag. 527. d. ἡ πάτριος τῶν Διονυσίων ἐορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς καὶ ἱερῶς, denique Philostr. vit. Apollon. IV. 22. pag. 161. Olear. δοκεῖτε γὰρ μοι προΐοντες, ἐπειδὴ τὰ Παναθήναια πέμπετε, μηδὲ βοῖδας εἶ, ἀλλ' ἐκατόμβας ἀνθρώπων καταθύσειν τῇ θεῷ. Bene igitur dici βοηδρῶμια πέμπειν certum est.

καὶ τὸ πάντων ἀνδρείοτατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθειρξάντες ὑμᾶς ἐπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα καὶ τιθασεύουσι χειροῦθεις αὐτοῖς
32 ποιοῦντες. ἔστι δ' οὐδέποτ' οἶμαι μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας· ὅποι' ἄττα γὰρ ἂν τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ἦ, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν. Ταῦτα μὰ τὴν Δήμητρα οὐκ ἂν θανατάσαιμι εἰ μείζων εἰπόντι ἐμοὶ γένοιτο παρ' ὑμῶν βλάβη τῶν πεποιηκότων αὐτὰ γενέσθαι· οὐδὲ γὰρ παθήσῃα περὶ πάντων αἰεὶ παρ' ὑμῖν ἔστιν, ἀλλ' ἔγωγε ὅτι καὶ νῦν γέγονε θανατάζω.

33 Ἐὰν οὖν ἀλλὰ νῦν γ' ἔτι ἀπαλλαγέντες τούτων τῶν ἐθῶν ἐθελήσητε στρατεύεσθαι τε καὶ πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν, καὶ ταῖς περιουσίαις ταῖς οἴκοι ταύταις

De Boëdromiis autem praeter Harpocratiem pauca tantum habent Meursius Graeciae feriatae lib. II. in v. et Car. Odofr. Mueller. Doriens. I. pag. 245., neque eo tempore, ut Dionysius, Lenaeis, Panathenaeis, Thargeliis (vid. or. Midian. §. 10. et Voemel. ad Philipp. I. §. 26.) pompas ductas esse scimus, sed propter hanc ipsam causam, ut quae insolens esset ideoque maxime plebem delectaret, pompam, quam Boëdromiis isti demagogi instituisent, orator commemoravisse videtur; nam vix aliter intelligitur, cur non dixerit omnino πομπὴν πέμψωσι aut certe Panathenaea et Dionysia, splendidissima Atheniensium festa, commemorare maluerit. Denique huc maxime pertinet quod Demosthenes Phil. I. §. 26. scribit: οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξίαρχους καὶ στρατηγούς καὶ φυλάρχους καὶ ἑπτάρχους δύο; τί οὖν οὔτοι ποιούσιν; πλὴν ἐνὸς ἀνδρός, ὃν ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον, οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμψουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. Sed fortasse alii habent, quo hanc scripturam magis possint probare; nos id certe efficere studuimus, ne plane negligetur.

ἀνδρείοτατον scripsimus cum codd. Obsop., Σ, α Ruedi-

geri et append. Francof.; etiam Bavaric. et F habent: γράφεται καὶ ἀνδρείοτατον ἐρωτικῶς. Vulgo ἀνανδρότατον.

τιθασεύουσι uno sigmate primus scripsit Bekkerus cum optimis libris. Vid. Schaefer. et Bremi.

§. 32. Δήμητραν nonnulli codd. hic et pag. 425, 3. orat. de male gest. leg. §. 262. et pag. 1238, 18. orat. contra Callipp. §. 9. praebent. Praeter Schaeferum ad hos duos priores locos vid. Matth. Gr. Gr. §. 77.

τῶν πεποιηκότων. ἢ τῶν π. Dionysius Hal. et codd. K. M. (Augeri) et F; et pro verbo γενέσθαι dat ἐκάστω idem Dionysius. Hinc Reisk. con. ἢ τῶν πεπ. ἐκάστω αὐτὰ γενέσθαι, idque recepit Augerus hoc ordine: ἢ ἐκάστω τ. π. ἀ. γ. Schaeferus mavult ἢ τ. π. αὐτὰ ἐκάστω omisso γενέσθαι quo turbari putat accuratam oppositionem inter ταῦτα εἰπόντι ἐμοὶ et τῶν πεπ. ἀ. ἐκάστω. Recte adversantur Ruedigerus, V. C. P. Rostius, qui Matth. Gr. §. 454. citat, et Bakius pag. 221. qui οἱ πεπ. αὐτὰ explicat οἱ αὐτῶν αἴτιοι.

§. 33. ἀλλὰ νῦν γε. Pauci libri ἔτι καὶ νῦν. Vid. Foertsch. Observ. Crit. pag. 3.

ἀφορμαῖς ἐπὶ τὰ ἔξω τῶν ἀγαθῶν χρήσασθε, ἴσως ἂν, ἴσως ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε· καὶ γὰρ οὐτ' ἰσὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν οὐτ' ἀποθνήσκουσιν ἐξ· καὶ ταῦτα, ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς, οὔτε τοσαυτὰ ἔστιν ὥστε ἀφελείαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὐτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐξ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστων ἑαυθυμίαν *δμῶν³⁵ 34 ἐπανξάνοντα. Οὐκοῦν σὺ μισθοφορὰν λέγεις; φήσιν τις. καὶ παραχορήμια γε τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἀπάντων ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἵνα τῶν κοινῶν ἕκαστος τὸ μέρος λαμβάνων, οὗτος δέοιτο ἢ πόλις, τοῦθ' ὑπάρχοι. ἔξεστιν ἄγειν

χρήσασθε. Alii libri χρῆσθαι, quod Schaefero ab ipso oratore profectum videtur. Incertum est iudicium.

λημμάτων. Index Lambini λημμάτων, quod Reiskio et Schaefero placet.

ἀπογνώστως Schaeferus primus non de desperatione, sed de contemptu intellexit; secuti sunt reliqui interpretes, ut Bremius, qui totum locum ita explicat: *Haec pecunia, quam accipitis, neque vires vestras auget, neque despecta vos aliquid facere patitur quo ipsi vestras probetis vires.* Sed Rauchenstein. Observat. pag. 40. aliter indicat: „Qua (Bremii) interpretatione quod in verbis οὐτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐξ cum οὐτ' ἀποθνήσκουσιν ἐξ debet inesse similitudinis, id prorsus perit. Verte ita: *nec sinit vos desperatos (sic) aliam experiri fortunam.* ἄλλο τι πράττειν dixit pro κακίστα πράττειν. Hoc autem esset ἀπογνώστως γενέσθαι ἐπὶ Φιλίππῳ. Illa autem verba ipsa tanquam omen infaustum consulto vitavit.“ At quomodo de Philippo orator cogitaverit, profecto non perspicitur. Verum vidit Schaeferus; fugit autem Rauchensteinium, praecipuam vim habere participium ἀπογνώστως et hoc prioribus esse oppositum, quasi ita locutus esset Demosthenes: οὐτ' ἐξ ἀπογνώστως ὥστε ἄλλο τι

πράττειν ὑμᾶς l. e. ὥστε ἃ δεῖ ὑμᾶς πράττειν.

§. 34. τοῦθ' ὑπάρχοι. Sic scripsimus cum Bekker. 2. 3. Dind. Ruediger, auctoribus libris FΣυv neque dissentientibus aliis Reiskii et Ruedigeri. τοῦθ' ὑπάρχοι Bremius, τοῦθ' ἐτοίμως ὑπάρχοι Voemel. εἰς τοῦθ' ἐτοίμος ὑπάρχοι Bekk. 1. cum Y et corr. Σ (qui ὑπάρχοι, ut Aug. 1. aliique Reisk.) Denique vulgata est: εἰς τοῦθ' ἐτοίμως χορήσιμον ἑαυτὸν παρέχοι, quam apud Bekkerum tuentur Ω et γρ. Fu. Unice vera nostra est scriptura, quam quum librarii non intellexissent, correxerunt ita, ut vidimus. Optativo ὑπάρχοι quamquam Schaefero et Bremio adversantibus, opus est propter antecedens δέοιτο, quod vidit etiam Engelhardt. pag. 34. qui, ὑπάρχοι si scriberetur, etiam δέοιται vel οὗτος ἂν — δέοιται scribendum esse rectissime contendit. Idemque optativos δέοιτο et ὑπάρχοι explicat ex supplendo praeterito εἶπον; sic enim ait orationem procedere: σὺ μισθοφορὰν λέγεις; καὶ παραχορήμια γε τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἀπάντων (εἶπον), ἵνα — ὑπάρχοι, eandemque rationem esse optativorum ἔχοι et εἶη in §. seq. qui positi sint ob praecedens ἤγαγον. Nos vero optativum ideo positum esse existimamus, quia, ut Hermannus ad Eurip. Iphig. Taur. vs. 1181. scri-

ἡσυχίαν· οἴκοι μένων εἰ βελτίων, τοῦ δι' ἐνδειαν ἀνάγκη τι ποιεῖν αἰσχροὺς ἀπηλλαγμένους. συμβαίνει τι τοιοῦτον οἶον καὶ τὰ νῦν· στρατιώτης αὐτὸς ὑπάρχων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων λημμάτων, ὡς πέρ ἐστι δίκαιον, ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ἔστι τις ἔξω τῆς ἡλικίας ὑμῶν· ὅσα οὗτος ἀτάκτως νῦν λαμβάνων οὐκ ἀφελεί, ταῦτ' ἐν ἴσῃ τάξει λαμβανέτω 35 πᾶντ' ἐφορῶν καὶ διοικῶν ἃ χρὴ πράττεσθαι. ὅλως δὲ οὐτ' ἀφελὼν οὔτε προσθεῖς πλὴν μικρὸν, τὴν ἀταξίαν ἀνελὼν εἰς τάξιν ἤγαγον τὴν πόλιν, τὴν αὐτὴν τοῦ λαβεῖν, τοῦ στρατεύεσθαι, τοῦ δικάζειν, τοῦ ποιεῖν τοῦθ' ὅ τι καθ' ἡλικίαν ἕκαστος ἔχοι καὶ οὗτος καιρὸς εἶη, τάξιν ποιήσας. οὐκ ἔστιν ὅπου μηδὲν ποιούσιν ἐγὼ τὰ τῶν ποιησόντων εἶπον ὡς δεῖ νέμειν, οὐδ' αὐτοὺς μὲν ἀργεῖν καὶ σχολάζειν καὶ ἀπορεῖν, ὅτι δὲ οἱ τοῦ δεινὸς νικῶσι ξένοι, 36 ταῦτα πυνθάνεσθαι· ταῦτα γὰρ νυνὶ γίγνεται. καὶ οὐχὶ μέφομαι τὸν ποιούντ' αὐτῶν τῶν δεόντων ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ἀξιῶ πράττειν ταῦτα ἐφ' οἷς ἐτέροισι τιμᾶτε, καὶ μὴ παραχωρεῖν ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι

bit, *eventus tanquam tantummodo cogitatus* ab oratore describitur. *Iam vero quaeritur, quomodo verba ἵνα τοῦθ' ὑπάρχοι sint interpretanda.* Ac Voemelius quidem et Bernhardt Synt. pag. 480., quibus Rostius adsentiri videtur, nominativos absolutos ἕκαστος — λαμβάνων esse opinantur, ut τοῦθ' sit subiectum verbi ὑπάρχοι. quae quidem sententia est pessima. Possit aliquis ita haec interpretari: *ut quisque id, quo civitati opus sit, suppediet.* Nam transitiva vi usus est verbo ὑπάρχειν Demosthenes in orat. de male gest. leg. §. 280. pag. 431, 17. διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπέρξεν εἰς ὑμᾶς, ubi vid. Schaeferus. Sed videtur ubi ita usurpatur aliam adiunctam habere vim: *priorem* aliquid facere. Omnino autem praestat altera explicatio, quam Bakius pag. 222. Engelh. pag. 34. et Funckh. pag. 93. proposuerunt: *ut quisque illud sit, quocumque indigeat civitas* i. e. vel στρατιώτης (sequitur statim στρατιώτης αὐτὸς ὑπάρχων) vel ἐφορῶν καὶ διοικῶν.

ἡσυχίαν· — τὰ νῦν· — ὑμῶν ὅσα. Vide supra ad §. 18.

λημμάτων. Paris. 8. et Harl. χρημάτων, quod Schaeferus verum putat. At intelliguntur eadem λήματα, quae supra §. 33. commemorantur.

§. 35. μικρῶν in compluribus codd. scripserunt librarii, qui accusativum ad antecedentia participia pertinere nescirent.

ἔχοι. Indicativum aliquot libri habent. Vid. ad §. 34.

μηδὲν ποιούσιν. Sic cum FΣ Bekk. 2. Dind. scripsimus. Vulgo τοῖς μ. π., quod etiam Engelh. pag. 34. praefert.

ποιησόντων. Hanc vulgata scripturam Bekk. 1. 3. Ruediger. et Voemel. mutaverunt in ποιούντων, quod Y et Reiskii codd. non pauci praebent. probatque Schaeferus. Recte futurum ponitur ut in re, quae non revera est, sed quam orator proponit sperans fore, ut cives rem publicam ita, ut vult, instituant.

τῆς τάξεως ἦν ὑμῖν οἱ πρόγονοι τῆς ἀρετῆς μετὰ πολλῶν καὶ καλῶν κινδύνων κτησάμενοι κατέλιπον.

Σχεδὸν εἶρηκα ἃ νομίζω συμφέρειν ὑμεῖς δ' ἔλοισθε ὃ τι καὶ τῇ πόλει καὶ ἅπασι συνοίσειν ὑμῖν μέλλει.

§. 36. καὶ καλῶν. Post haec nonnulli codd. addunt καὶ μεγάλων, quae verba recepit Reiskius. Vid. Engelh. pag. 34. Wolfius tantum μετὰ πολλῶν κινδύνων exhibet. Caeterum quod Schaeferus censet, in his ambobus, καλῶν et μεγάλων, locum habuisse δι-

τογραφίαν, vix est probabile. Addiderunt librarii καὶ μεγάλων ut quod ipsis aptum esse videretur. Tales διτογραφίας haud raro nostri philologi somniaverunt. Atque ipse Schaeferus ad Dem. pag. 130, 8. suam rationem revocandam putavit.

A D D E N D A

Petri Pauli Dobraei Adversariorum Tom. I. parti posteriori a pag. 347. ad 356. adnotationes ad has orationes insertae sunt, ex quibus excerptissimas eas, quae critici sunt generis. Multa autem in his adversariis insuper levia, parum considerata, futilia, qualia quisque antiquos scriptores legendo percurrens schedis mandat posteriore tempore δευτέρως φροντίσιν accuratius perpendenda; ea Iacobus Scholefeldus, si viri praestantissimi memoriae consulisset, melius omisisset. Has igitur adnotationes separatim edimus speciminis loco, ut quo modo post Porsonum Angli has litteras tractaverint, intelligatur.

OLYNTII. I. §. 3. Speciosa videtur Dobraeo lectio ἀξιοπίστα. τρέψη τε καὶ ἡμετέραν ἀνατρέψη τε καὶ Dobr. conij.

§. 8. παρήσαν. παρήσαν legendum censet Dobr.

§. 9. ἡκει τις οὗτος ὁ τῶν Ὀλυνθίων. „Sic recte distinguit Bekkerus, omittendum erit ὁ τῶν Ὀλυνθίων, ut primo voluerat Valckenaerius.“

§. 11. καὶ περὶ τῶν πραγμάτων. „Qu. ὡσπερ καὶ περὶ — καὶ τῶν πραγμάτων οὕτως.“

§. 15. ἂν ἐπὶ πολλῶ φανῶμεν. „Delendum suspicor ἂν, ut sit constructio δέδοικα μὴ φανῶμεν καὶ — ἔλθωμιν. — Deinde καὶ κινδυνεύσωμεν περὶ τ. ἐν α. τ. χωρῆς suspecta habeo. Vide an sint e scholio nata.“

§. 20. „κατασκευασθῆναι [καὶ ταῦτ' εἶναι στρατιωτικὰ] καὶ μίαν — Haec delenda ut manifestum scholion ad sequentia.“

§. 21. τὰ παρόντι ἔχει. Hanc scripturam etiam Dobraeus probat.

§. 22. φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν. „Qu. transponenda: φύσει ἀεὶ καὶ πᾶσιν, ut Cherson. in fin. ἀεὶ καὶ πανταχοῦ. Diphil. Athen. VI.

225. A. ἐπιβουλόη ἐστι τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ. Vide T. H. ad (Aristoph.) Plut. pag. 153.“

§. 24. λογιζομένους ὡς εἰ. „Omnes fere MSS. om. ὡς. Mid. 581, 21. (§. 209.) ἐνθυμείσθε, εἰ — τίτος — ἂν οἴεσθε. Timocr. 743, 24. (§. 138.) ἐνθυμηθέντες τί ποῖ ἂν ἐπάθετε. Macart. 1075, init. (§. 72.) ἐνθυμείσθε τί ποῖ οἴεσθε — Sic τεχμαίρομενοι Thucyd. III. 53. 80. Lysias c. Philon. pag. 189, 26. (§. 31.) ἐνθυμήθητε πόλιν ἂν ὑμῖν δοκεῖ —“ Videtur igitur omissionem ὡς particulae probare.

§. 26. μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ἦ. „Sensus, ὀπίσθον, δέδοικα μὴ λίαν μὲν πικρὸν, ἀληθές δ' ἦ. Vide Phil. III. pag. 110, 10. (§. 1. δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν ἀληθές δ' ἦ.) Possis vel ἦν μὴ — εἰπεῖν ἦ, vel εἰ μὴ — ἦν, ut unus vel duo MSS. (Paris: 8. et Harl.) Hoc verum puto, subaudito εἶπον ἂν. Vide Prooem. 36. pag. 1445, 25. etc.“ Hic est ille quem Schaeferus exagitat coniectandi pruritus.

OLYNTII. II. §. 2. τοῦτ' ἤδη σκοπεῖν αὐτοῦς. „Vel delendum αὐτοῦς — vel legendum ἡμᾶς cum Ald. Taylori. Vide R. P. ad Hec. 1167.“

§. 3. ὑπὲρ τούτων. „Suspicio e margine irrepsisse ὑπὲρ τούτων adscripta infra (§. 4.) pro var. I. τούτων οὐχὶ γῶν — ubi quidem ita scribi malim.*) Sed restant ista, ἡμᾶς, οὐχὶ καλῶς et mox ἡμῖν δ' οὐχὶ καλῶς πεπραχθῆναι, quae valde mihi displicent.“

*) Addenda putavimus, quae nuper duo viri doctissimi de hoc loco (§. 4.) τούτων οὐχὶ γῶν ὀρθῶ τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν scripserunt. Nam Gustavus Albertus Sauppium ad Xenoph. Commentar. I. cap. 3. §. 8. inter alios diversi plane generis locos etiam hunc tractavit atque immemor verborum Lycurgi, de quibus deinceps iudicabimus, τούτων praecedente ὦν attractum opinatur. Diligentius multo de ea re quaesivit Hermannus Sauppium ad Lycurgi orat. in Leocr. pag. 156. sq. vocavitque in censum locos, quos in Quaestione. Demosth. pag. 8. sqq. commemoravimus, quibusque id probare studuimus, infinitivum cum articulo iunctum substantivi quasi naturam induisse indeque genitivum ab se pendentem habere. Et Sophoclis quidem in Trachin. vs. 56. sq. verba; εἰ πατὴρς γέμοι τῆν' ὄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν recte interpretatus est ita, ut poetarum more et πατὴρς et τοῦ δοκεῖν pendeat ex ὄραν. Sed quae Xenophon Hier. IV. 4. dicit τὸ δὲ τούτων συντίμειν ὄλεθρος δοκεῖ εἶναι, non recte a nobis, a Frotschero recte explicata esse iam intelleximus, estque τούτων genitivus quem vocant partitivus. Quam Saup-

pius meus excogitavit explicationem: quod vero ad has impensas attinet (τὸ δὲ τούτων), parsimonia perniciosa esse videtur, ea parum videtur esse probabilis. Divellitur enim tota verborum syntaxis atque haec τὸ δὲ τούτων cum ea vi essent pronuntianda, quam simplicitas huius loci vix concedit. Restant duo loci, Demosthenis ille, alter Lycurgi §. 142. ὑπὲρ ὦν τοῦ μὴ καταλυθῆναι χίλιοι — ἐτελεύτησαν, quos si comparaveris, utrumque genitivum ita positum esse patebit, ut alter obiecti dici possit, quae est sententia Heinrichii; sed alterum obiecto explicando additum esse non crediderim; certe parum intelligo. Nam quid est illud τούτων καιρὸν? Ad quod nisi addas τοῦ λέγειν, deest pars sententiae prorsus necessaria et quam logica ratio utique flagitat. Sed vide quid Sauppium meum invenerit. Genitivo infinitivi causam a Graecis expressam esse constat, ad hosque locos Lycurgi locum refert Sauppium. At quis si ὑπὲρ τούτων antecedit infinitivi genitivum τοῦ — καταλυθῆναι non ab eadem praepositione pendere concedat? Sed ut breviter quae sit hodie nostra sententia, proferam-

§. 6. βουλευόμενος ἡμῖν διαλεχθῆναι. „Qu. διαλλαχθῆναι. — Sed recte διαλεχθ. ut Timocr. pag. 715. fin. (§. 48.) τῷ δήμῳ διαλεχθῆναι.“ Propter Timocrateae locum scilicet διαλεχ. h. i. recte se habet.

§. 19. λησιᾶς. „γελουσιᾶς Valcken. Oratt. pag. 240. De voce vide Athen. VI. 246. C. ult. Nescio an Demosthenem respiciat Plutarch. Anton. Tom. V. pag. 134, 9. Reisk. λησιᾶς quodammodo defendit Theopompus Athenaei IV. pag. 167. C.“ Hic locus Athenaei memorabilis est propter ea, quae Theopompus de Philippi ἐταίροις narrat; postrema haec sunt: τὰ μὲν γὰρ οἱ πόλεμοι καὶ αἱ στρατεῖαι καὶ αἱ πολυτέλειαι θρασεῖς αὐτοὺς εἶναι προειρέποντο καὶ ζῆν μὴ κοσμίως, ἀλλ' ἀσώτως καὶ τοῖς λησιᾶς παρακλησίως. Apud Plutarchum (vit. Anton. cap. 21.) tantum haec reperimus: ἤχθοντο γὰρ (Ρωμαῖοι) ὄρωντες αὐτὴν (domum Antonii) τὰ πολλὰ κεκλεισμένην μὲν ἡγεμόσι —, μεστὴν δὲ μύμων καὶ θανατοποιῶν καὶ κολάων κραυγαλιῶν.

§. 24. ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων. „Manifesto nata ex Phil. I. pag. 40. fin. (§. 3.) Mihi videtur hic legendum ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ibi ὑπ. τ. δικαίων.“

ΟΛΥΜΠ. III. §. 1. ὥστε — δέον. Etiam Dobraeus δέον pro δεῖν dictum esse putat. Mox pro βουλευέσθε mavult βουλευέσεσθε.

§. 5. τοῦ ἐνιαυτοῦ τούτου. Pronomen a Paris. 8. et Harlei. omissum probat Dobr.; item §. 13. in verbis τοὺς νόμους τούτους, ubi nullus liber omittit.

§. 9. εἰ — προώμεθα e scholio esse suspicatur Dobr.

§. 16. εἰ πολεμήσαιεν. Dobr. εἰ πολεμήσειαν ἐκείνῳ ex codd. legi vult.

§. 18. ἐν ὀλίγῳ. „ἀθροίσαντα ἐν λόγῳ [quod duo tresve codd. Reisk. habent] Brodaeus ad Eur. Herc. F. 1391. quod recte probat Steph. in Plat. Rep. IV. 437. D. pro ἐν ὀλίγῳ ex pag. 439. A. etc.“

§. 27. καὶ Λακεδαιμονίων. Dobr. καὶ uncis includit.

§. 33. extr. ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὰ τὴν ἐκάστου ἡγεμονίαν ὑμῶν ἐπανξάνοντα scribit Dobr. non intelligens ἔστι — ἐπανξάνοντα recte dici planeque aliter intelligendum atque ἔστι ταῦτα τὰ ἐπ.

mus; duplicem genitivum apud Demosthenem a verbo τὸν καιρὸν, apud Lycurgum a praep. ὑπὲρ liberiore orationis structura et conformatione facimus pendentem (quod probat Sophoclis ποῦτάρμ-que dicendi ratio); illa autem no-

tio (ᾧρα, καιρός, ὑπέρ) quae genitivos istos adscivit et adtraxit quasi, ita in mente scriptoris versata est, ut ex ea et propter eam reliquam orationem contexuerit atque utrumque genitivum posuerit. FUNKHAENEL.

INDEX SCRIPTORUM

QUORUM LOCI IN ADNOTATIONIBUS VEL ILLUSTRANTUR VEL EMENDANTUR

Aeschines in Ctesiphontem 17. 41.
adv. Timarch. 29.

Caesar bello gallico 27.

Cicero de oratore 27.
in Verrem 19.

Demosthenes Phil. I. 31. 37.

de pace 41. 44.

de Halonneso 36.

Phil. III. 29. 38. 42.

de contribut. 35. 47.

de corona 17. 22. 41. 46.

de male gesta legat. 7. 22. 28. 31. 46.

in Leptinem 30. 44.

in Midiam 7. 24. 41.

in Androtionem 45.

in Aristocratem 29. 43.

orat. I. in Aristogit. 28.

orat. I. in Onetorem 17.

Diodorus Siculus 26.

Dionysius Halicarn. 1. 29.

Homerus Iliade 39.

Libanius vit. Demosthenis 4.

Lucianus Iove tragoed. 5.

piscatore 29.

Timone 29.

Lycurgus 55.

Plato Cratylo 24.

Sophocles Antigona 27.

Trachin. 41. 55.

Philoct. 39.

Theopompus apud Photium 23.

Xenophon Cyropaedia 24. 34.

hist. graeca 14. 39.

Hierone 55.

ERRATA

CORRIGE

Pag. 14. b. vs. 20. pag. 27. pag. 26.
„ 23. b. „ 11. *προσαγαγόμενοι* . . . *προσαγαγόμενον*
„ 24. „ 1. *ούτων* *ούτων*
„ 30. b. „ 16. *sententiam; imp.* *sententiam: imp.*

TYPIS DESCRIPSIT KAR. PHIL. MELZER
LIPS.
